XII. évfolyam, 8. szám
1956 február 23.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Ábránd és valóság

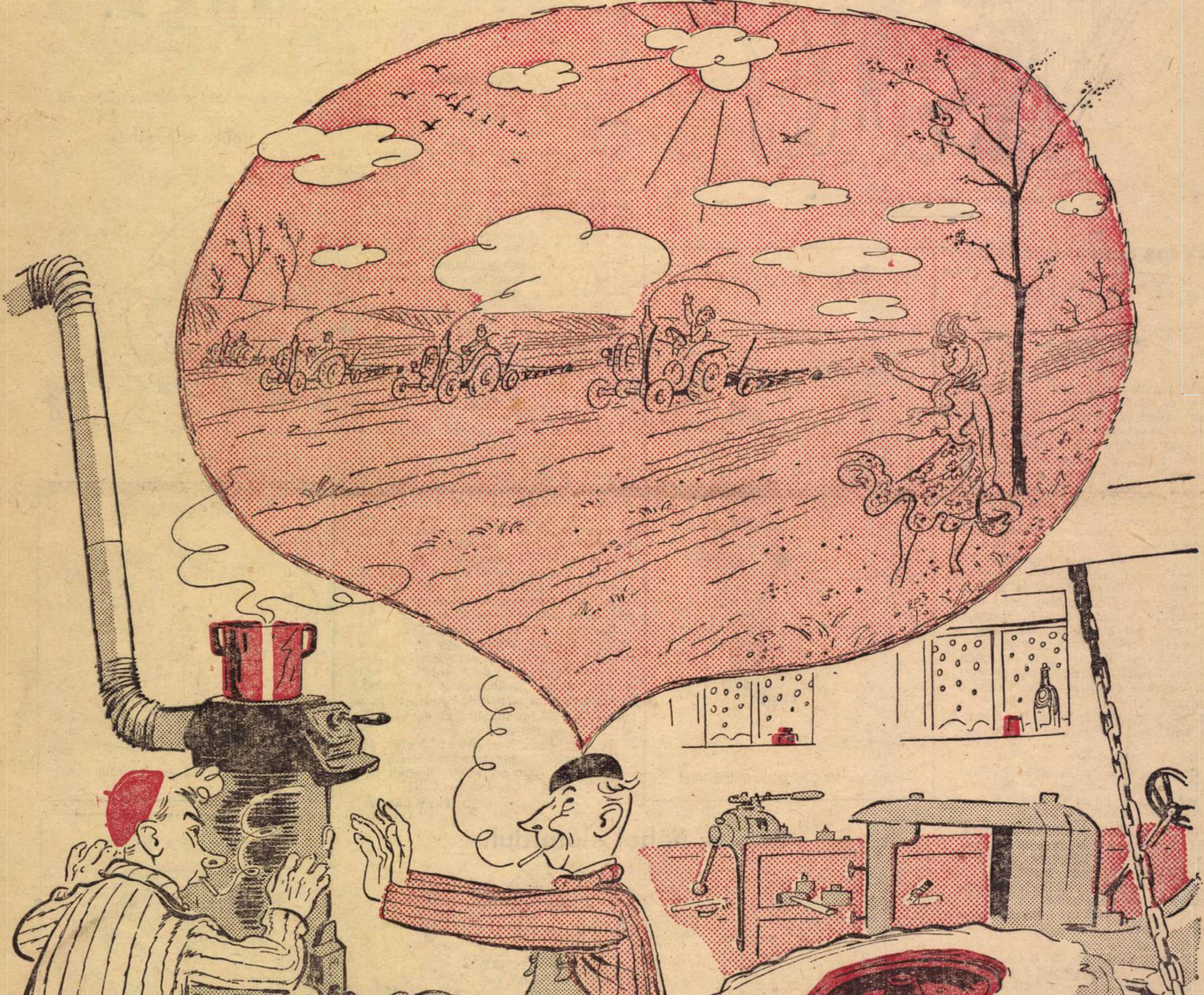

— Jön már a tavasz, komám! Szinte hallom a földeken a gépek dohogását...

— Rossz a füled, édes komán! Nem a gép dohog, csak az igazgató, mert el vagyunk maradva a gépjavítással.

Stratégia

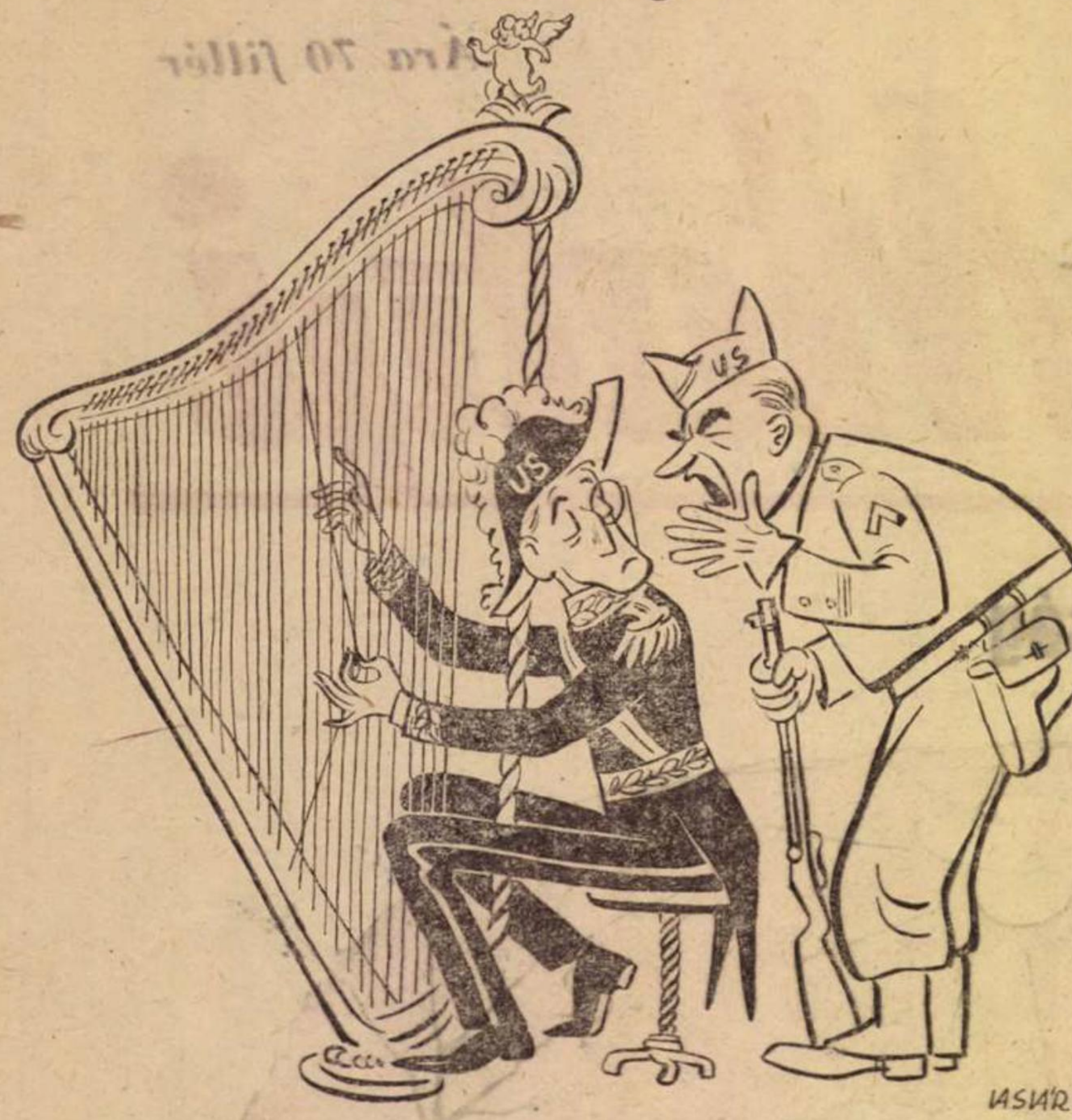

— Na, most pengessen egy kicsit békésebb húrokat . . .

Pesti jegzetek

1. Frizura

Ó, mit tudunk mi erről, férfiak, mit tudunk mi arról, hogy mi folyik szombat délután a fodrász-szövetkezetekben. Az asszonyok és lányok a férjek és fiúk meghódításáért folyó harc eme bástyáin, főhadiszállásain gyűlnek össze, s hol elszántan, hol ellágyulva néznek farkasszemet önmagukkal a tükörben, miközben ránk gondolnak, férfiakra, akik éppen most fejeztük be a munkát, megállítottuk a gépet, becsuktuk a főkönyvet, vagy éppen befejezve egy verset, becsavartuk a töltőtollat. Asszonyaink a férfinem renegátjaival, árulóival: a nő-fodrászokkal különféle frizurákat fundálnak ki itt, hogy levegyenek bennünket a lábunkról. Itt minden fegyver ellenünk, férfiak ellen irányul: szeszek, lakkok, rúzsok, kvarcok, krémek, ollók, fésűk mind, mind a mi elkápráztatásunkat szolgálják. Innen indulnak asszonyaink friss frizurával, hőségtől, illatoktól és fecsegéstől bódultan rohamra ellenünk . . . Ó, mit tudunk mi, mit tudunk mi férfiak erről a világról . . .

2. Kutyavásár

A Moszkva téren egy asszony kis ebeket árul. A járókelők megenyhült ábrázattal állnak meg, az iskolába menő kisdiákok rajongva nézik a kutyákat. És valahányszor „komoly vevő" érkezik, vagy kutyaszakértő érdeklődik az árak felől, hozzányúl a kis didergő kutyusokhoz, amelyek ilyenkor farkcsóválva veszik tudomásul az érdeklődést és szemmelláthatólag tetszik nekik az ügy, kissé talán el is bizakodnak. A vevő megtapogatja a lábukat, hasukat, nézegetik a szájukat is, az ebek egészen oda vannak a mámortól.

Ugy szeretném nekik valahogy tudtukra adni, hogy őrizzék meg a nyugalmukat, ne honorálják farkcsóválással ezeket a mozdulatokat, hiszen nem szeretet az, csak kalkuláció!

Csanádi Ákos

3. Fekete

Az eszpresszóban, ahová néha bevetődöm, a kábítóan hidrogénszőke nő után most egy fekete szépség áll a „La Pavoni" mögött. Ma sem tudom biztosan, mi okozta a szívdobogásomat, a varjúfekete ruhája, a hollófekete haja, a szénfekete szemöldöke, az éjfekete szeme, vagy az a koromfekete fekete, amit főzött. Tény, hogy egyre gyakrabban a vendége lettem, mosolyát gyűjtögettem, mint más rendes ember a könyvtári könyveket, és feketeségeit egyre szívdobogtatóbbnak, feketéjét pedig egyre jobbnak találtam.

Egyszer aztán befeketült az ég! Ahogy belépek, látom, hogy egy délceg fiatalember könyököl a pulton és javában „főzi" az én „feketémet", közben annyi potya feketelevest benyakal, amennyit nem bírnának elfogyasztani a bagdadi paktum tagállamai együttesen, a kalifát is beleértve.

Tudtam, hogy vesztett csata előtt állok, de azért próbát tettem: kértem egy duplát tőle. Rám se nézett. Ezután felhajtottam az italt. Pocsék volt!

Papp László

SZOBANÖVÉNY-KEDVELŐK

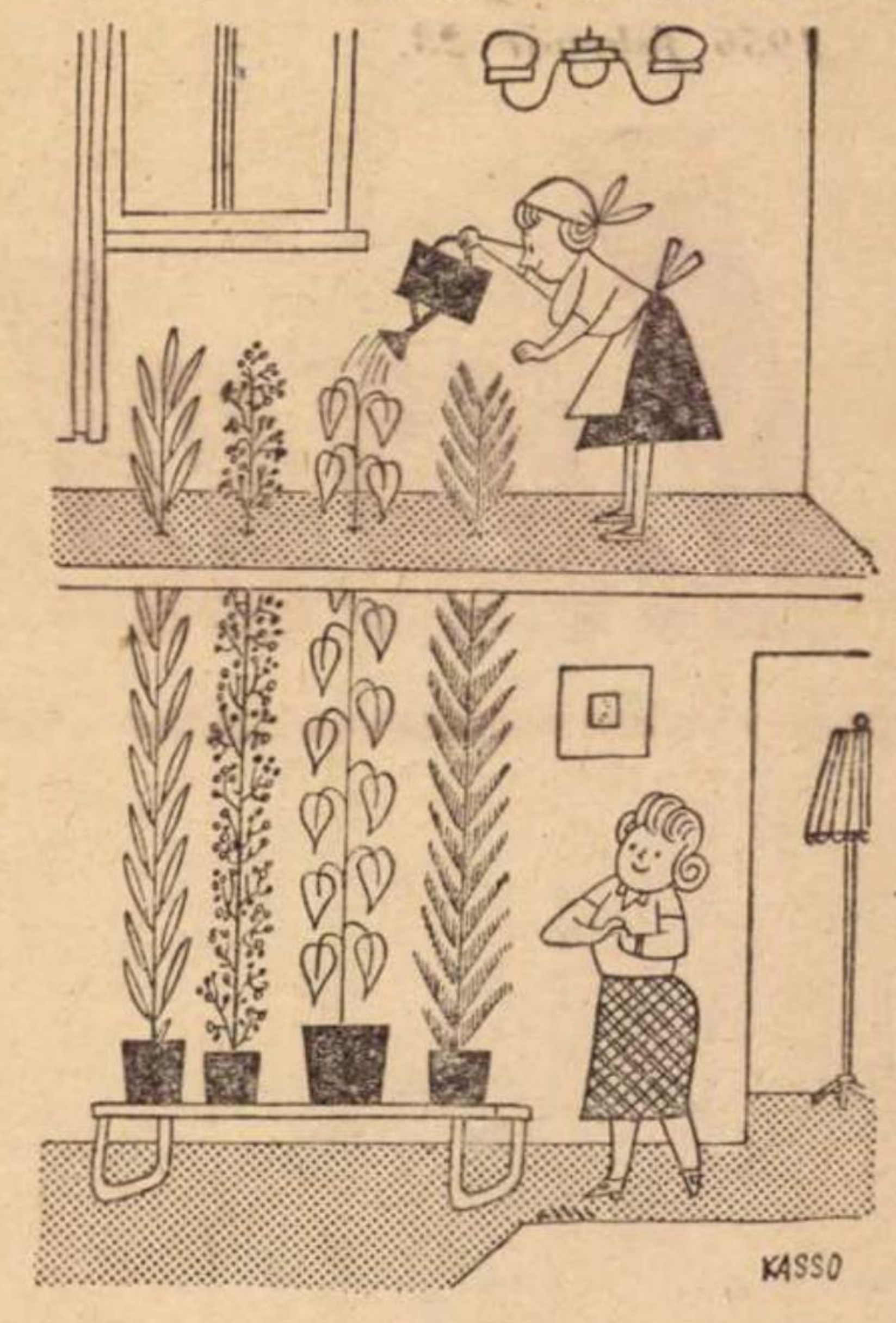

avagy az alulról jövő kezdeményezés

Röfike aggodalma

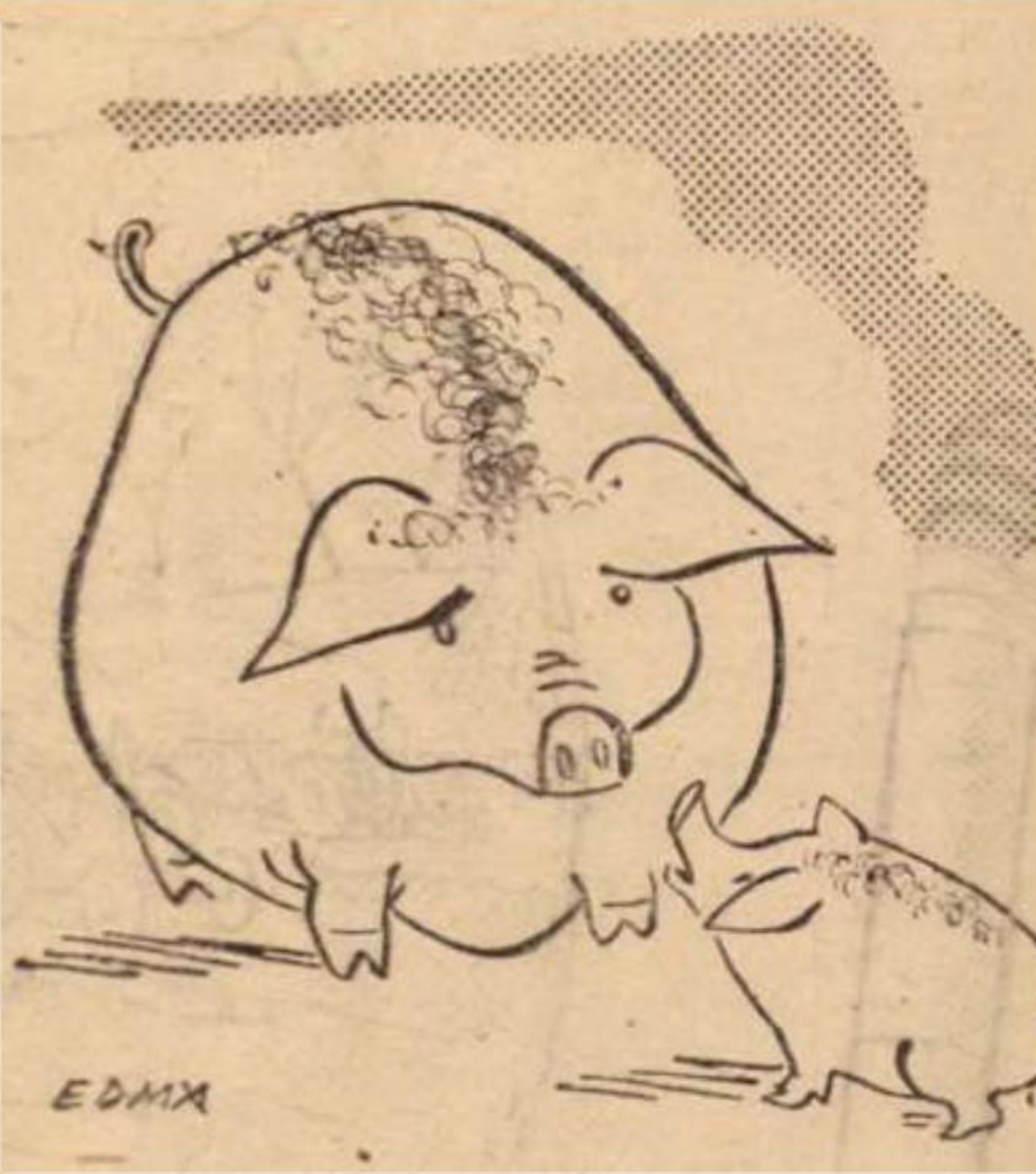

— Mondd, hova hízol?

Büszkeség

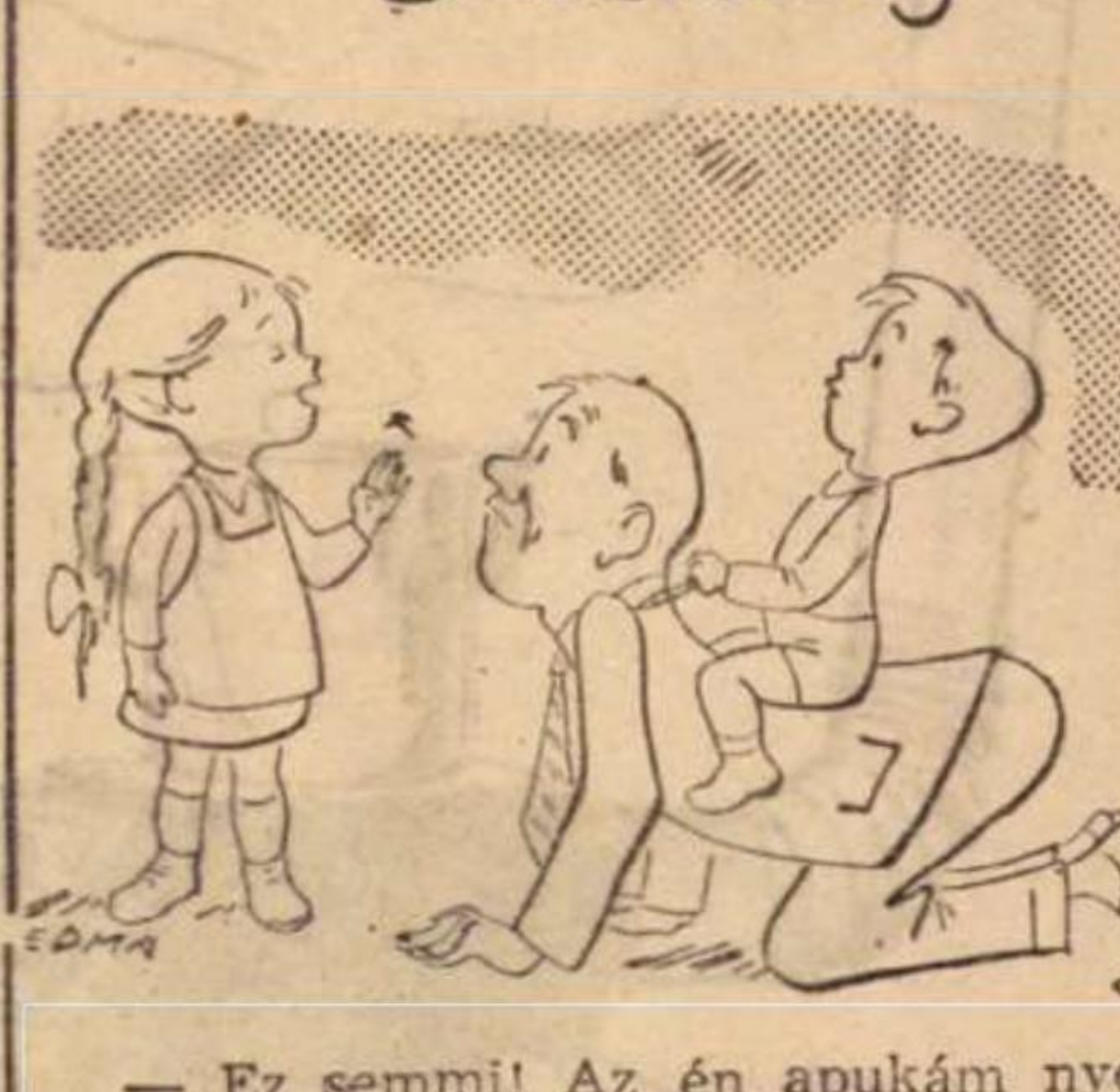

— Ez semmi! Az én apukám nyeríteni is tud!

NEM RITKA ESET

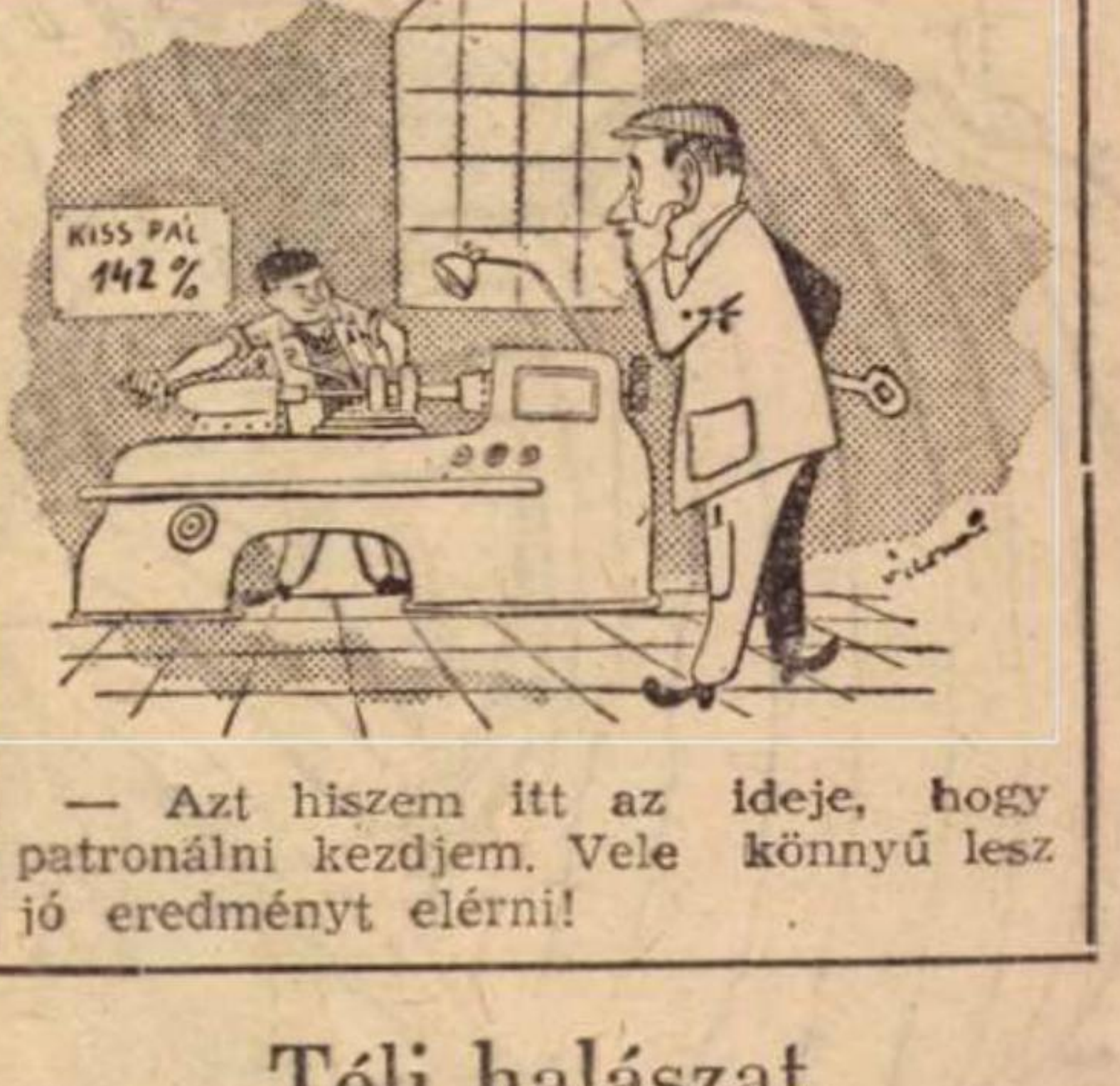

— Azt hiszem itt az ideje, hogy patronálni kezdjem. Vele könnyű lesz jó eredményt elérni!

Téli halászat

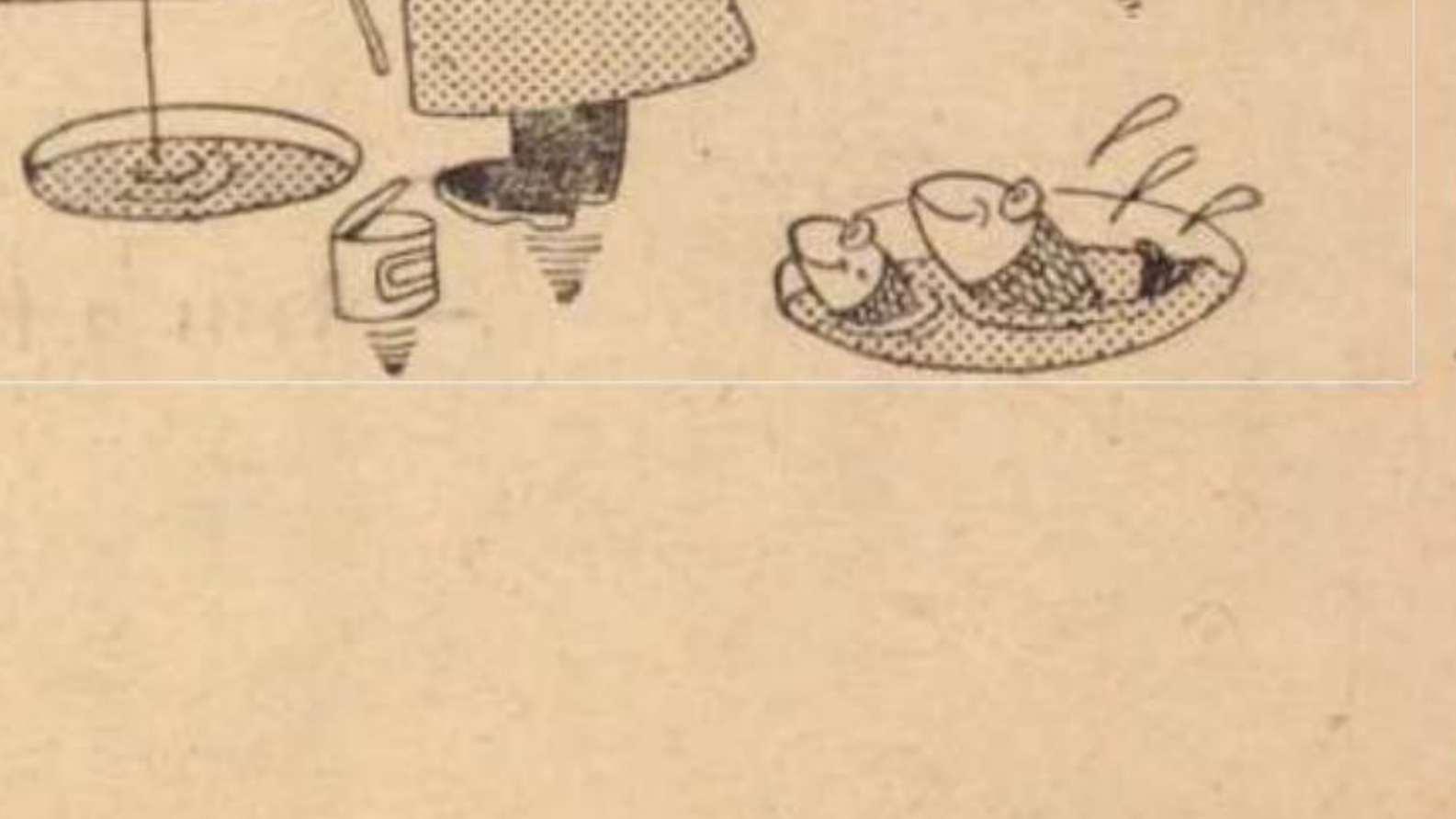

Csak egy számot kell beírni

Az újítás bevezetéséért a Kultúra Könyv és Hírlap Külkereskedelmi Vállalatot illeti dicséret. Kitalálták a szám-levelezést. Ha valaki azt kérdi tőlük, hogy megkapták-e a külföldi lap megrendelését, így válaszolnak: „1".

Ez azt jelenti, hogy a megrendelést külföldre továbbították.

Megtörténik, hogy az a külföldi lap, amelyet valaki a Kultúránál megrendelt, időközben megszűnt. Ilyenkor már részletesebben, bővebben válaszol a Kultúra. Nem is egy-, hanem kétjegyű számmal! Pontosan így: „12".

A címzett ért a számokból is mert a válaszlap másik oldalán nyomtatott mutató van 17 számmal és 17 válasszal. Tehát csak azt kell megnézni, hogy a szám mellett milyen szöveg van.

Az újítást az élet sok más területén is bevezethetnék, mert a remek ötletet vétek csak a folyóiratok rendelésére korlátozni.

Itt van mindjárt a szerelem. Nyomtatni kell levelezőlapokat ilyen szöveggel:

1. Nagyon szeretlek!
2. Imádlak, nem tudok nélküled élni!
3. Hattól hétig vártalak a Nemzetinél, ott, ahol a hatos megáll. Mi történt veled?
4. Az a szőke nő a kolléganőm volt, akivel fontos tervügyben volt értekezletem. Különben is bandzsít és festi a haját. Örökké hű leszek hozzád!
5. Már nem kell sokáig várnunk. Társbérleti lakást ígértek!
6. Megőrülök érted, de a mamád nem lakhat nálunk!

És így tovább . . .

A címzett megkapja a lapot, látja, hogy 1 és 5, megfordítja a lapot és megtudja, hogy Pista szereti és lesz társbérleti lakás.

Megtörténik, hogy a címzett nincs otthon, csak a mamája. A levlap tartalma 3 és 6, ami kettős bajjal jár. A mama megtudja, hogy a lánya hazudott, mert nem volt Pistával, aki 6—7-ig hiába várta. A második baj: azt is megtudja, hogy Pista nem akar vele lakni.

Persze, vigyázni kell, hogy a feladó ne tévessze össze a címzést. Ha például az első számú imádottnak 4-est küld és a szőkének 1-est, nagy baj származik abból, ha a szőke kapja a 4-es jelzést, mert egyetlen nő se szereti, ha lovagja azt közli vele, hogy bandzsít és festi a haját.

Szerkesztők számára is nélkülözhetetlen az újfajta levelezés. Igaz, hogy csak 3 számra van szükség:

1. Nem közölhető.
2. Anyagtorlódás miatt nem tudtuk leadni.
3. Karinthy már ezt is megírta.

Palásti László

Babonás ember

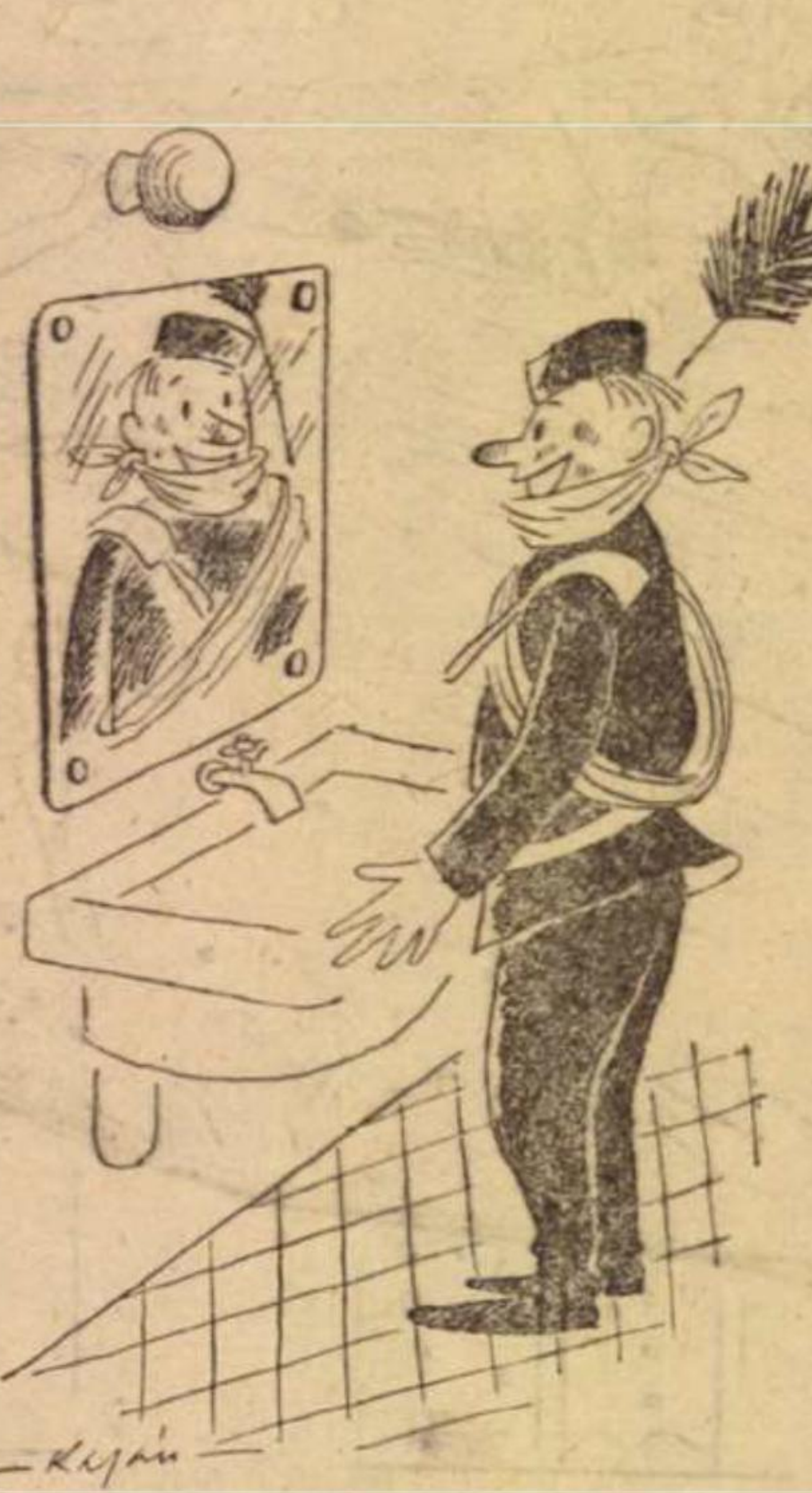

— Jaj, de jó! Ma szerencsém lesz!

Sajnos, néhol előfordul

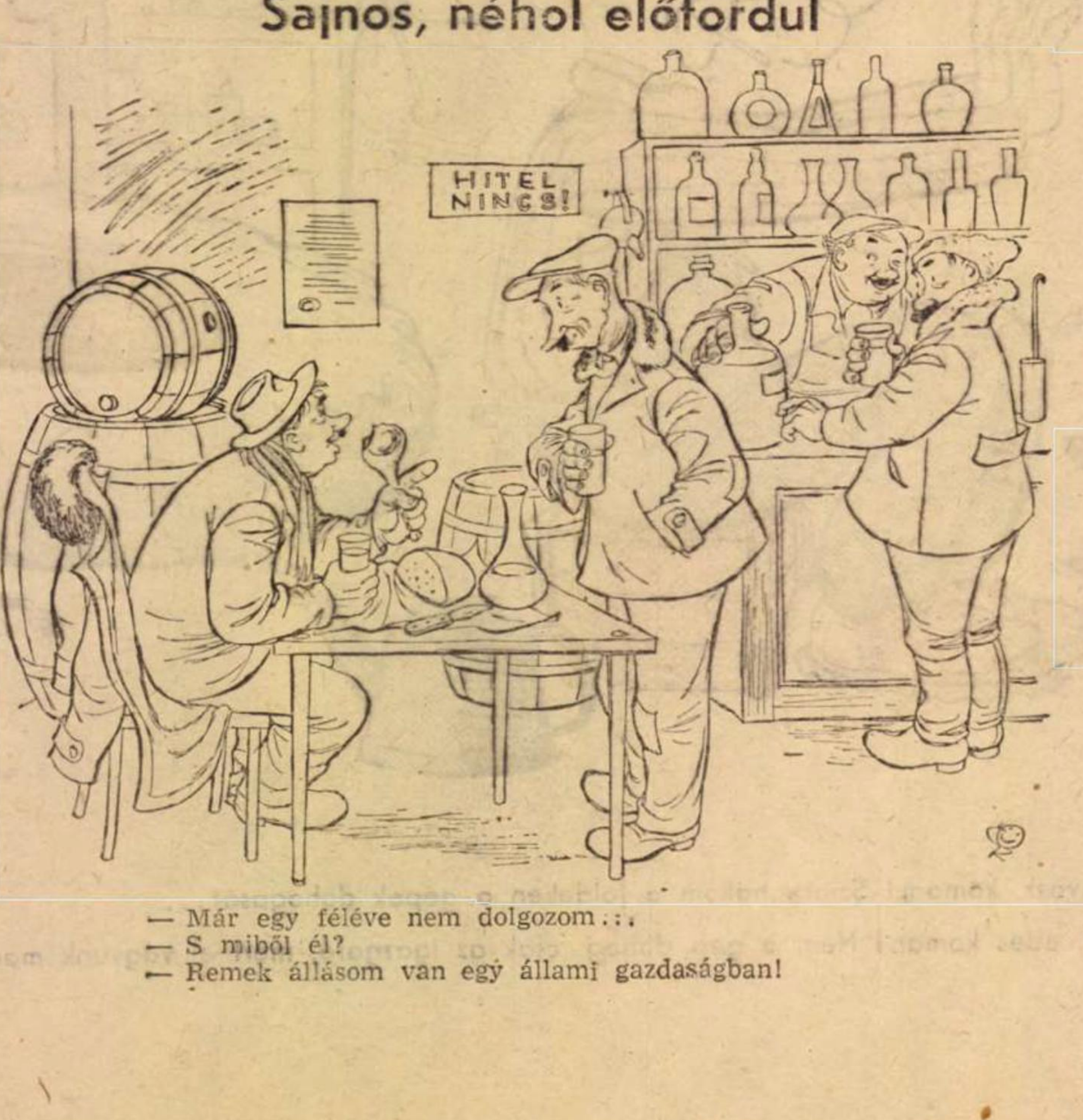
HITEL NINCS!

— Már egy féléve nem dolgozom . . .
— S miből él?
— Remek állásom van egy állami gazdaságban!

Találkozás

Bejön a szerkesztőségi szobába egy fiatalember, illemtudóan köszön, bemutatkozik: „Ezésez Tamás vagyok"... és letesz néhány teleírt papírlapot, ha elolvasnám. Néhány vidám írás, mondja, a véleményemre kíváncsi.

Mialatt beszél, a fülét nézem. Szép piros fül, nemcsak a hideg pirossága ül rajta, hanem a zavar kárminja is. Nem néz rám, a falat nézi mögöttem és beszéd közben időnként köhint. Mintha magamat látnám, néhány évvel ezelőtt, amikor saját piros fülemmel álltam ilyen zavartan egy szerkesztőségi szobában, ahová felvittem néhány teleírt papírlapot, mint kezdő, fiatal humorista. Igen, nem volt az régebben..., legfeljebb három... négy éve.

— Miért éppen hozzám jött? — nézek rá, de már veszem is az első papírlapot.

Előbb nem válaszol, a sálat igazgatja a nyakán, aztán megszólal.

— Az édesanyámnak tetszett udvarolni!

Tessék? Hogy én... az ő édesanyjának? Udvaroltam? Butaság, itt valami félreértés lesz. Nevetséges. Hiszen ez itt szemközt velem felnőtt férfi, az álla kékes, biztos, hogy kétnaponként borotválkozik. Nem lehetek nála idősebb, legfeljebb három-négy évvel.

— Hogy hívják az édesanyját? — kérdem.

— Henriette —, felel a kérdésre —, Henriette —, ismétli.

Most már megnyugszom.

— Valami tévedés lesz —, mondom elnéző kedvességgel. — Nem ismertem Henriette nevű lányt. Ez persze nem változtat azon, hogy elolvasom az írásait —, teszem hozzá gyorsan, mert látom, hogy elborul az arca.

Felemelem a papírlapot és fiatalos könnyedséggel kezdem olvasni. Ő köhint.

— Hedda volt a beceneve —, mondja. — Sebők Hedda.

Hedda... Persze, Hedda, Sebők Hedda. Nem kell az elmúlt szerelmek neveit őrző agytekervényhez nyúlni, máris itt áll előttem az íróasztalomon, a teleírt papírlapnak támaszkodva Sebők Hedda, fekete szemével, fekete hajával, kissé gúnyosan mosolygó szájával. És én is itt állok mellette térdnadrágban, kamaszosan rángatozó ádámcsutkával. De hiszen... ez nem lehet! Három, legfeljebb négy évvel ezelőtt találkoztunk utóljára, ő akkor tizennégy éves volt, én tizennyolc... Lehetetlen, hogy majdnem velem egykorú fia legyen.

De lehet, hiszen itt ül velem szemben, ez a komoly, felnőtt lakli! Ő a valóság, nem pedig én, a kamasz és mamája, a bakfis. Érzem, hogy valahonnan a semmiből, ráncok és szarkalábak kúsznak elő és rendezetten elhelyezkednek arcomon és szemem körül.

— Mondtam a feleségemnek, legalább megismerem a mama egyik udvarlóját —, folytatja, mert látja, hogy nem olvasok, csak bámulok magam elé.

Feleségének? Felesége is van! Derekamba szaggató fájás hasít. A köszvény lesz, gondolom, jeges hidegséggel és próbálok ültömben kiegyenesedni. Legalább azt lássa ez a felnőtt, hogy romjaimban is délceg maradtam. Köhögnöm is kellene, de visszafojtom. Félek attól a száraz, öreges köhögéstől, amely kiszakadna torkomból, ahogy itt ülök, idős, fáradt, törődött ember, szemközt ezzel a felnőtt, komoly férfivel, akinek a mamájának udvaroltam ötvenhatvan esztendővel ezelőtt. Vagy nyolcvannal. Ki tudja számontartani a múló időt?

Makogok valamit, (milyen vékony, reszkető, öreg hangom lett egy perc alatt), hogy majd elolvasom az írásait és értesítem. Feláll, megköszöni, búcsúzik.

— Hogy van az... az édesanyja? — nyögöm ki.

— Köszönöm, jól. Imádja az unokáját. Mert van egy féléves kisfiam. Tetszik tudni, húsz éves vagyok... de korán nősültem.

Ezzel elmegy. Nem merek felállni az íróasztal mellől. Félek, hogy reszketeg lábam nem bírja el testem súlyát. És amikor végre rászánom magam, hogy elmenjek, a folyosón, az öreg, galambősz takarítónőt figyelmeztetem, hogy jól kösse be sállal a torkát, mert megfázik.

— Tudja, a mi korunkban vigyázni kell az embernek —, mondom és lassú, öreges léptekkel vánszorgok lefelé a lépcsőn.

Úgy néz utánam, mint aki kísértetet lát. Ő persze nem tudja azt, amit én. Hogy az ember mindig megöregszik egy kicsit, ha szembetalálkozik az életkorával.

Vajda Albert

Új fejezet

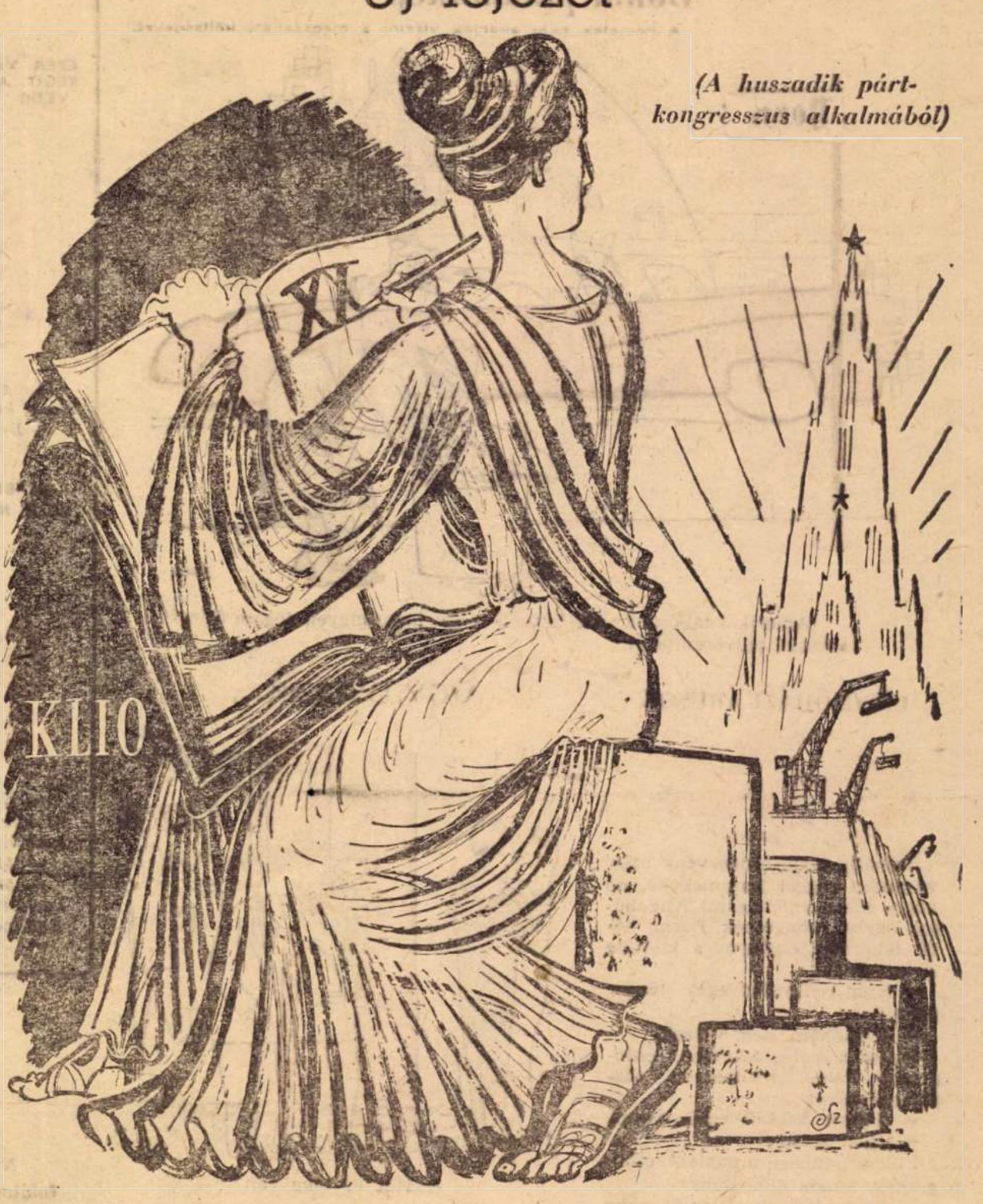

VALAHOL MÜNCHEN KÖRNYÉKÉN

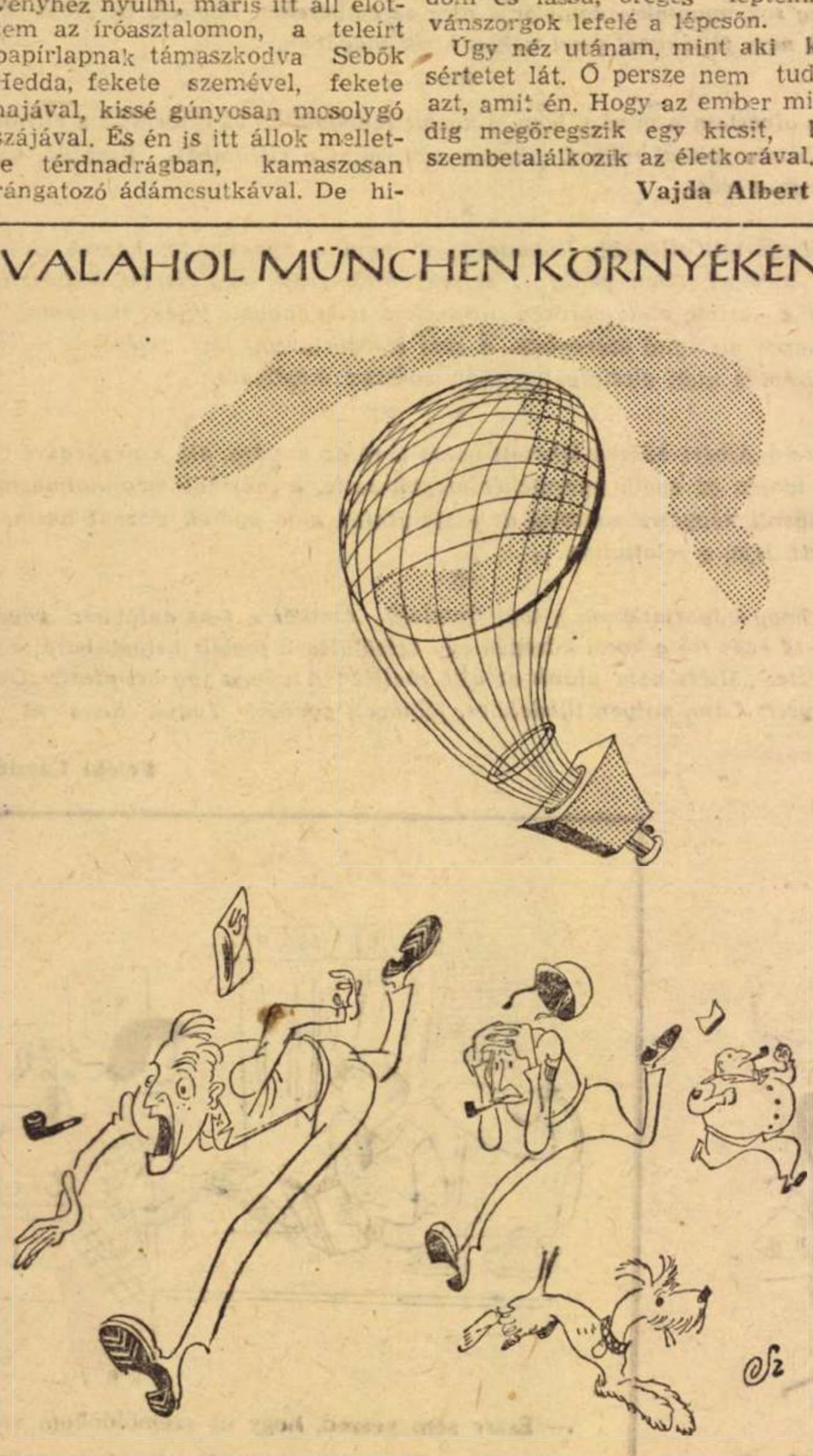

— Meneküljünk, visszajött egy felhőképződést vizsgáló ártalmatlan léggömb!

Külföldi Szemle

Lassúbb a hangnál

A sok hangnál gyorsabb repülőgép után üdítően hat az a találmány, amelyről a „London Illustrated News" című angol képes hetilap számolt be. A légi kerékpárról van szó, amelyet a Brit-Európai Légi Társaság Shensone nevű főmérnöke szerkesztett. A légi kerékpár tíz méter magasságot tud elérni, tehát a sztratoszférától még eléggé távol van. Óránként 35 kilométeres sebességre képes, tehát nem hagyja el udvariatlanul a hangot. Nem alkalmas légi bombázásra sem. Nagyszerű találmány!

Elvenné még egyszer a feleségét?

Angliában tömegkutatást rendeztek annak megállapítására, hogy a férjek házasságot kötnének-e még egyszer a feleségükkel. Kiderült, hogy a férjek 67 és fél százaléka másodszor is a jelenlegi feleségét venné el, 22 százaléka, nem, bizonytalan: 10 és fél százalék. Mindenesetre a legtöbb férj felhasználta az alkalmat arra, hogy a felesége néhány tipikus hibáját kipellengérezze:

Mindig elkésem miatta a moziból. Mindig várni kell rá. Reggel elfoglalja a fürdőszobát, s emiatt elkésem a munkából. Az ágy nagyobb részét ő foglalja el. Reggeli előtt cigarettázik. Túlságosan sokat beszél. Ő akarja megválasztani barátaimat, olvasmányaimat, ruháimat. Nem engedi a sporthíreket hallgatni.

De mindegy — már hozzászokott...

Hapci — egy életen át

A „Daily Mirror" beszámol a világ egyik legszerencsétlenebb teremtéséről, Hilda Proctorról. Ez a csinos, fiatal lány átprüszköli az életét, s átlagosan minden öt percben tüsszent egyet. Nem tud színházba, nem tud hangversenyre járni, mert ágyúdörejszerű tüsszentéseivel szétrobbant minden művészi eseményt. A háború alatt a légoltalmi pincében állandóan ijesztgette pincetársait, akik a tüsszentéseket robbanásoknak vélték. Többen udvaroltak már neki, de a leggyengédebb pillanatokat is szétrobbantotta.

Ugyanakkor a lap beszámol arról is, hogy Hilda már a javulás útján van. A legkülönfélébb gyógymódok után most méhcsípésekkel kísérleteznek, s úgy látszik, eredményesen. Hilda már csak ötször tüsszent naponta, s ez már nem árt a szerelemnek.

Részletrajzok, két részletben

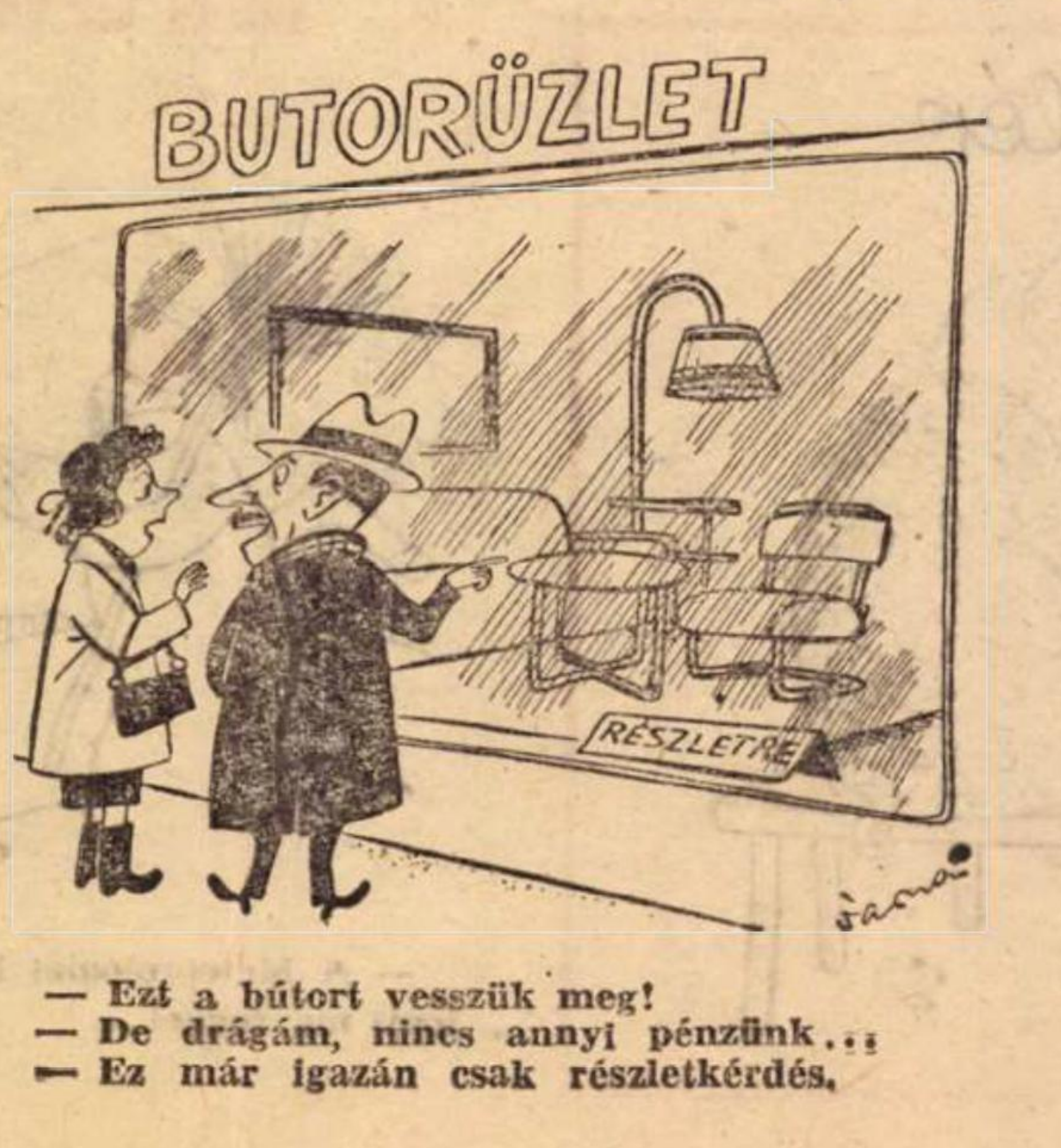

— Ezt a bútort vesszük meg!
— De drágám, nincs annyi pénzünk...
— Ez már igazán csak részletkérdés.

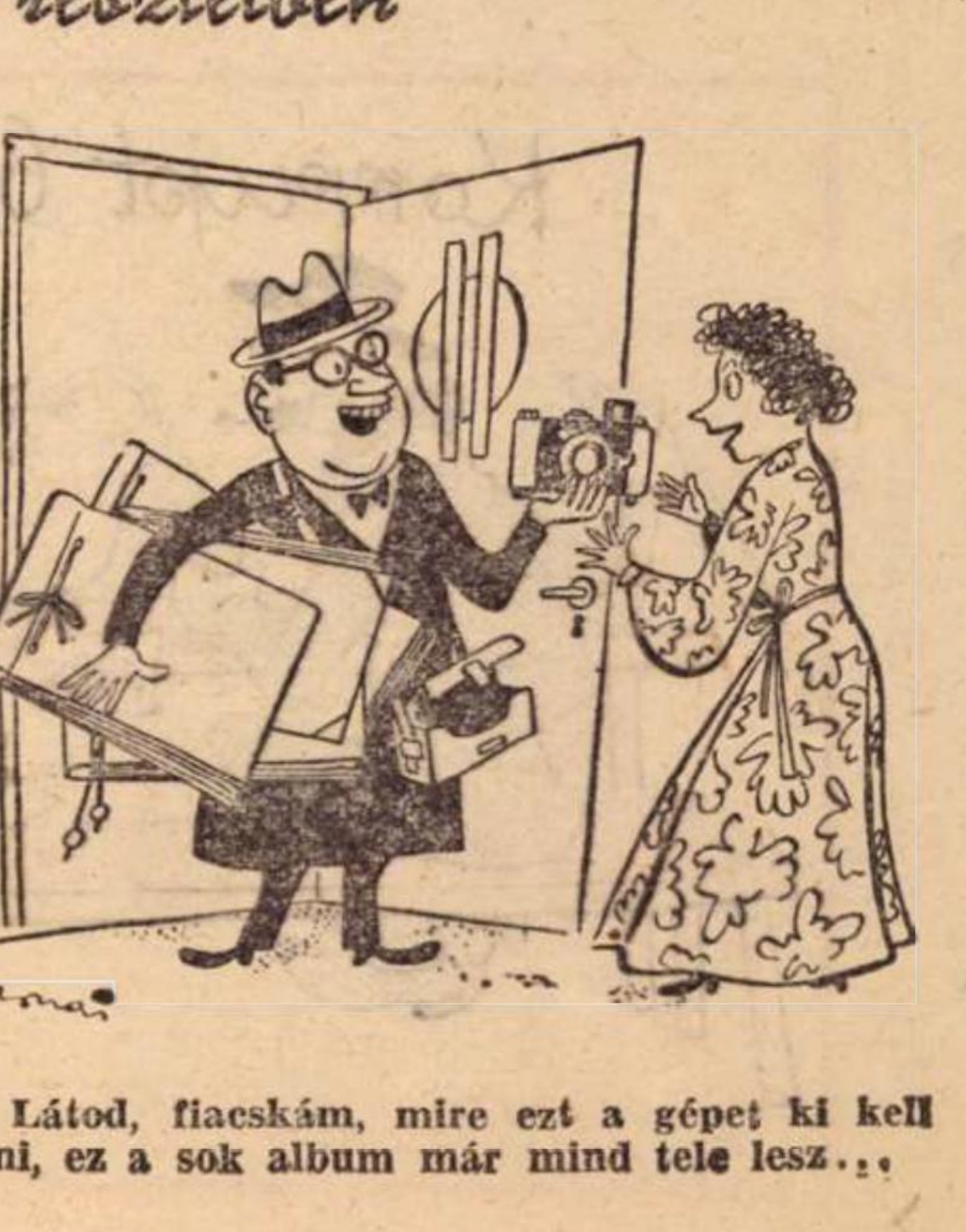

— Látod, fiacskám, mire ezt a gépet ki kell fizetni, ez a sok album már mind tele lesz...

Bonni pillanatkép

A németek nem akarják viselni a megszállási költségeket.

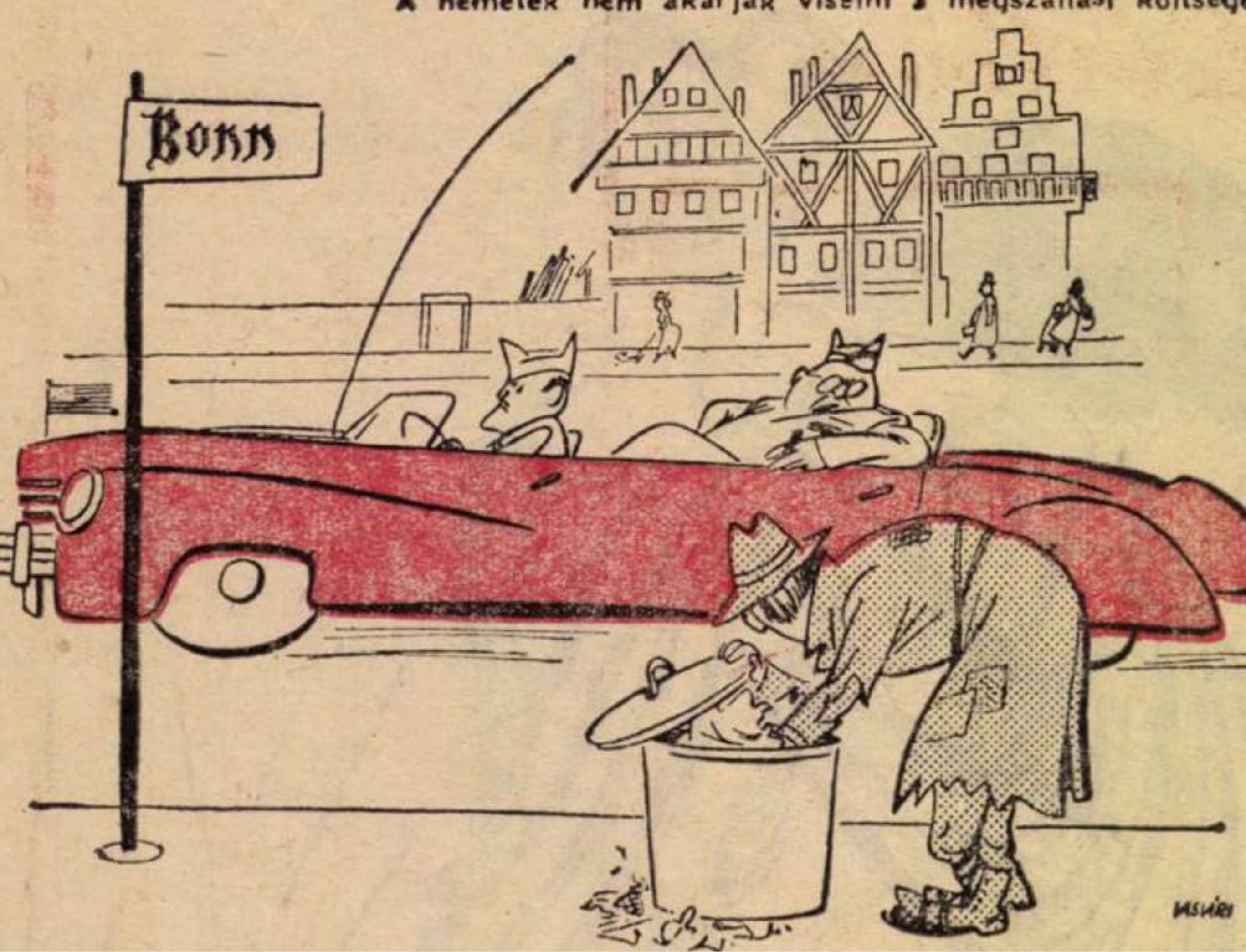

Amerikai tábornok Azt képzeli talán, hogy ingyen fogom őrizni a maga szuverenitását?

LÉPCSŐHÁZI ÁRUSOK

Hajnalig tartó rendezvény után vasárnap reggel hazamegyek, no végre kialszom magam! Alig bújok ágyba, csöngetnek. Barna bőrű fehérnép, cigányos a kiejtése és azt énekli:

— Szép rongyszőnyeget tessék venni!

— Köszönöm, nem veszek.

Vissza a meleg fészekbe, csöngetnek. Falusi menyecske, tűzről pattanva:

— Hízott kacsát tessék venni.

— Nem kell!

Fülemre húzom a paplant, csöngetnek. Sanda áltengerész:

— Cehoszlovak vadjom... szepp tvid szovet... tesék veni.

Ablakot becsapom, hoci a kisbalta! Még egy aki csongetsz nekem, vagom oda fejbe neki, puff.

Be sem érek, csöngetnek.

Keserűen felkacagok, nyomd csak, nyomd, szerencsétlen, megyek és halálnak halálával halsz...

★

Életben maradt.

Sőt.

Vettem.

A negyedik csengető ugyanis a házfelügyelő volt. Csak annyit mondott:

— Elzárjuk a főcsapot. Vizet tessék venni.

K.

ÚGY LÁTSZIK...

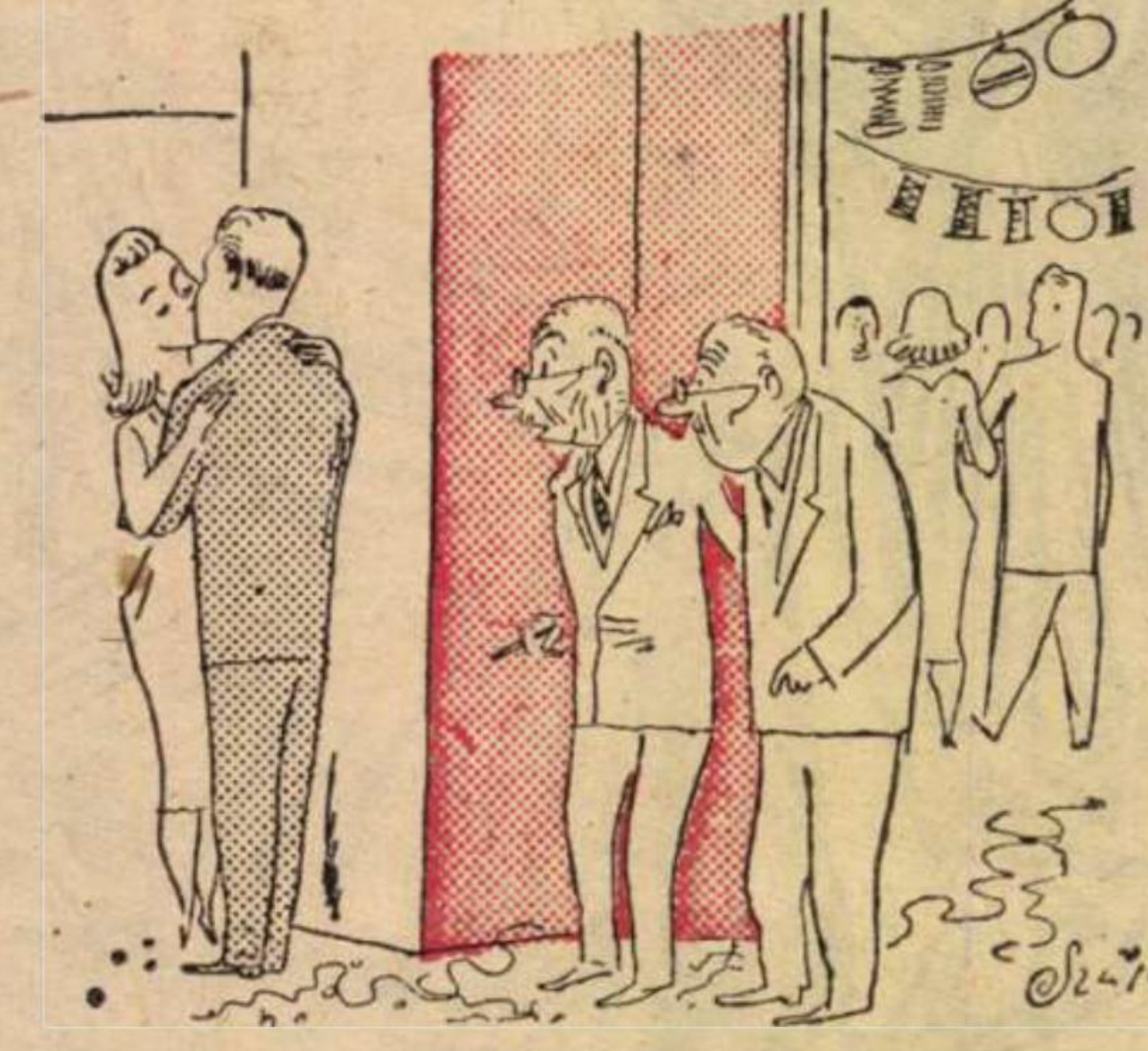

— Hát ez még van?

Farsangi meglepetés

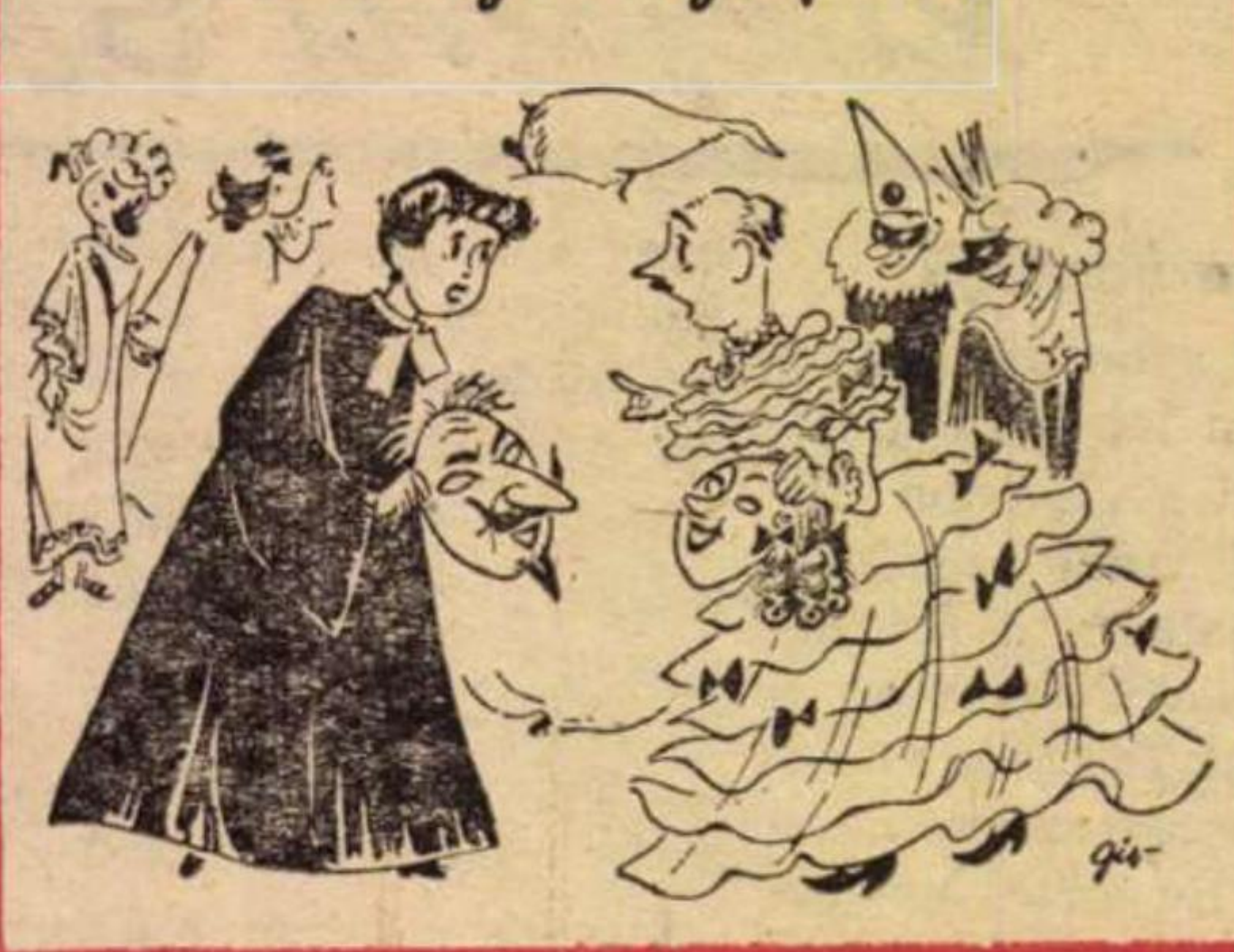

HÓFUVÁS

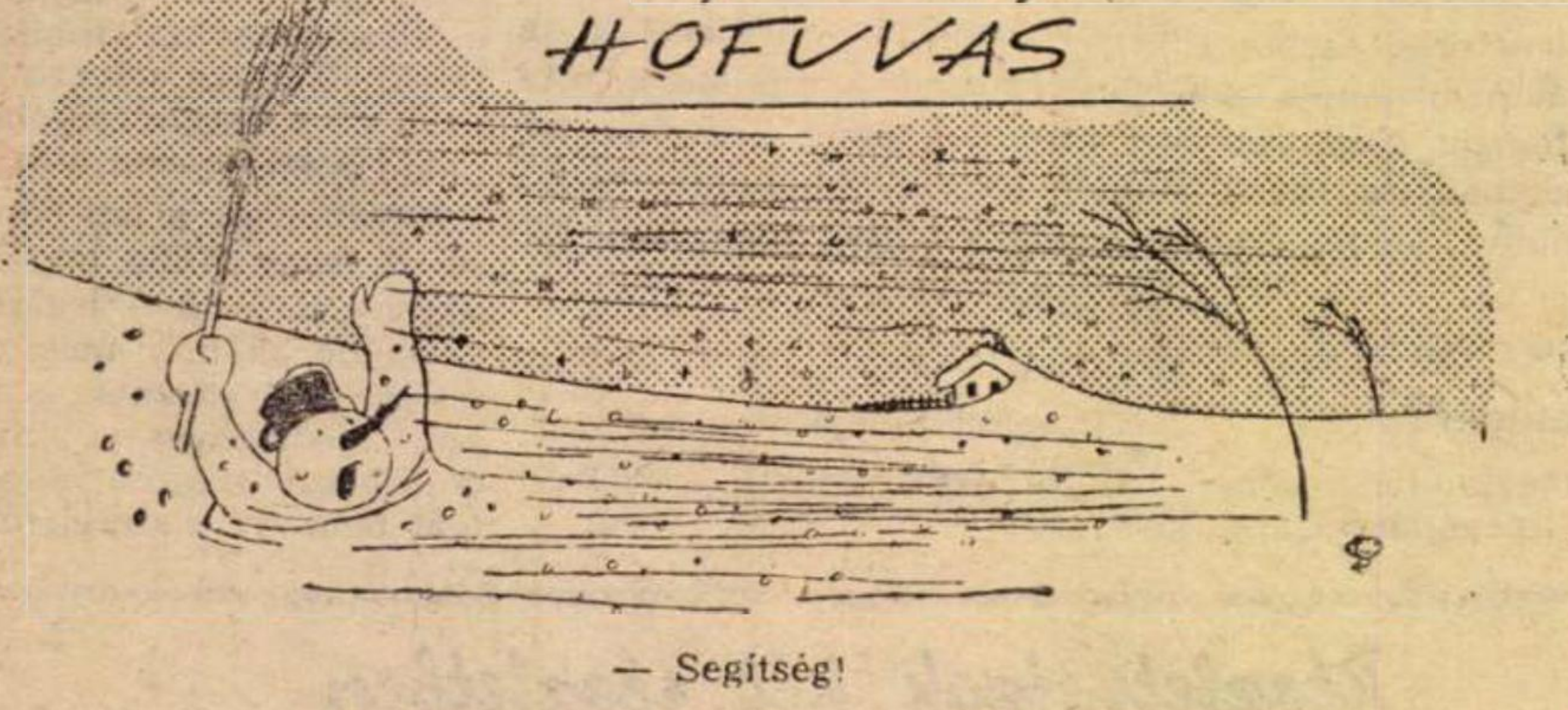

— Segítség!

Korrupt böllér

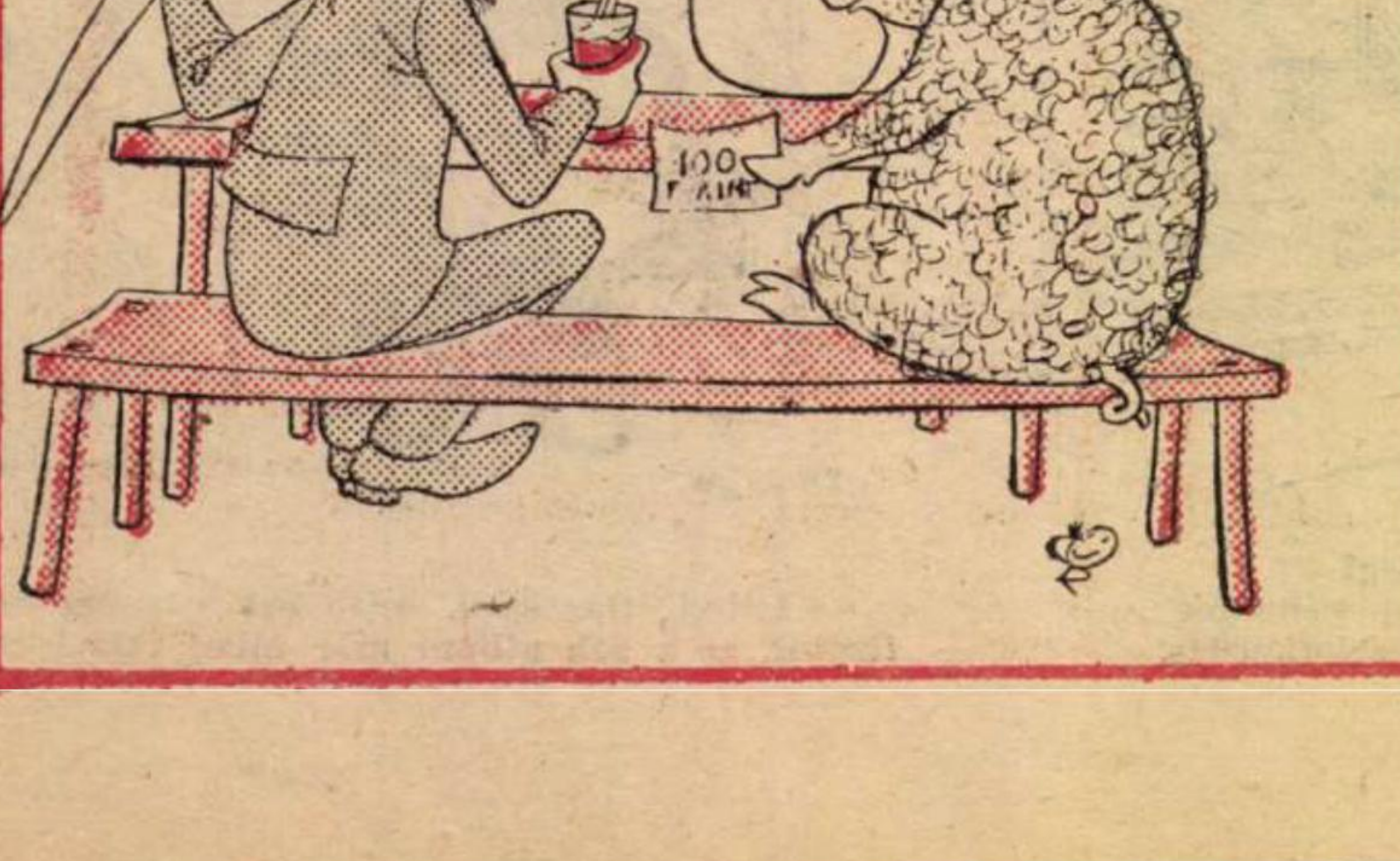

Ekkora hidegben...

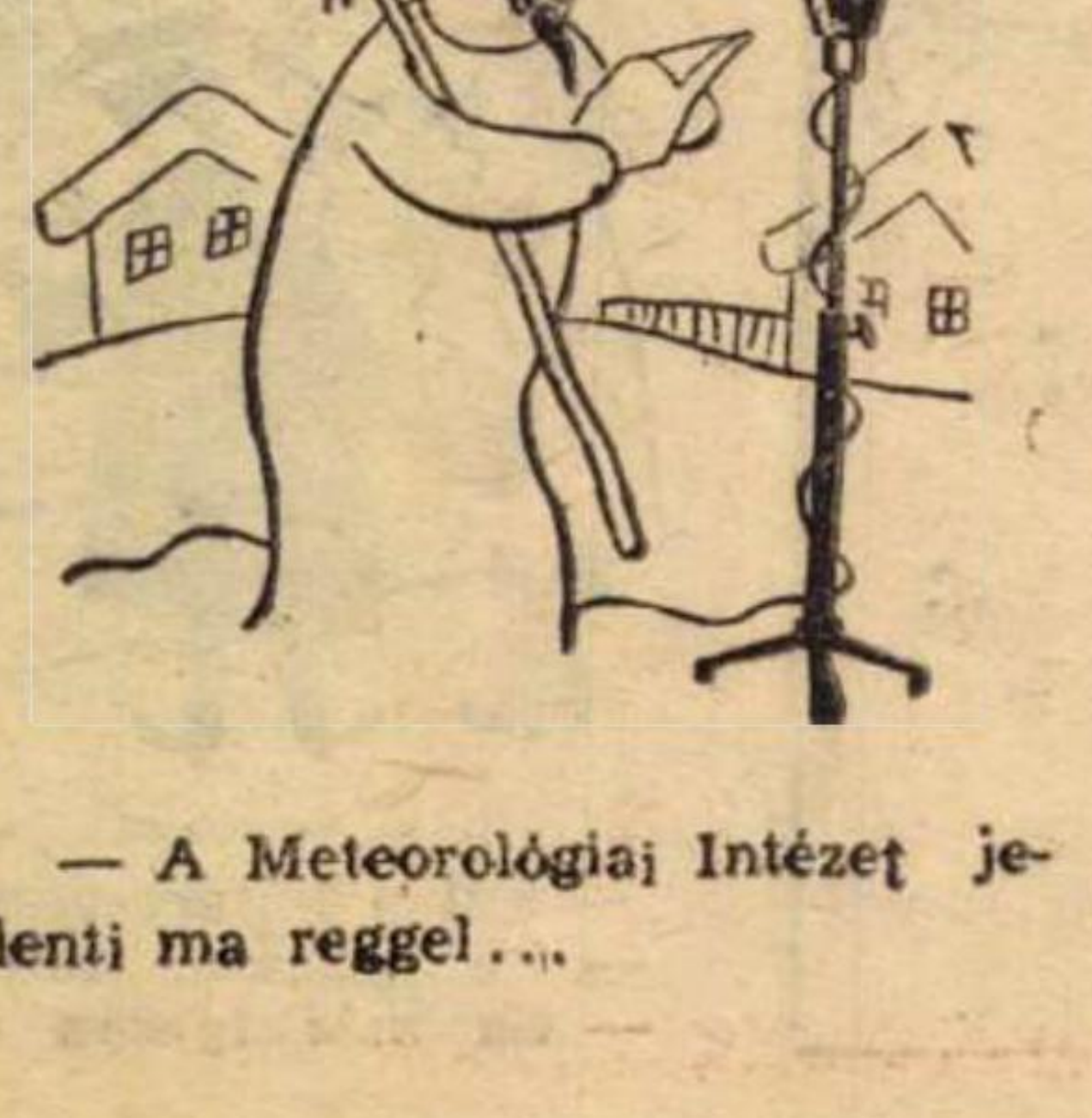

— A Meteorológiai Intézet jelenti ma reggel....

Egy hír – egy vicc

EZER VADÁSZ ÉS ERDÉSZ SEGÍT A HIDEGTŐL SZENVEDŐ VADAKNAK NÓGRÁDBAN

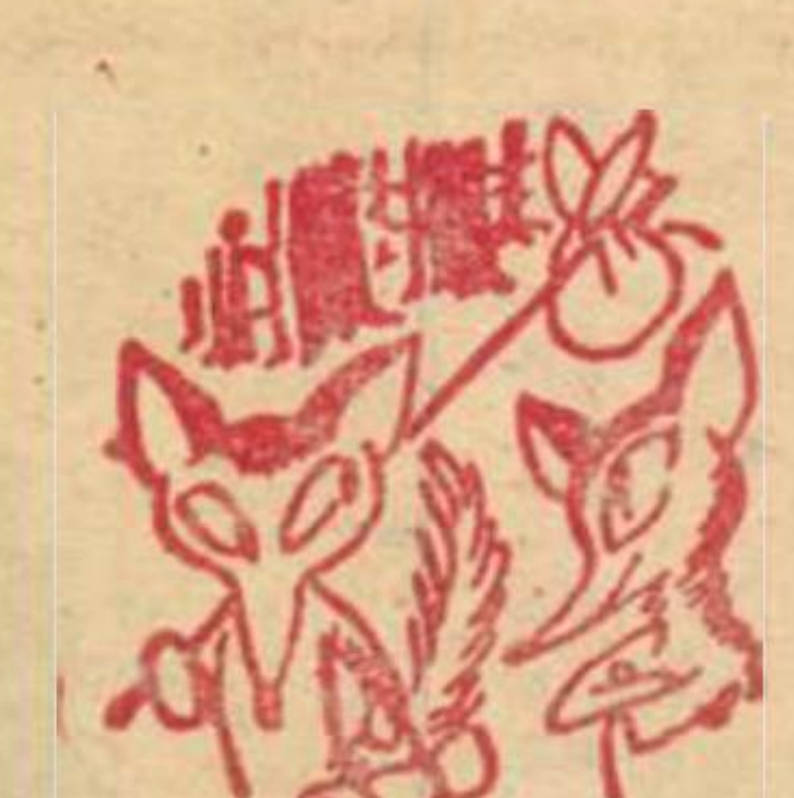

— Miért költözött át ide, Róka kartárs?

— Erre több vadász jár.

ÚJABB ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT NYÍLIK A THÖKÖLY ÚTON

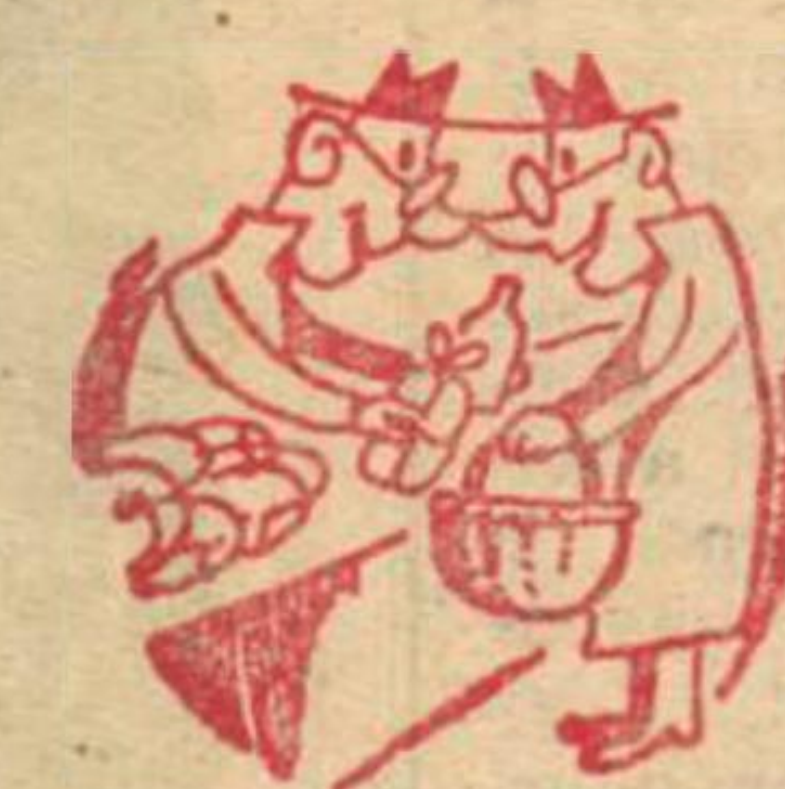

— Nehéz lehet összehozni egy ilyen boltnak a személyzetét.

— Miért?

— Mert még kevés gyakorlott önkiszolgáló van Budapesten.

HÁZTARTÁSI FAGYLALTGÉPEK KÉSZÜLNEK

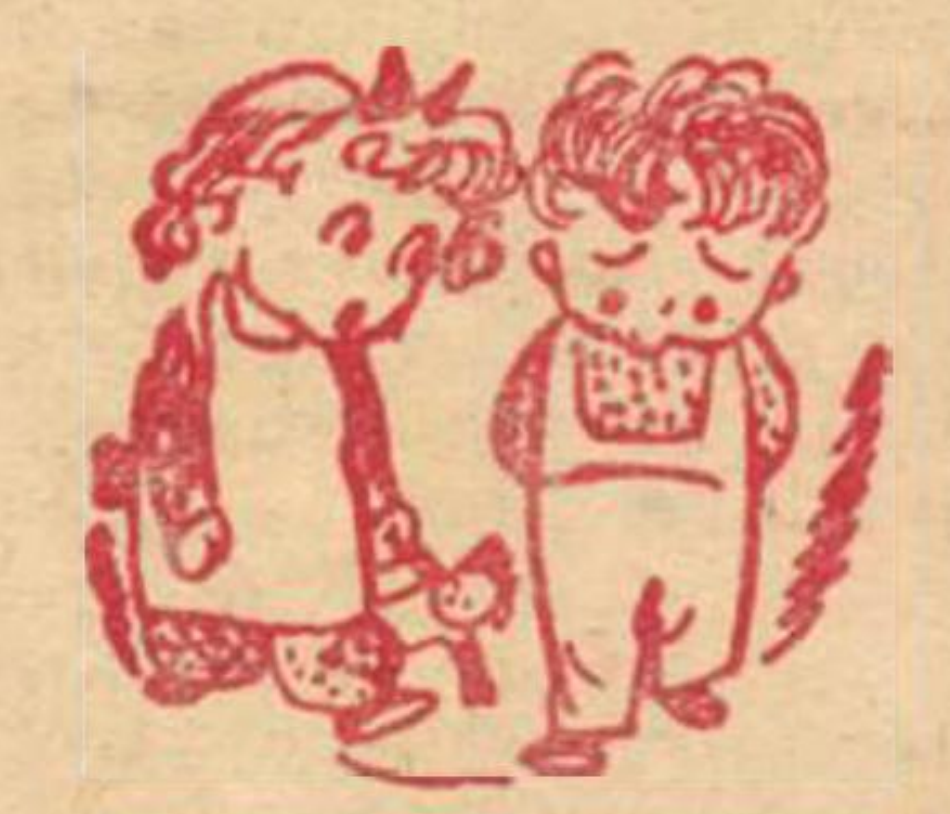

— Az anyukámnak nincs szíve!

— Miért?

— Spenótpasszírozót vett, amikor már háztartási fagylaltgépeket is gyártanak.

SÍNEN JÁRÓ ÜVEGHÁZ ÉPÜLT A MARGITSZIGETEN

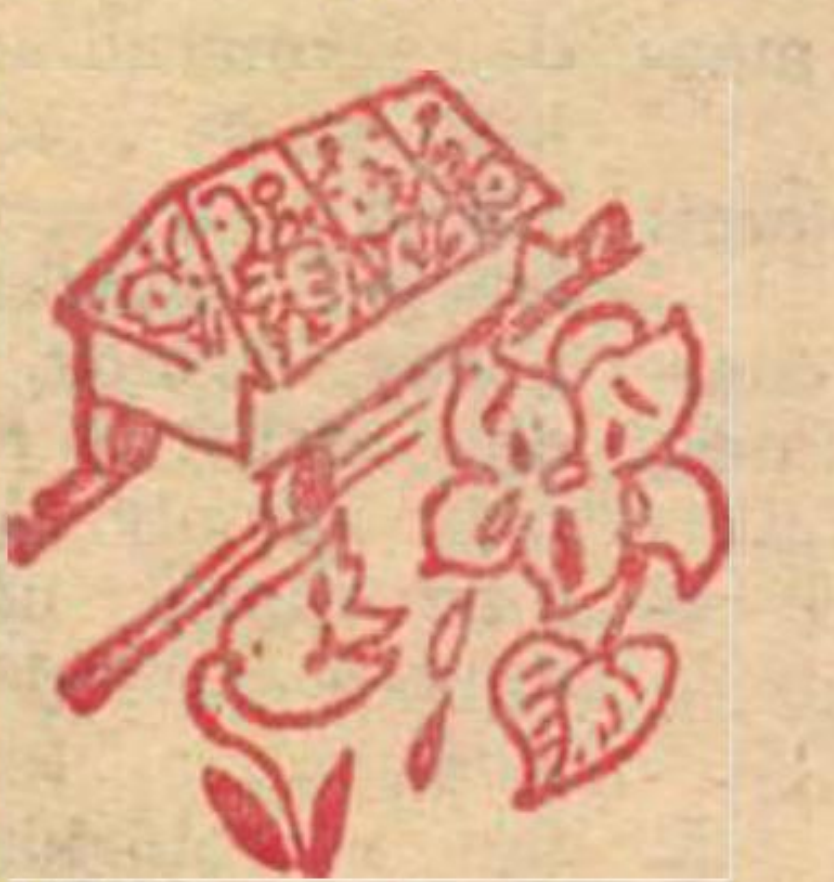

— Miért van úgy elkeseredve, Ibolyácska?

— Már a harmadik zsúfolt üvegház megy el előttem, mert én szerény ibolya vagyok....

ÁTFESTIK AZ UTCAI TELEFONFÜLKÉKET

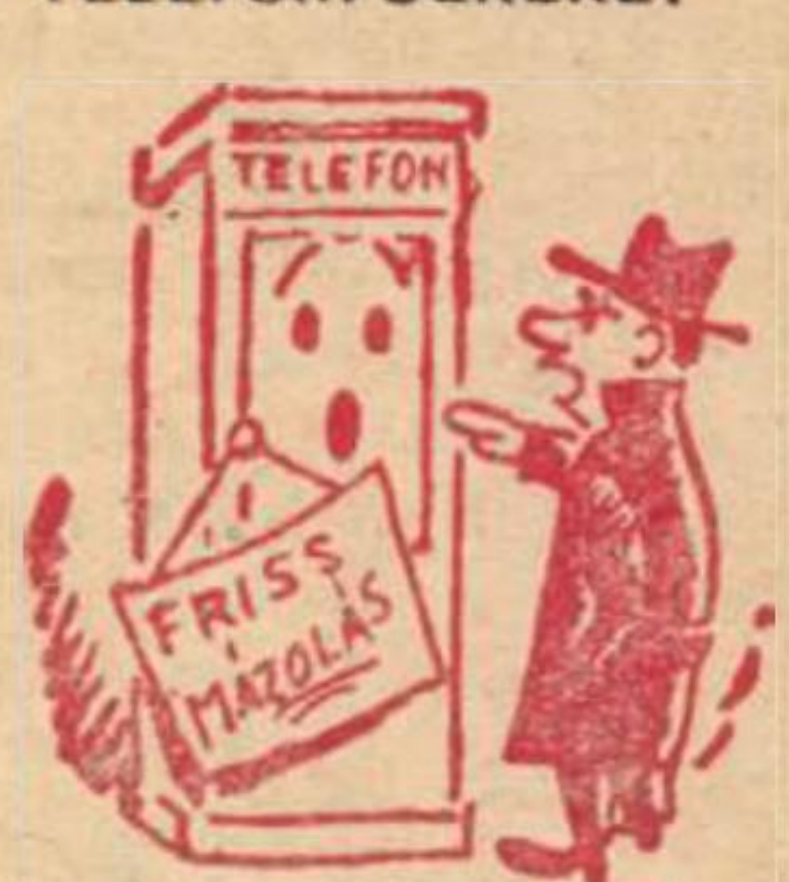

— Hiába festette ki magát, megismerem, maga nyelte el a multkor három tantuszomat!

FŰZFŐN MEGKEZDTÉK A METILMETAKRILÁT NEVŰ ÚJ MŰANYAG GYÁRTÁSÁT

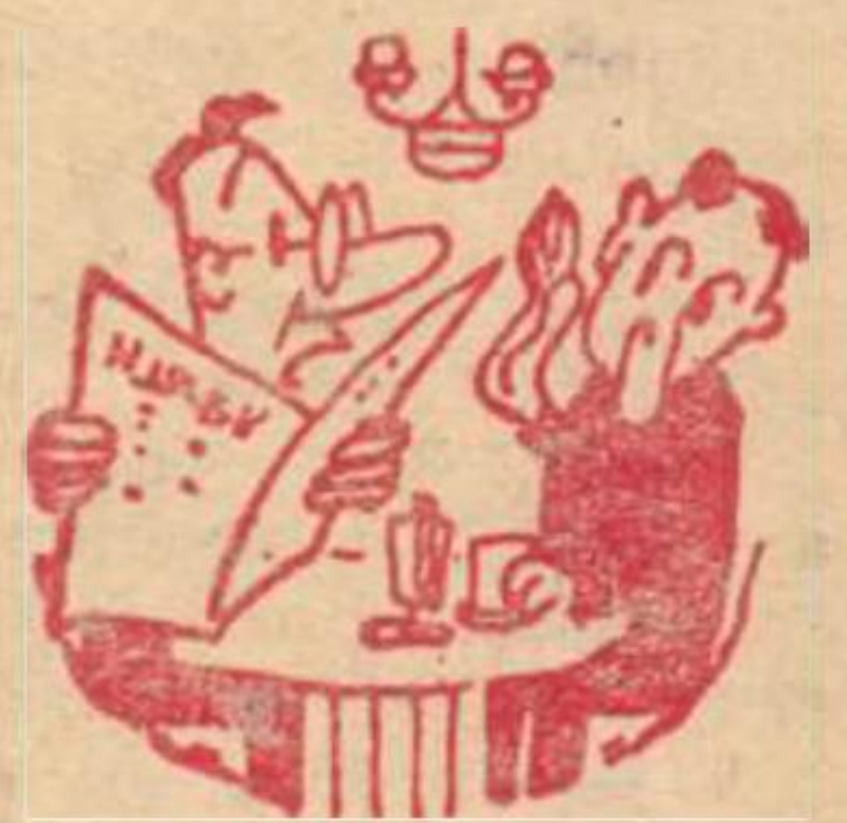

— Mit szól az új műanyaghoz?

— Beszélni se szeretek róla!

— Nem tartja jónak?

— Dehogy. Csak nem tudom kimondani.

Mindenféle

Nyilván te is megfigyelted, kedves olvasó, hogy ha sovány ismerősödet soványnak találod, az illető megnyugtat, hogy mostanában hízott. Ha kövér ismerősödről megállapítod, hogy kövér, felháborodva tiltakozik: „Fogytam!" Csak azt nem érti az ember, hogy akkor miért soványak a soványak és miért kövérek a kövérek.

★

Az önhittség sok nyugtalanságtól óvja meg az embereket. Egy nős barátom kijelentette, hogy ő nem féltékeny, mert vakon bízik magában.

★

Csalódottan olvastam a minap, hogy a közhit indokolatlanul túlbecsüli a citromot, a nyers karalábéban sokkal több C-vitamin van, mint a citromban. Ezentúl nyers karalábéval iszom a teát.

★

„A Világ Legértelmetlenebb Ruhadarabja" nem a nyakkendő, hanem a férfikalap. Nyáron melegít, télen pedig... szíveskedjék csak megfigyelni a húszfokos hidegben, amint a karima alatt vörösen tüzelnek a félig fagyott fülek. Bocsánat, egyszer láttam kalapot melegítő szerepben. A szél lesodorta egy férfi fejéről, s mire az illető hosszas üldözés után elcsípte kalapját, egészen megizzadt.

★

Néhai Einstein Albert büszke lehetett volna arra az anyára, aki a negyedévi bizonyítványosztás idején az egyik gyermekét megbüntette, a másikat megjutalmazta. A rossz gyerek ötösről négyesre rontotta az osztályzatát, a jó gyerek viszont hármasról négyesre javított. Hja, a relativitás...

★

Nem igaz, hogy udvariatlanok a mai fiatalok! Amikor a 8-as autóbusz végállomásán egy 13—14 éves fiú a kocsi közepén egy belső ülésen foglalt helyet, barátja csodálkozva kérdezte: „Miért nem ülünk az ajtó mellé?" A válasz így hangzott: „Ott át kell adni a helyet!" Lám, milyen illedelmes, jólnevelt gyerek! Tudja, hogy át kell adni a helyet.

Feleki László

Női dolgok

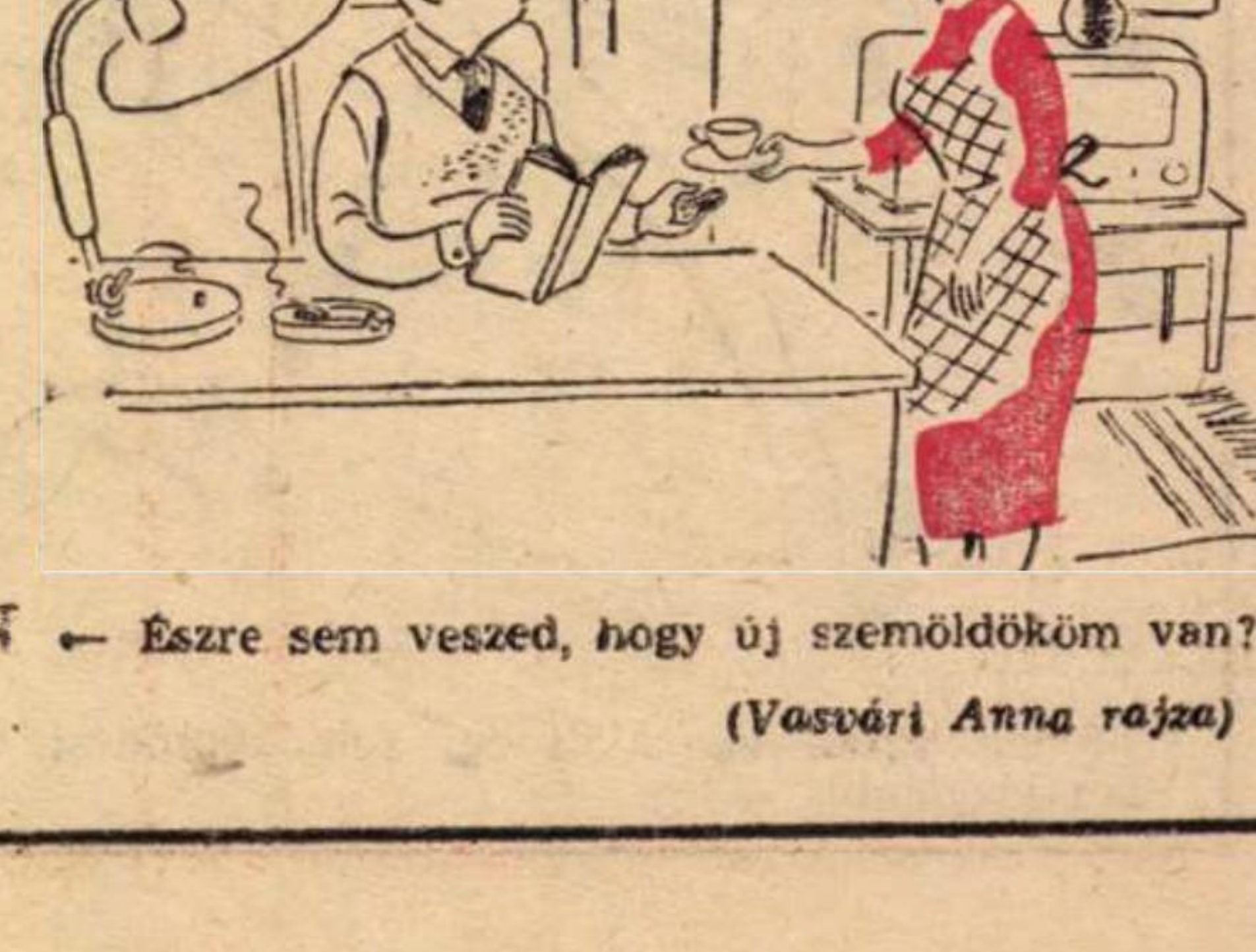

— Észre sem veszed, hogy új szemöldököm van?

(*Vasvári Anna rajza*)

SÁNDOR KÁROLY:

Az én oldalam

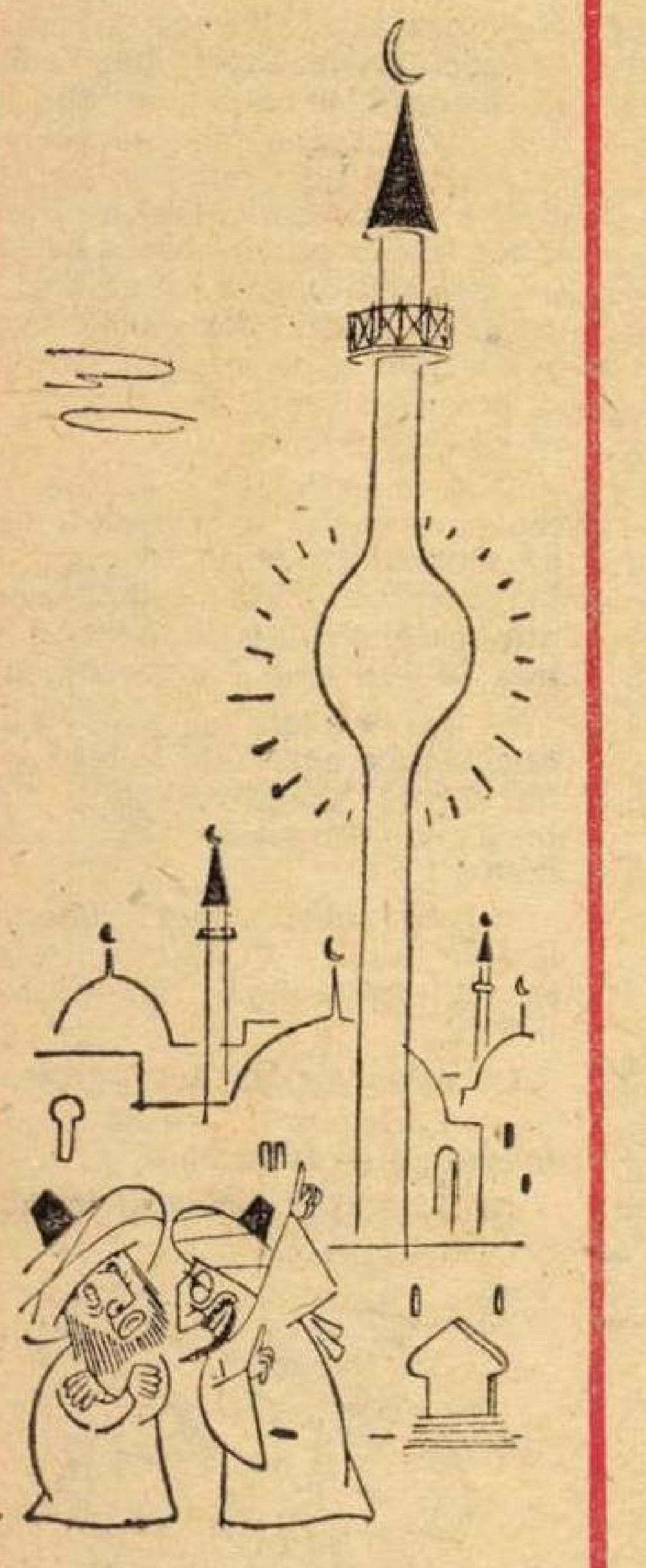

— Már megy fel a müezzin...

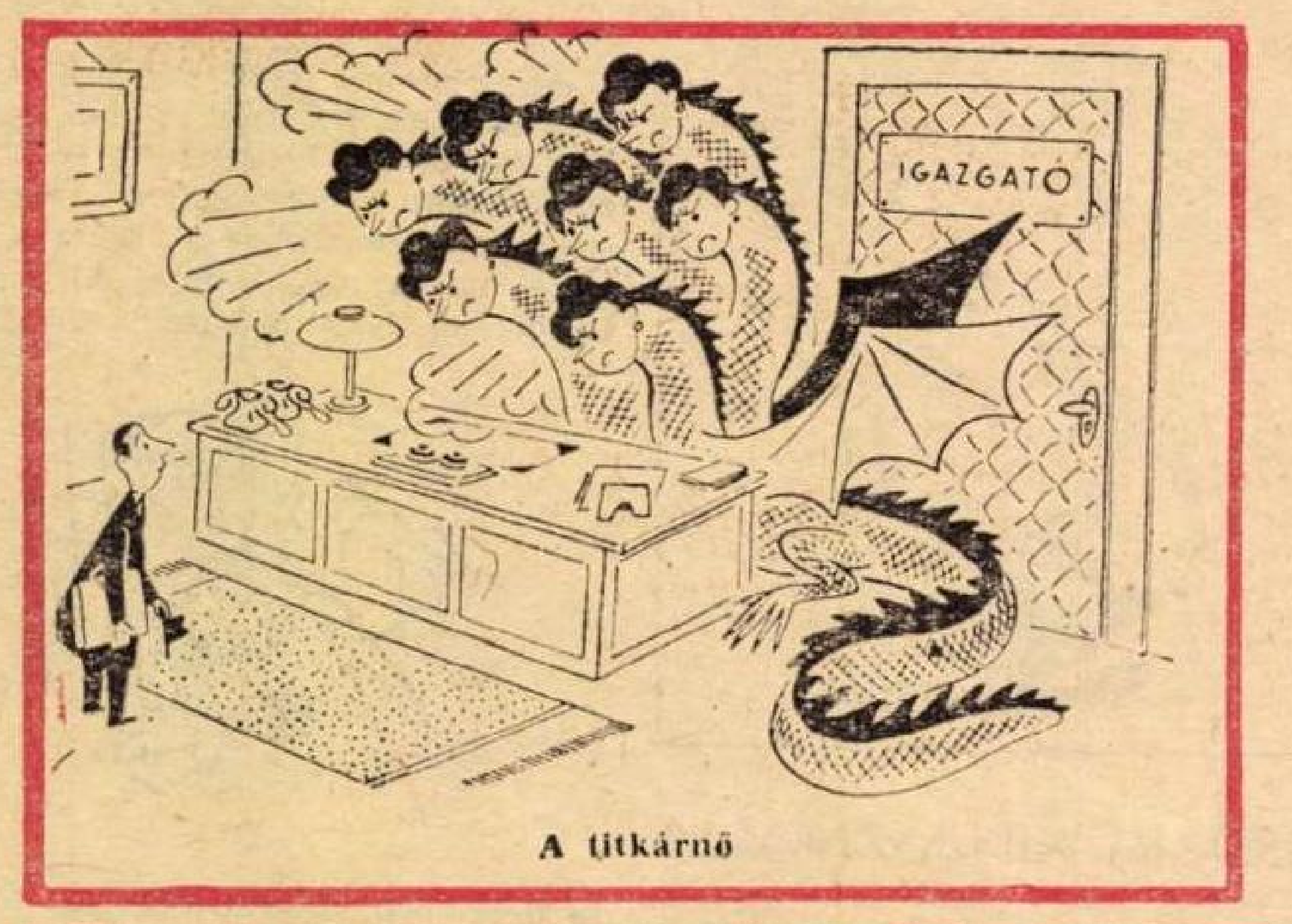

A titkárnő

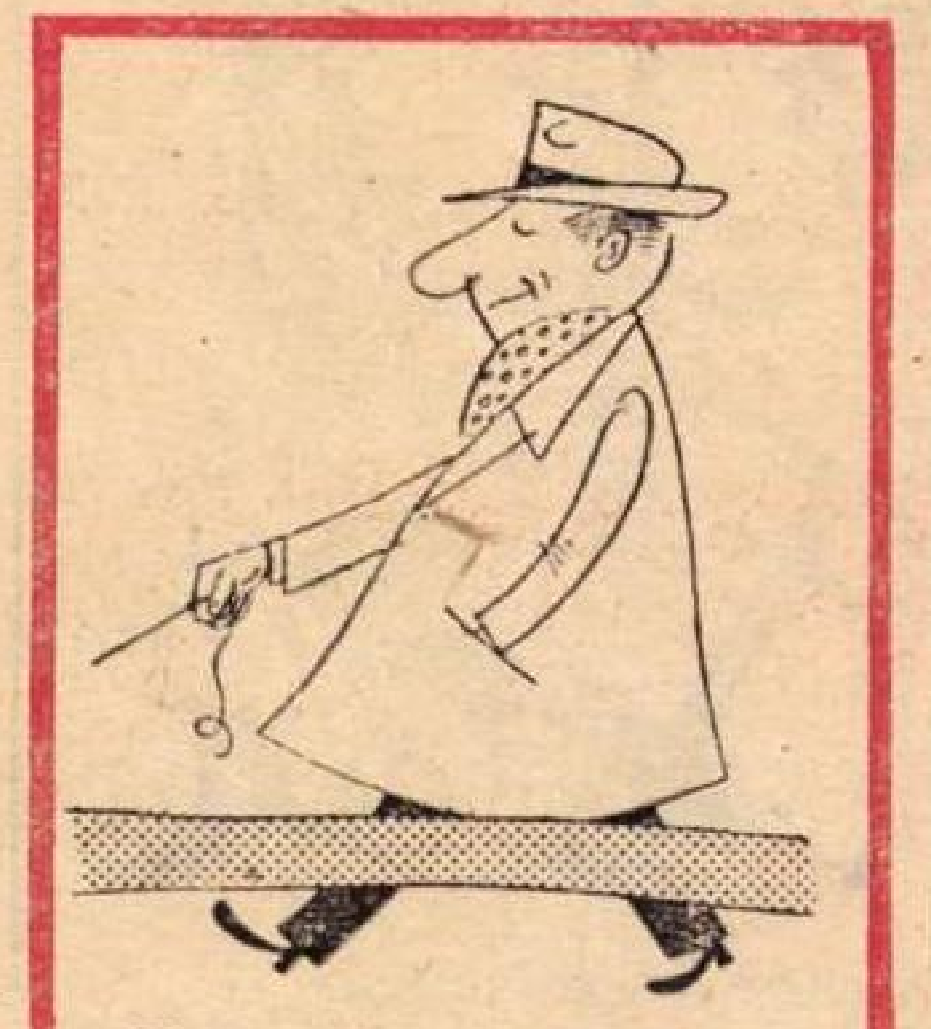

Ebtenyésztő, díjnyertes dakszlijával.

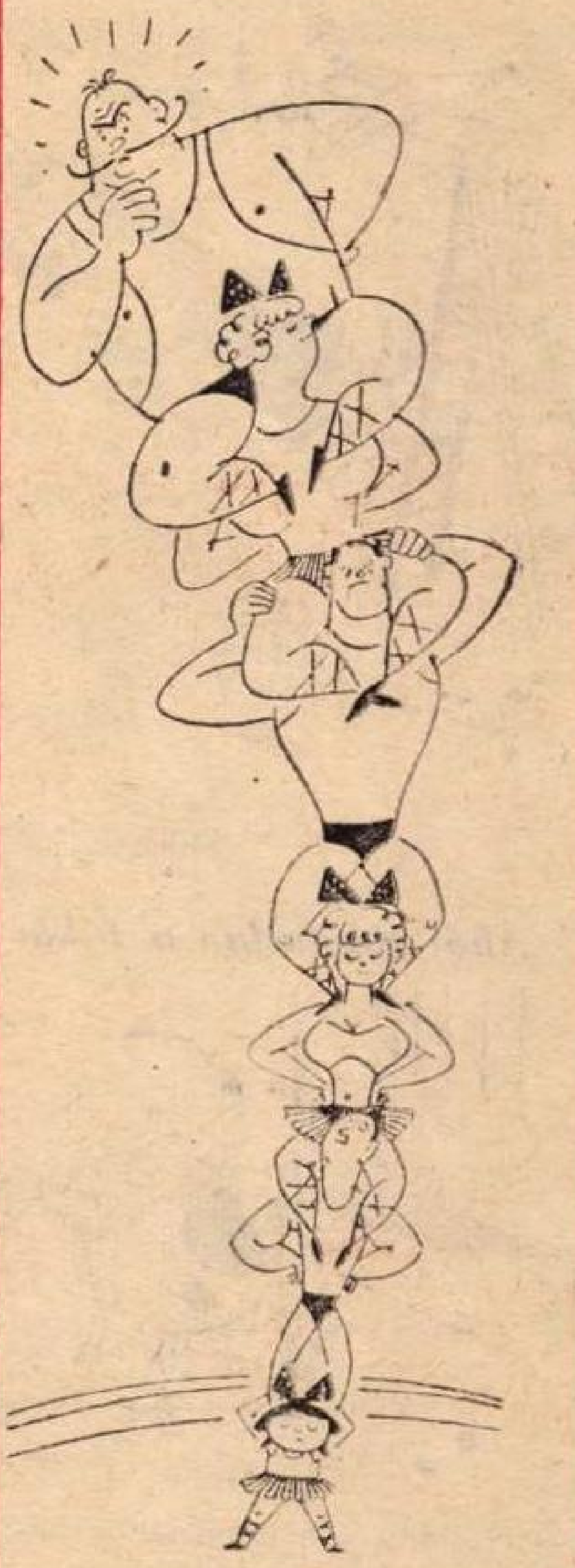

— Ajjaj, fordítva csináltuk az egészet!

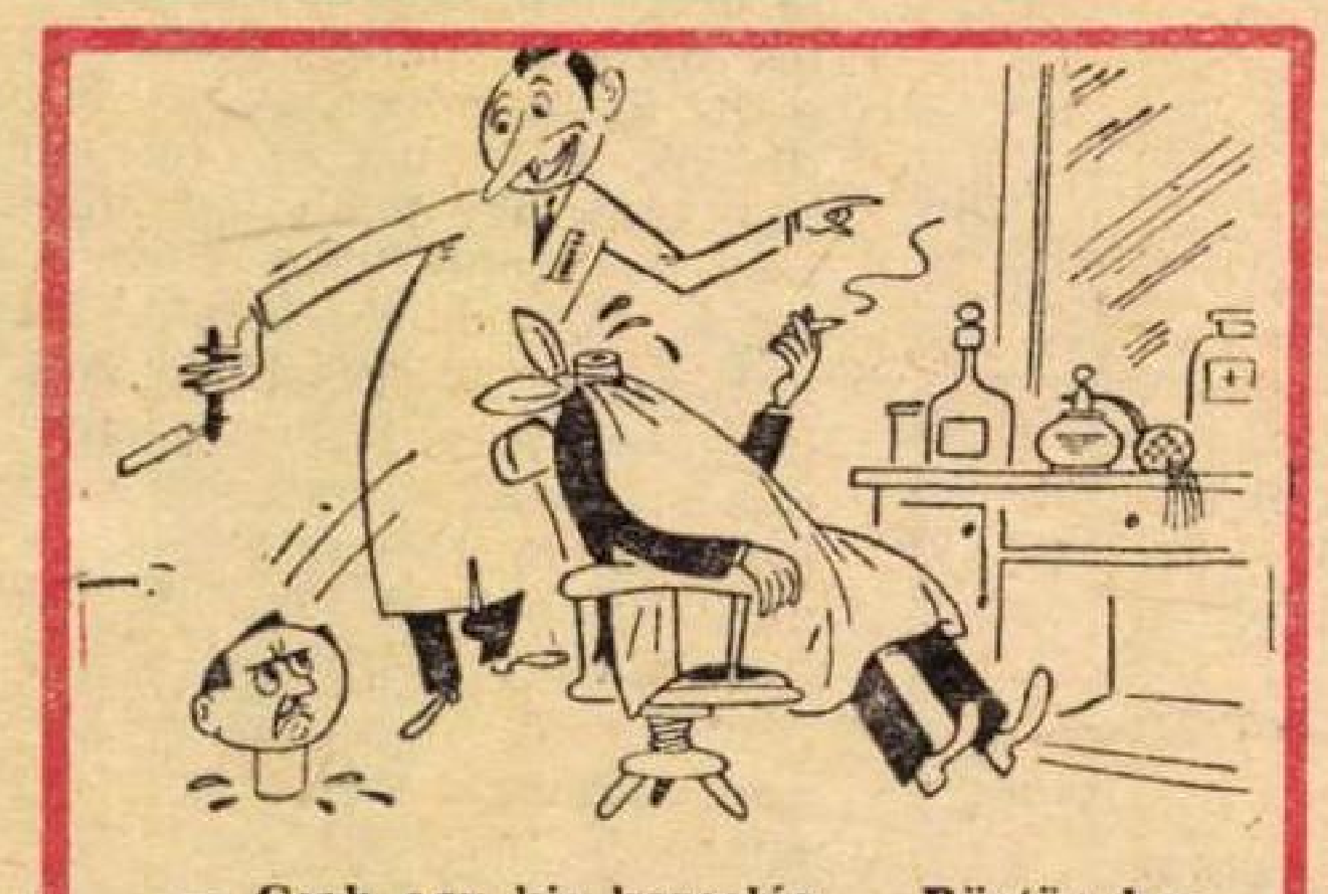

— Csak egy kis karcolás... Rögtön hozom a timsót...

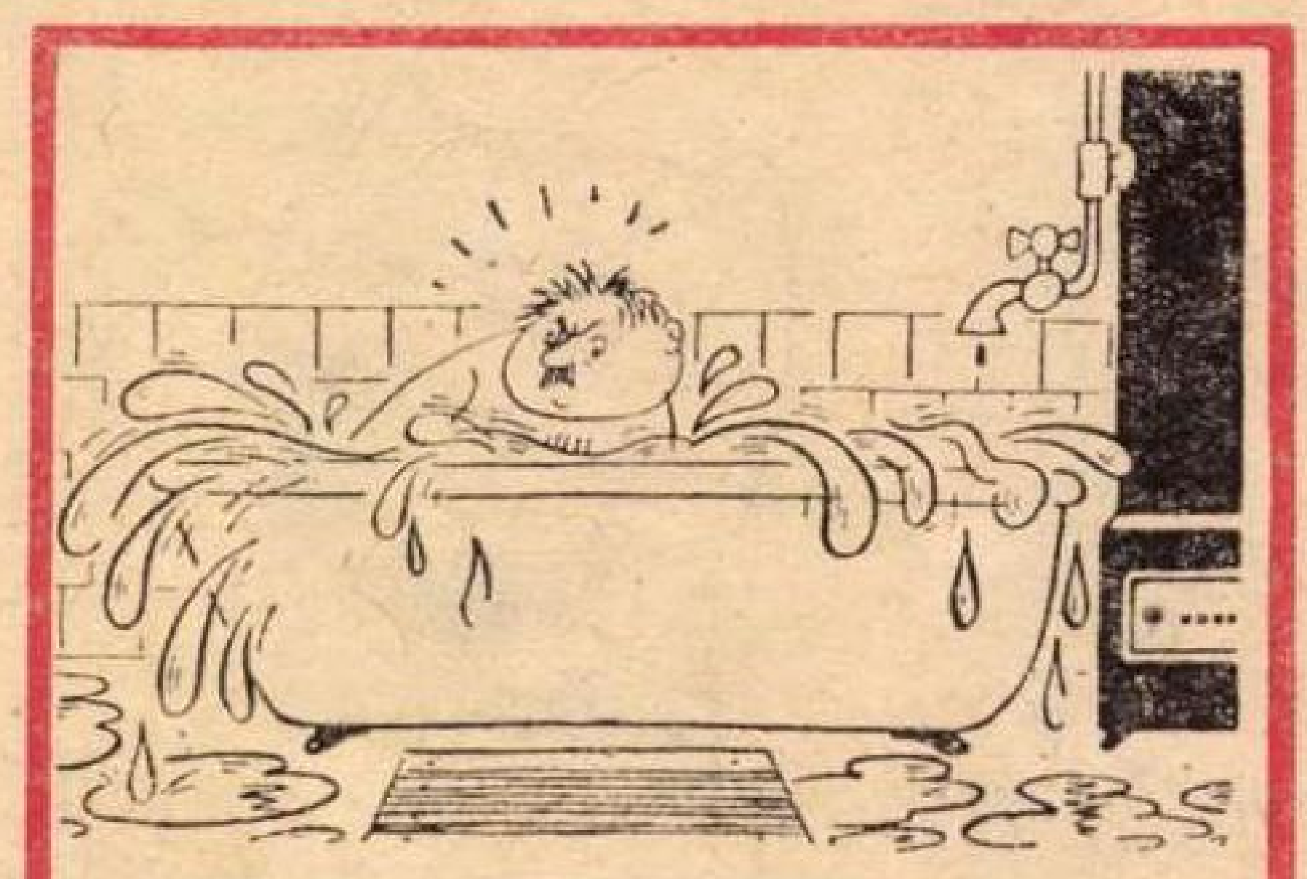

— Megint híztam...

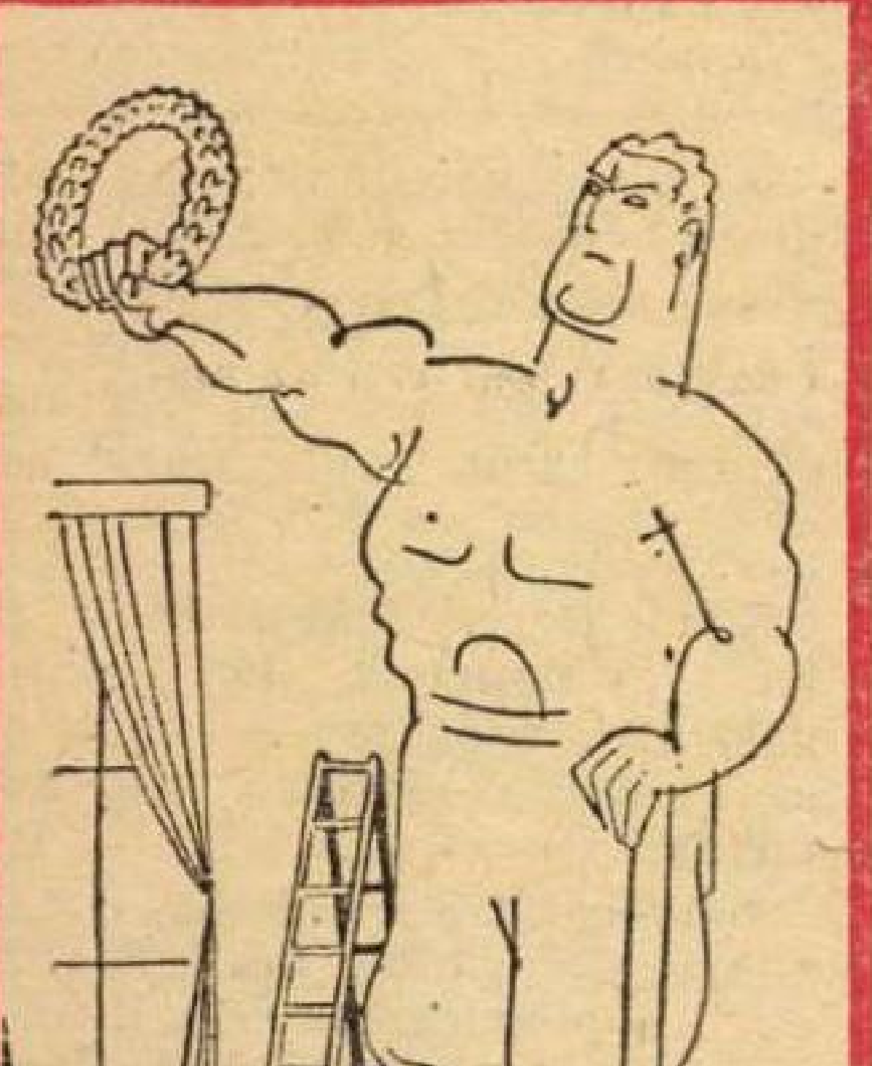

— Ügyes kis dolog, művész úr!

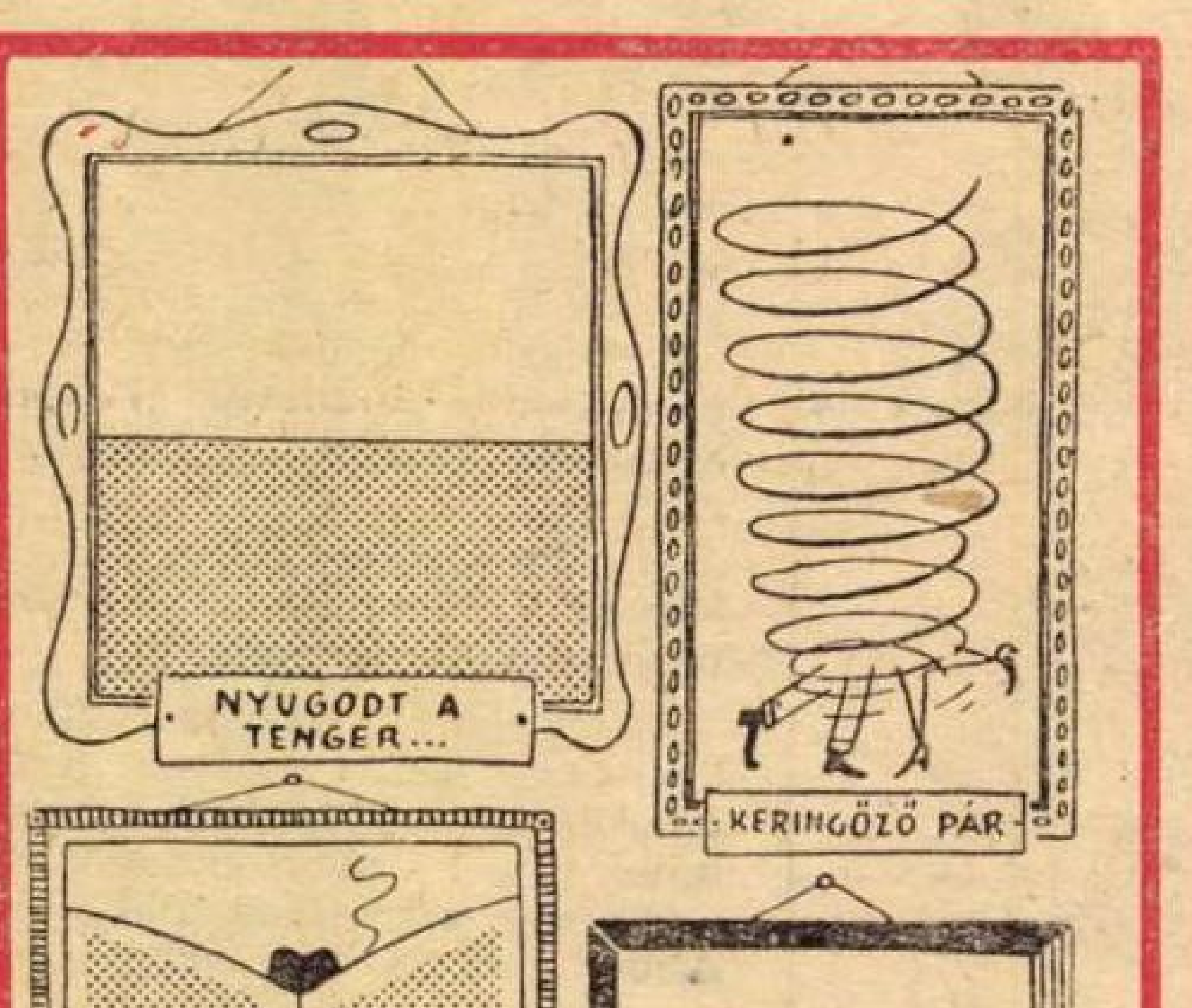

Neszesemmy Oszkár festőművész kiállításából.

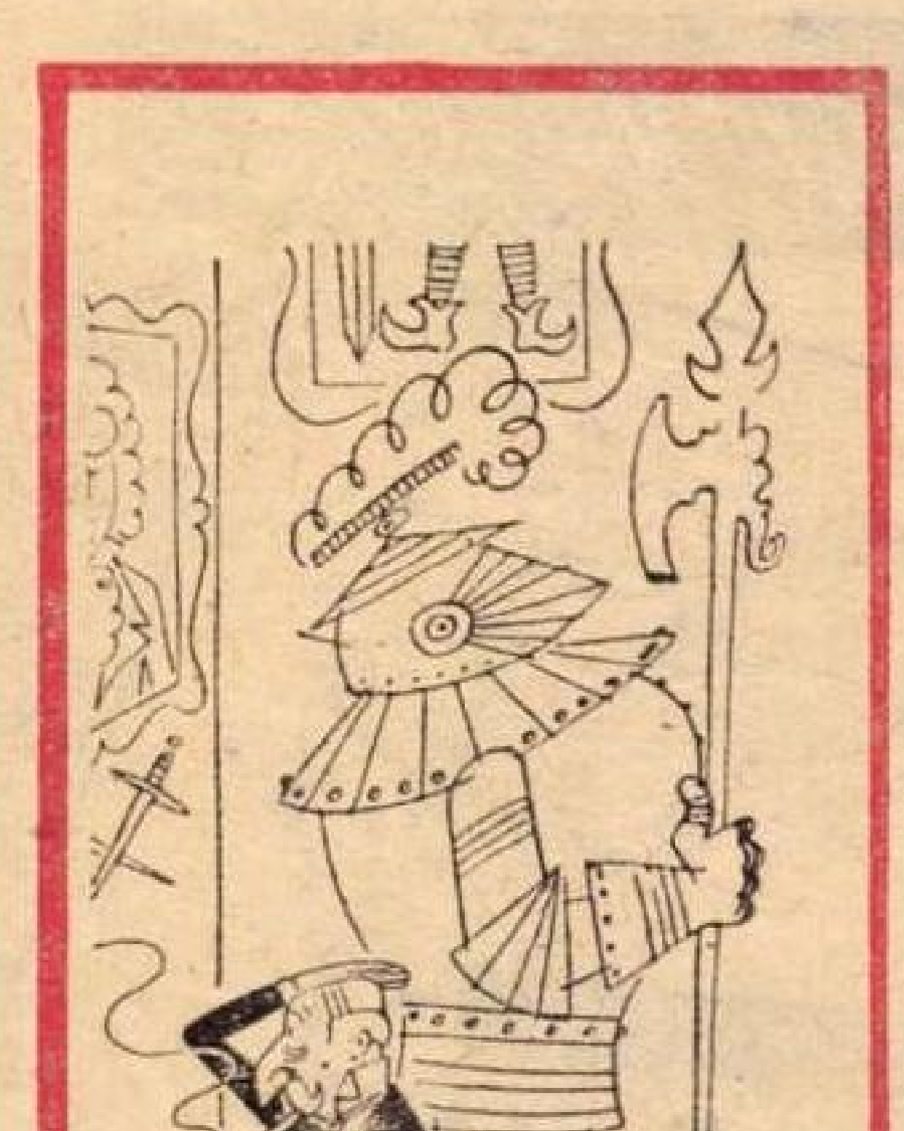

— Pedig ő volt az ősöm...

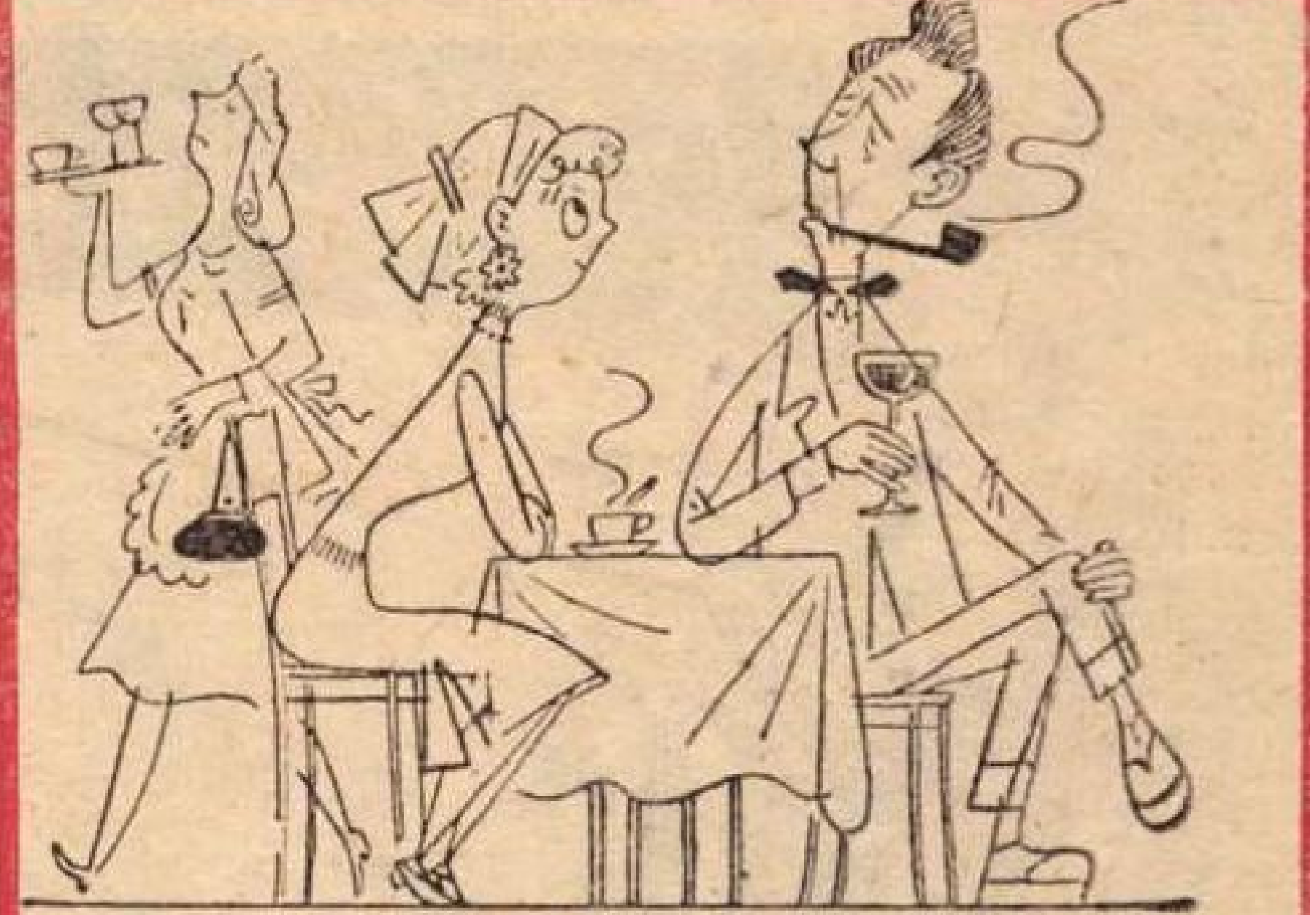

— Nagyon bírlak, öreg lány...

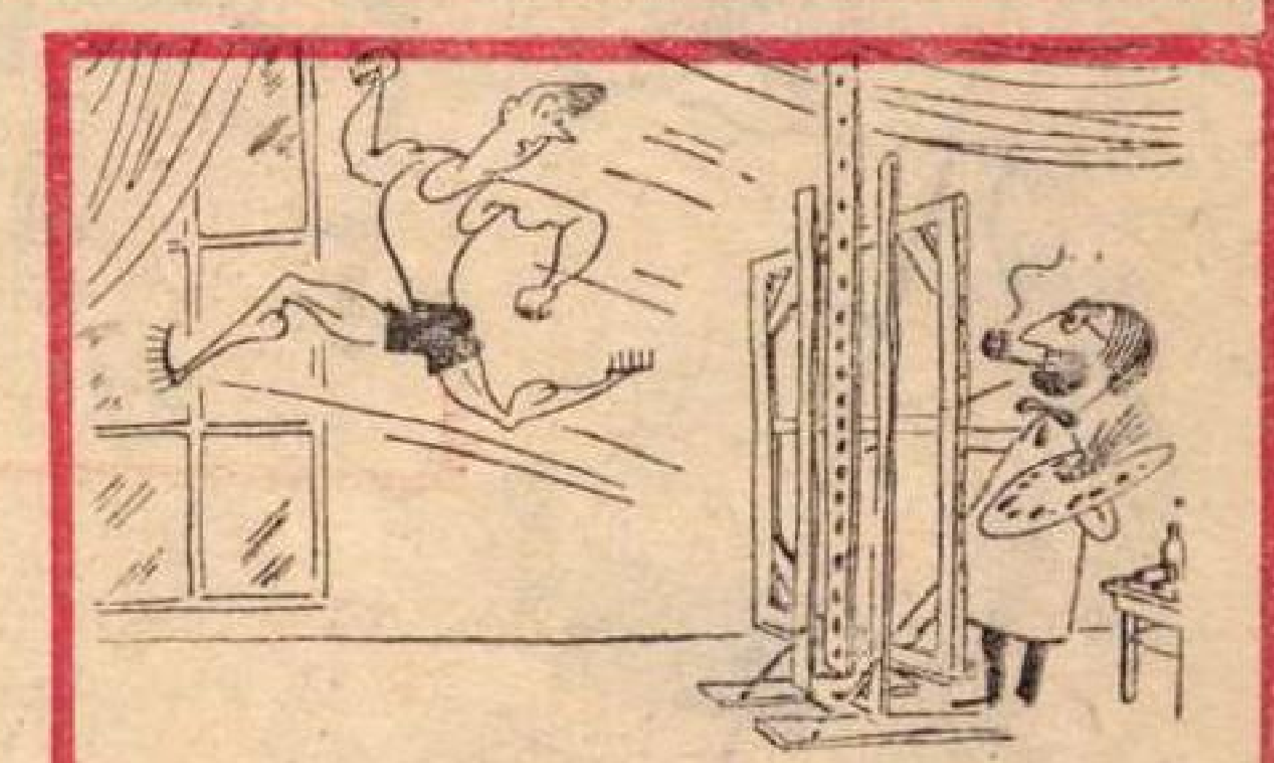

A „Gátfutó" alkotója: Remek, kedves barátom! Csak még egy negyedóráeskát maradjon így...

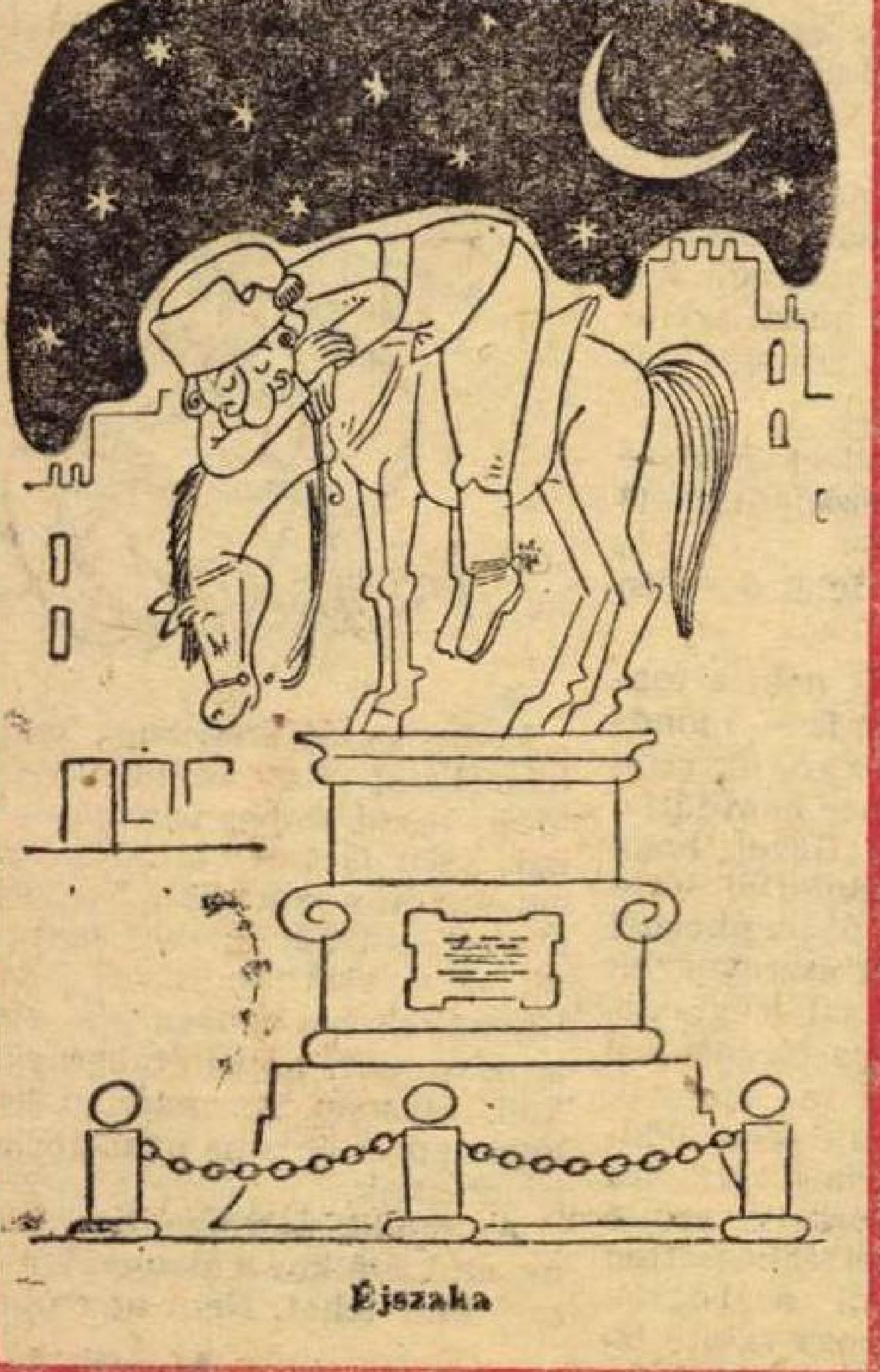

Éjszaka

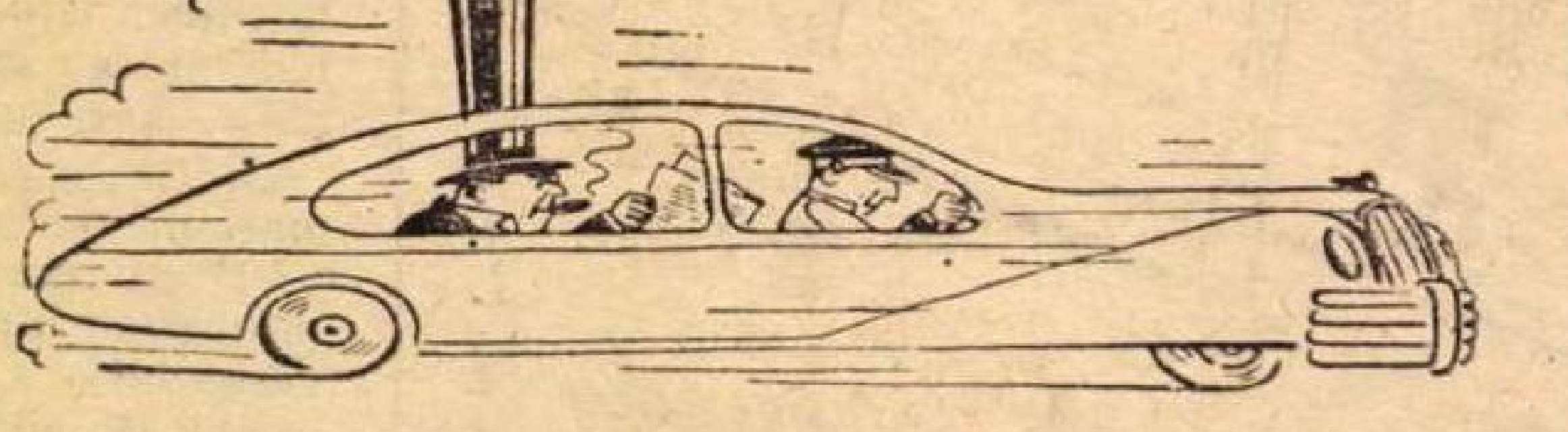

Elegáns gyáros és áramvonalas kocsija.

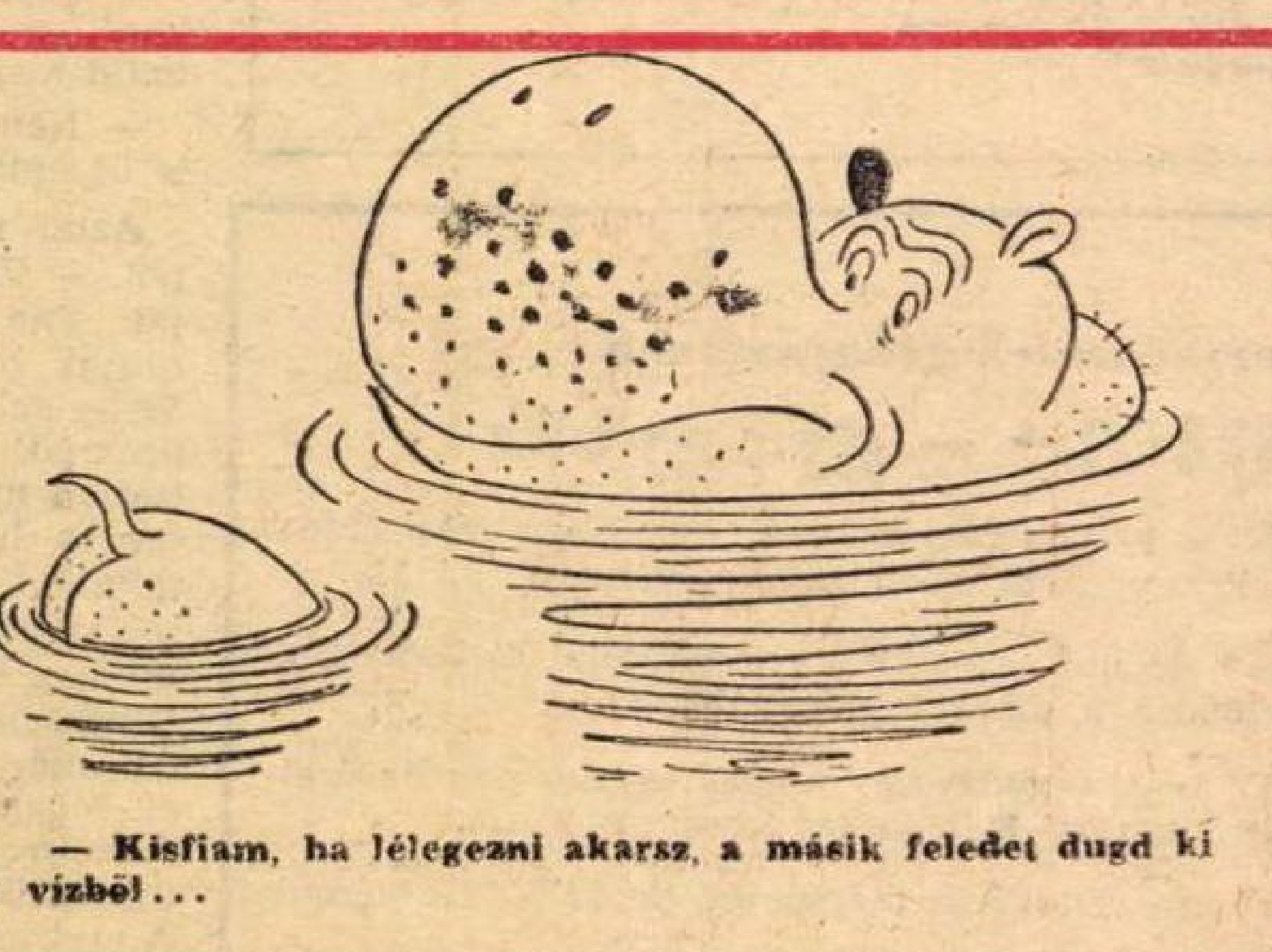

— Kisfiam, ha lélegezni akarsz, a másik feledet dugd ki a vízből...

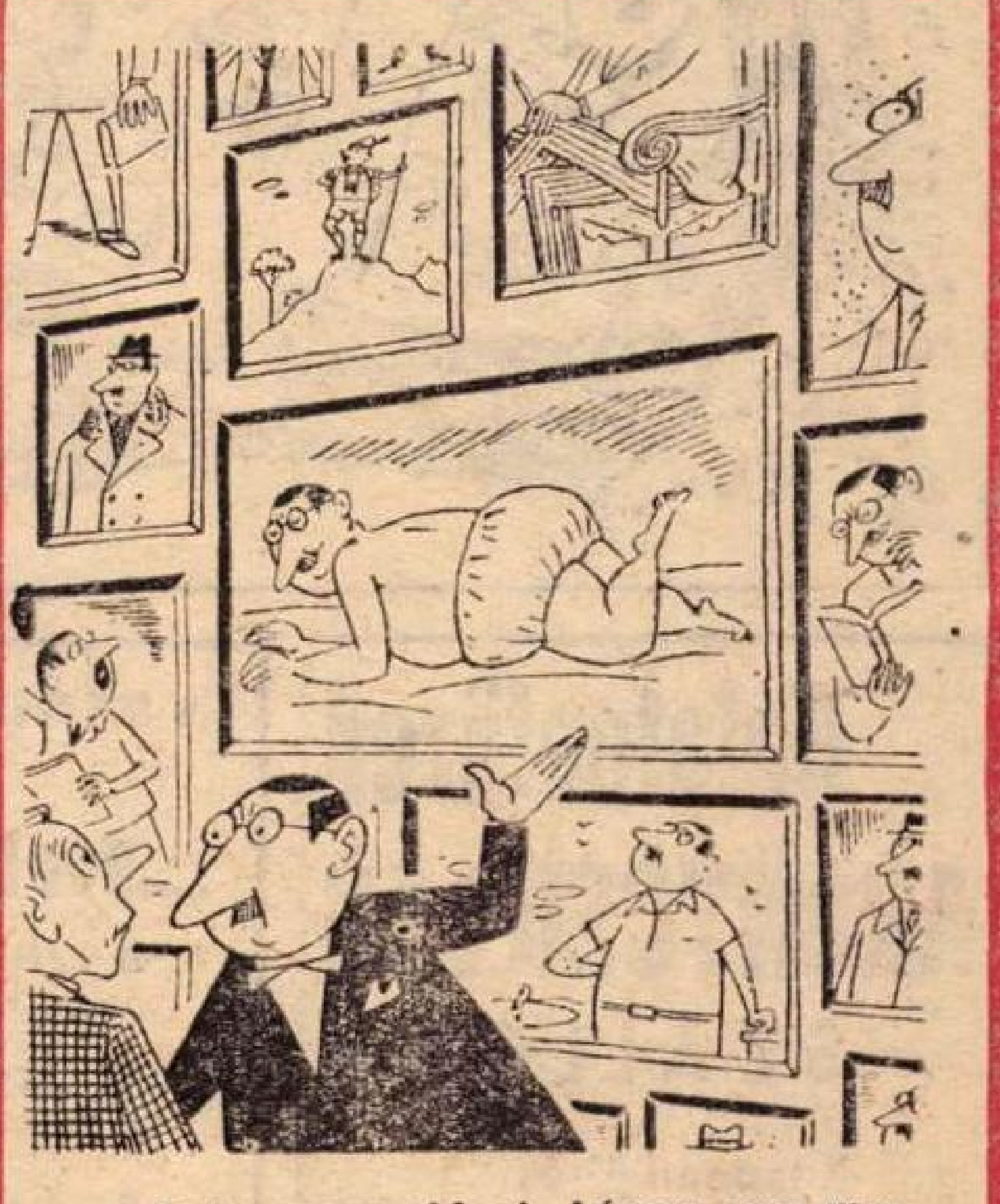

— Sajnos, gyerekkori képem nem maradt... Később igyekeztem pótolni...

Több italboltot kisvendéglővé alakítanak át

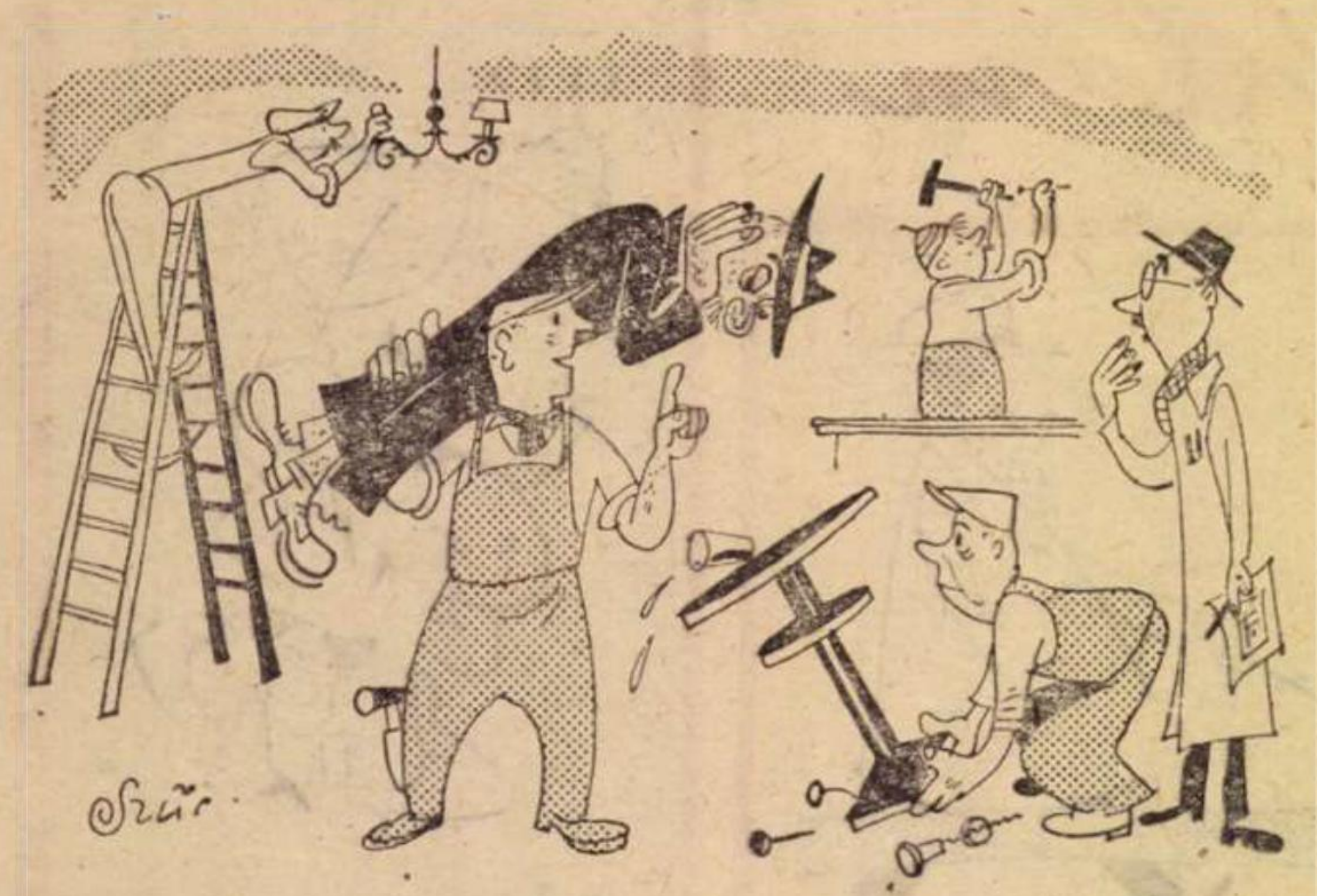

— Ezt az embert hova tegyük? Törzsvendég . . .

A villamoson láttuk, mínusz 15 foknál

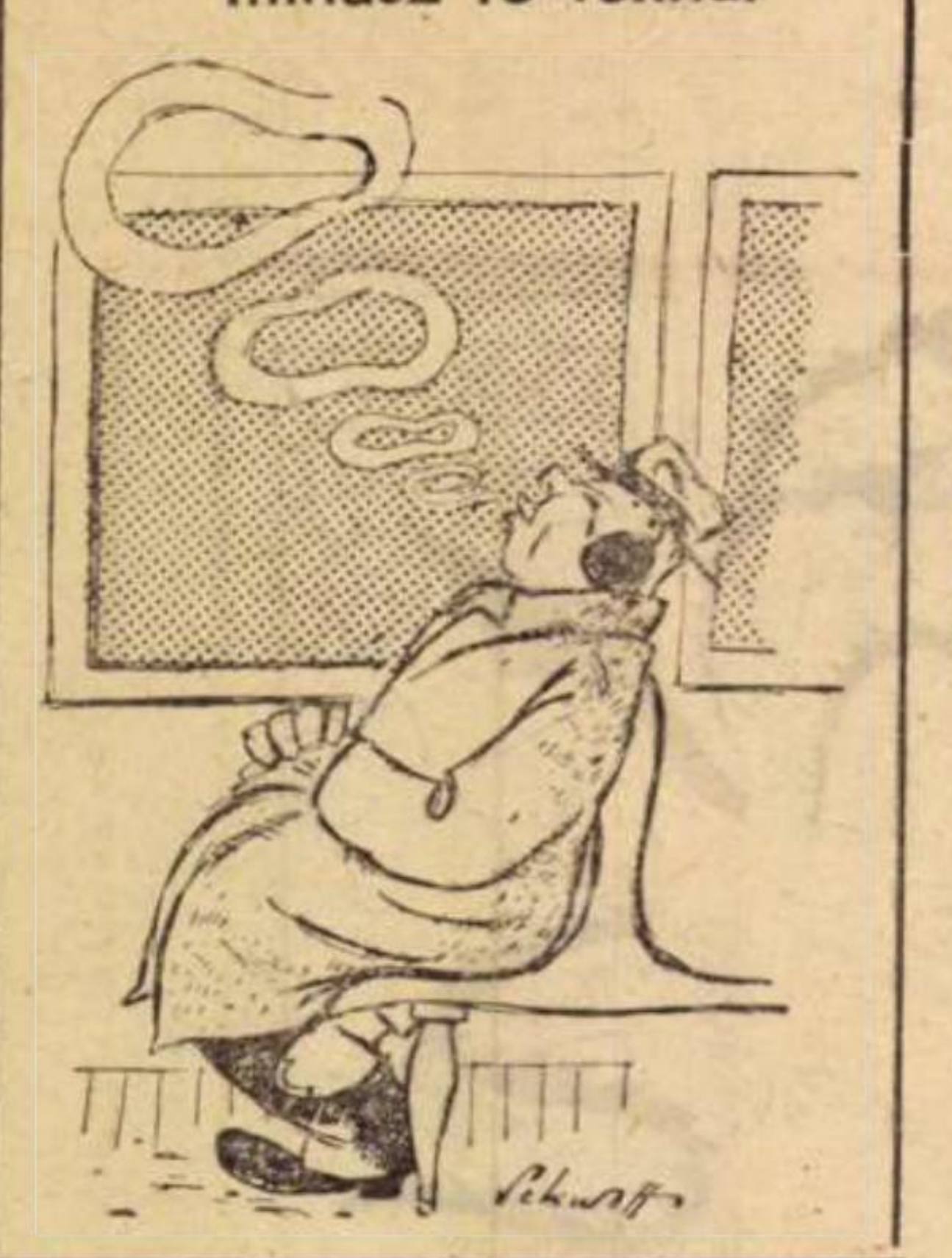

Ahol gondatlan a takarmányozás

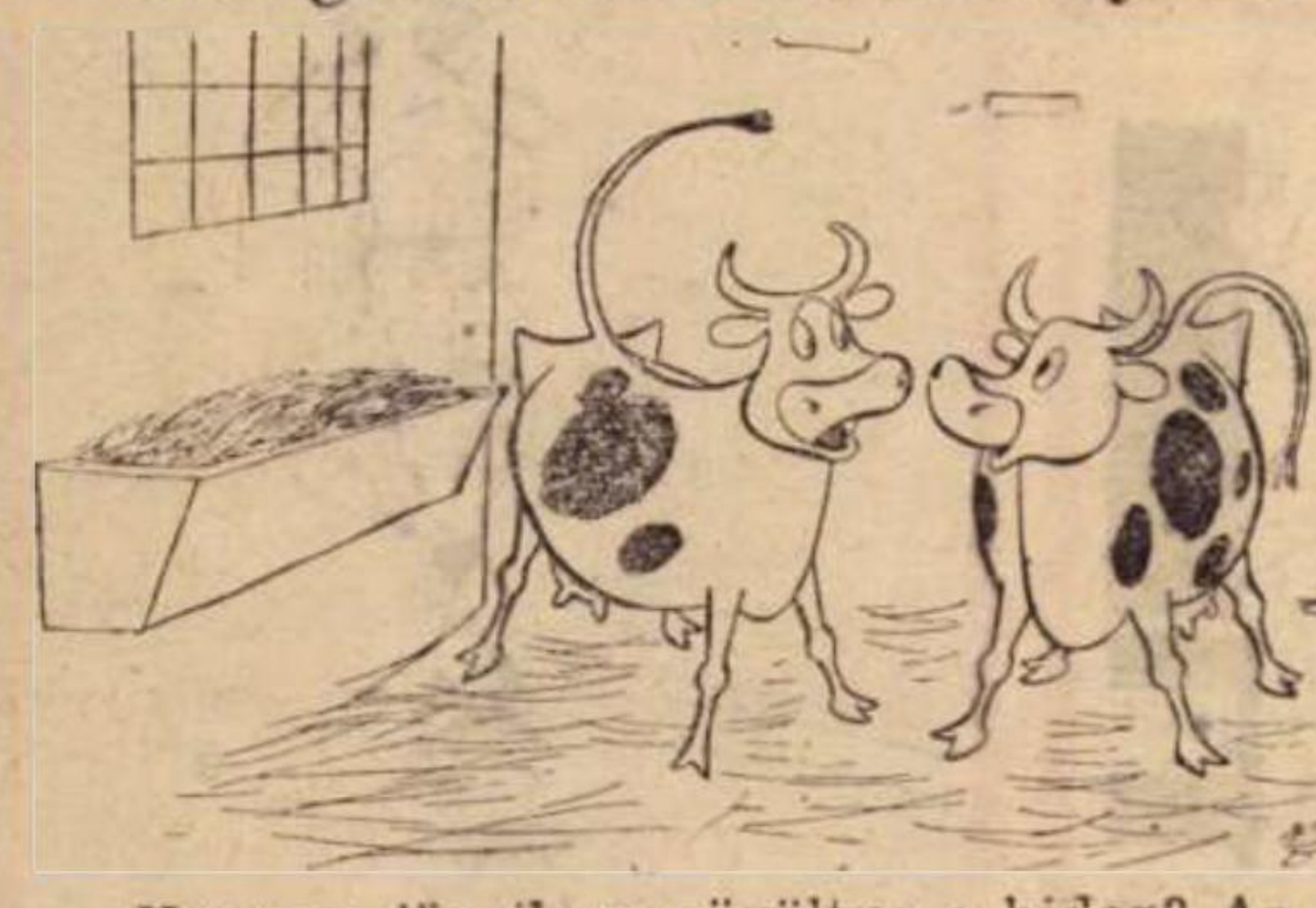

— Honnan jön ilyen süvöltve a hideg? Az ablakból?

— Nem. Az abrakból.

AKI A VÉGSŐKIG KIHASZNÁLJA

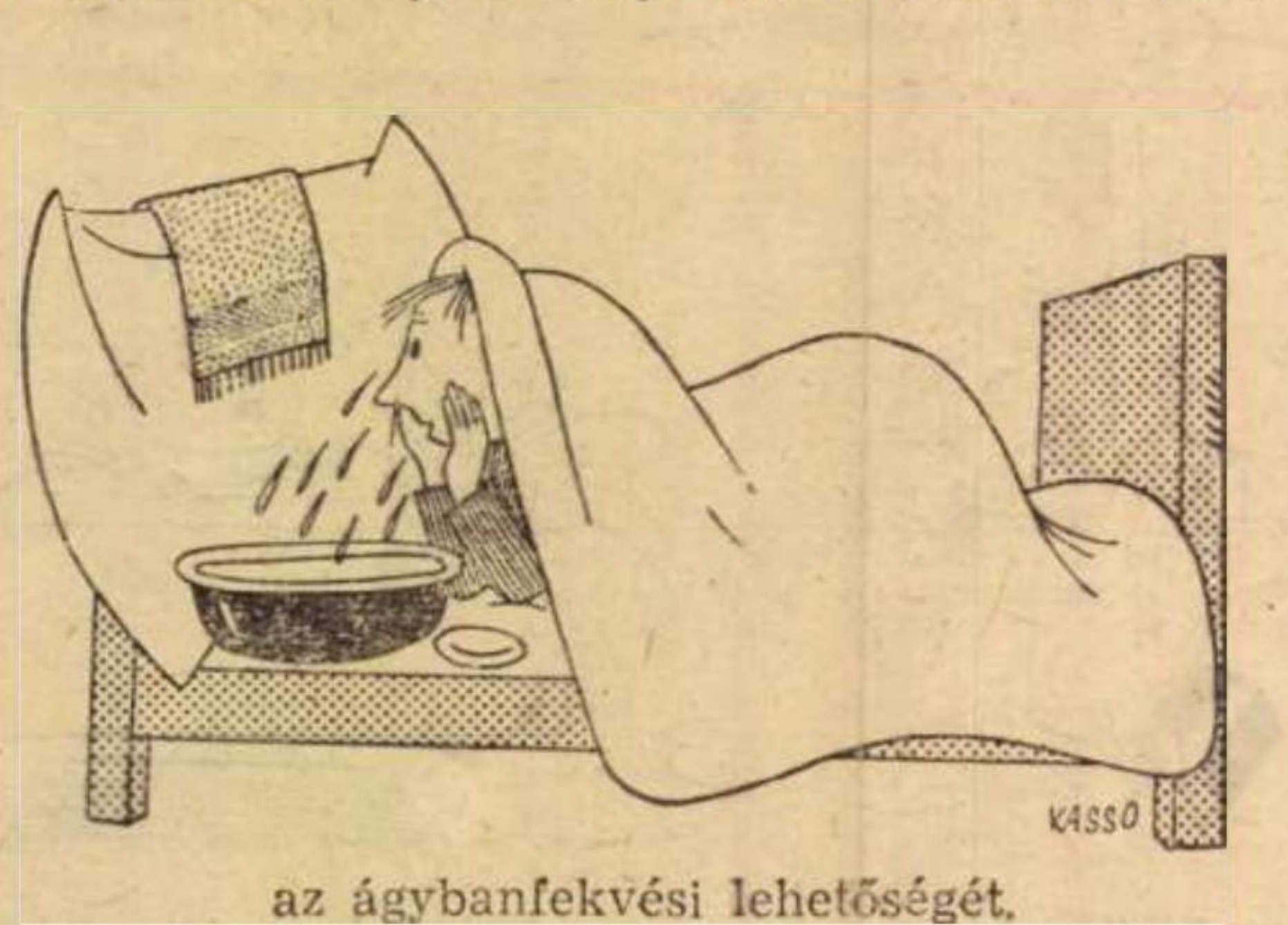

az ágybanfekvési lehetőségét.

A Goldberger-gyár faliújságjáról

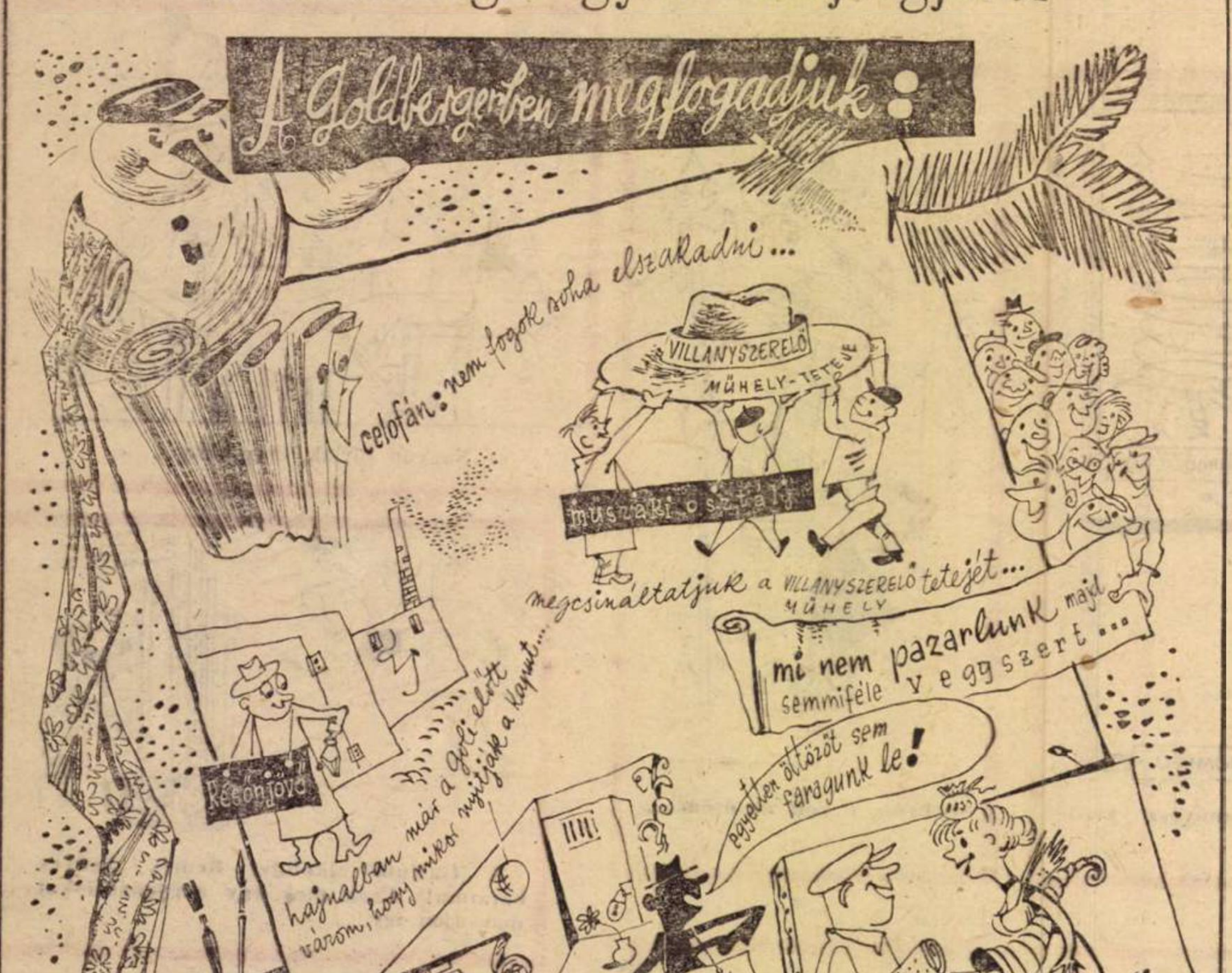
A Goldbergerben megfogadjuk:
celofán: nem fogok soha elszakadni...
VILLANYSZERELŐ MŰHELY-TETEJE
műszaki osztály
megcsináltatjuk a VILLANYSZERELŐ MŰHELY tetejét...
mi nem pazarlunk majd semmiféle veggszert...
egyetlen öltözőt sem faragunk le!
Későnjövő
hajnalban már a Goli előtt várom, hogy mikor nyitják a kaput...
Illetékes
Prémiumka: HA TELJESITITEK A TERVET ÉN SE LESZEK HŰTLEN...
Ia.
mindig ilyen leszek...!
minőség

Balatonfüred
ARANYCSILLAG
SZÁLLODA

Központi fűtés
Penzió-rendszer

Felvilágosítás: IBUSZ-nál

A STRUMA

természetes gyógyszere a

„JODAQUA" – gyógyvíz

A „JODAQUA" — gyógyvízzel golyvás esetekben lefolytatott orvosi kezelések rendkívül kedvező eredménnyel jártak.

A „JODAQUA" leendő anyáknál meggátolja a terhességi golyvát és biztosítja a magzat jód-ellátását.

A „JODAQUA" bevált gyógyszer magas vérnyomás és érelmeszesedés eseteiben is. Kérjen tanácsot orvosától.

A „JODAQUA" ára rendkívül mérsékelt, de az SZTK-vényre is rendelhető.

AZ ÚJ EMBER

Az új ember nem név, nem foglalkozás, nem azt jelenti, hogy most hozták a tisztítóból vagy valamelyik áruház polcáról, hanem az új ember az, aki először megy dolgozni valahová.

Az új ember tehát nem új, csak a régieknek, de új a ruhája vagy ha nem is új, de legalább is frissen mosott, amire otthon felerősítették a gombokat és bevarrták a két lyukat a zsebén. Annyira bevarrták, hogy a kezét sem tudja beletenni, de az nem is fontos, mert az illetlen dolog. Márpedig az új ember, az ne legyen illetlen. Ezért hát az új ember keze csak úgy lefelé lóg, mintha nem is lenne vagy csak azért lenne, hogy lefelé lógjon. Pedig nem azért van. Ezt tudja ő is az új ember. Ezért néha bizonytalanul begombol egy gombot a munkakabátján. Bizonytalanul, mert már begombolás közben tudja, hogy úgyis kigombolja.

Előfordul, hogy táska, vagy kis papiroscsomag van a hóna alatt, benne a napi elemózsiája, mert majd csak ma fogja elintézni, az üzemi ebéd-befizetést. A csomagolópapír barna, vagy egyszerűen csak újságpapír. Azt, hogy újságpapír, csak most veszi észre. Kicsit röstelli, mert mondta otthon, hogy rendesen készítsenek mámá. Az új ember vár.

Már egy fél órája vár, a művezetőt várja. Azt mondták, egy kis alacsony, sovány ember, aki pipázik. De itt senki nem pipázik. Sőt úgy látszik, nem is szeretik, ha pipáznak, mert ki van írva nagy betűkkel: TILOS A DOHÁNYZÁS.

Az új ember tehát vár és figyel. Figyeli a helyet ahol, és az embereket, akikkel dolgozni fog.

Beszélgetnek. Élénk, hangos közbekiabálások vannak. A tulipánról van szó. Mind nagyon értenek hozzá, mindegyiknek legalább egy cukrosláda földje van. Abban egyeznek, hogy szája nincs, és hogy a hagymája zsíros kenyér mellé nem jó. Levesbe még nem próbálták.

Legjobban, egy kicsit kövér fiatalember tetszik neki. Szinte alig hallani a szavát. Lehet, hogy azért, mert hallgat.

Őt választja ki az új ember, mert megszomjazott és nem látja sehol a csapot. Pedig szomjas. Iszonyúan szomjas, mennél kevésbé látja a csapot, annál szomjasabb. Elindul hát a csendes fiatalember felé.

— Hol lehetne itt vizet inni? — kérdi az új ember a szótlant, mert majd kiszárad a torka.

— Nem tudom — felel ő — én is új ember vagyok.

Aztán megmutatják neki a csapot. — Van ott bögre is — mondják. Van hát, biztos van, ők csak tudják, de az új ember nem látja. Pedig már messziről figyel, hogy azonnal, egy mozdulattal érte tudjon nyúlni. Az új embernél fontos, hogy azonnal észrevegyen mindent, hogy azonnal megtaláljon mindent. De hiába forgatja a fejét, a bögre nincs a csapnál. Nincs, pedig már majdnem odaért, már csak pár lépés választja el. Meglassítja a lépteit, szinte vánszorog és kétségbeesetten igyekszik megtalálni a bögrét. Annyira igyekszik, hogy szinte izzad. De még egyszer szólni, kérdezni, nem lehet. Nem lehet, mert hogy néz az ki, ha egy új ember kétszer kérdez. Ezért hát előbb jól kiengedi a csapot, mintha hideg vizet akarna inni, és kezével is körbetapogat mindent, hátha csak a szeme csalt. De a bögre nincs letéve sehol. Nincs letéve, spárgán felakasztva csüng alá, de ezt az új ember csak akkor látja, mikor már a tenyeréből ivott és az orráról igyekszik lenyalni a ráfröcskölt vizet.

Most észreveszi a művezetőt, messziről az ajtóban. Csak ő lehet az. Odamegy, kezet fognak. — Maga az? — kérdi csodálkozva a művezető, pedig látta, hogy nincs más idegen ember a teremben.

— Én — feleli az új ember. Mustrálják egymást. Milyen ember lehet? Akadályoskodó? Fontoskodó? Nagyképű? Ért a szakmához?

Milyen ember lehet? Rendes? Későn járó? Vitatkozó? Vagy csendes, szorgalmas, jó munkaerő?

De mosolyognak. Így szokás.

— Beosztom . . . — mondja a művezető — Blaskóhoz.

Az új ember ismeri a munkát.

Egy fél évig csinált ilyet. Később elkerült onnét, de még emlékszik a fogásokra.

Kezet fog a többiekkel és megkérdi, hová teheti a holmiját.

Az új ember holmijának soha nincs hely. Ha van hely, akkor sincs, mert a többiek elfoglalták. Ha megürül egy fiók vagy egy szekrény, akkor egyszerre mindenkinek szűk a saját fiókja. Még akkor is, ha csak a napi zsíros vagy lekváros kenyerét szokta beletenni. De azért szorítanak helyet. Így mondják, hogy szorítanak, azaz odaadják a fiókot, ami az új ember számára volt fenntartva.

Belelendül a munkába. Dolgoznak egész délelőtt. Jól esik utána egy kis pihenés. De el kell mosogatni a nagy zománcozott edényeket. Ezt senki sem szereti csinálni. Blaskóék sem. Mindig kisorsolják maguk közt, ki legyen az áldozat. Akire rákerül a sor, az szíjja a fogát.

Most azonban nem mozdul, aki következik. Nem mozdul, mert új ember van.

— Ki kéne slaugozni — röppen el a felszólítás.

— Hát igen, ki kéne — válaszolnak rá. Mintha valami varázsigét mondanának, mintha a nagy zománcedény ügyesen lábraállna, odaballagna a slaughoz, ott egy flikk-flakkot csinálva megállna 60 fokos szögben, hogy a kígyómódra felágaskodó slaug vize kényelmesen kicsuroghasson belőle.

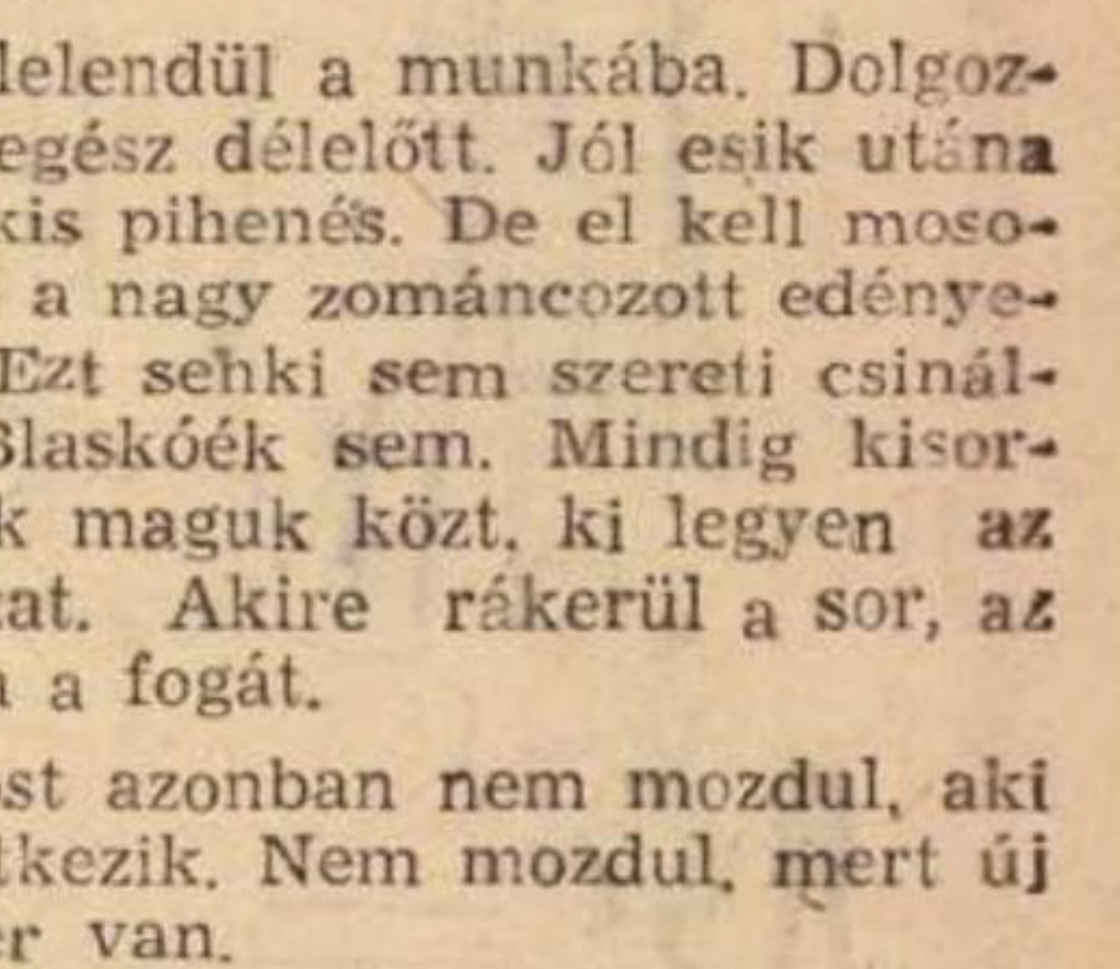

Pedig az új embernek szólt a felszólítás. Ezt mindenki tudja. Maga az új ember is. Nem is kérdez, nem is szól semmit, megy egyenesen a slaughoz. Kinyitja és mos. Könnyed, játékos mozdulattal, mint aki mindig azt csinálta. Ugyanakkor alaposan és tisztán is mos, mert az új embernek úgy kell. Másnap, harmadnap és negyednap is önként neki áll a mosogatásnak.

Az ötödik nap azonban, meg se mozdul, amikor a slaugozásról van szó. Már lehet. Nem új ember.

Muzsik Imre

Kulturfront

Idegen ötlet

Szinte hihetetlen, hogy a klasszikus írók mennyi jót tesznek kései embertársaikkal. Nemcsak a közönséget gyönyörködtetik darabjaikkal, hanem elegendő keresetet, nyugodt megélhetést biztosítanak egyes mai tollforgatóknak. Élelmes írók ugyanis rájöttek, hogy sokkal egyszerűbb és biztosabb a régi nagyságok műveit átdolgozni, „leporolni", rövidíteni, dramatizálni, mint saját ötletet feldolgozni.

Nemrégen szem- és fültanúja voltam egy jelenetnek, amely egyik dramaturgunk hivatali szobájában játszódott le. Harcias külsejű, élemedett nő rikácsolta a riadt dramaturg felé:

— Vissza meri adni darabomat? Egy Mikszáth-átdolgozást? MIKSZÁTHOT?!

A dramaturg szerényen közölte, hogy nem az eredeti mű ellen emel kifogást, hanem az átdolgozás ellen, mire az idős hölgy, mint modern boszorka, aki palóc hátán lovagol, még elsziszegte egy párszor Mikszáth nevét, az ajtó felé tartott, de még a küszöbről visszafordulva fenyegetőzött:

— Holnap hozok egy Csehov-átdolgozást! Egy eredeti Csehov-átdolgozást!

Az átírással foglalkozó írók, elsősorban a Rádió földjén folytatnak eredményes belterjes gazdálkodást. Az elhúnyt írók többnyire könnyelműen megfeledkeztek a Rádió lehetőségeiről, azt hitték, elég, ha a közönség látja a figurát. A jótét-lélek rádiószerűsítők ezen könnyen segítenek. III. Richard átdolgozója például így mutatja be a színre lépő címszereplőt: (Ajtócsapódás.) Az első herold megjegyzi: — Érdekes ember, kár, hogy púpja van.

Igen elterjedt a régi operettek mai színpadra való alkalmazása. Zene marad, a szövegkönyvben a zord külső alatt érző szíveket rejtegető vezérigazgatóból csupaszív osztályvezető lesz, a komikus arisztokratából jókedvű anyagbeszerző. A ledér lokálénekesnő pedig ...; illetve marad, ami volt, hogy negatív figura is legyen a darabban.

Akadnak persze írók, akik mindig saját ötletüket írják meg és nem kérkednek idegen töltőtollakkal. Ezt a krokit például teljesen önállóan alkottam, dehát én sem vagyok szent és bevallom, csupán az ötletét dolgozta fel előzőleg egy Pheidros nevű etruszk hadifogoly verstöredéke alapján Lápisz Bernát kapucinus szerzetes, akinek munkájához a huszas évek elején készített elmefuttatást Breteg Samu dán író. Ezt most teljesen egyedül formáltam kerekdeddé, egyedül fémjelzem és egyedül veszem fel érte a honoráriumot.

Tardos Péter

Sok állami megbízást kaptak a képzőművészek

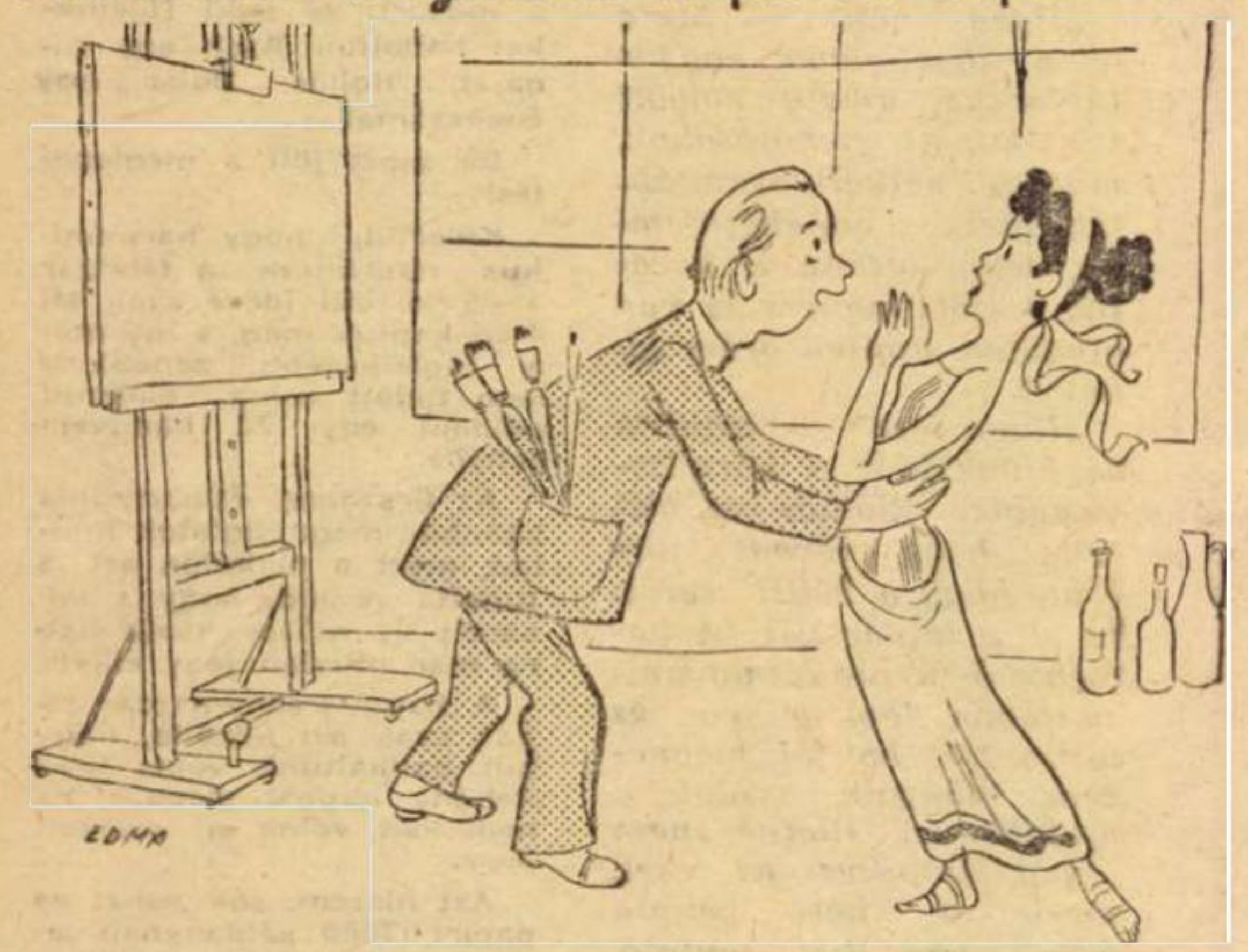

Múzsa: Ne húzzuk az időt, mester, még ma háromszáztíz homlokcsókom van hátra!!

A humor könyvéből

Rossini, a kiváló olasz operaszerző pesaroi születésű volt. Szülővárosa 1860-ban szobrot akart neki állítani. Rossini ezt megtudta és a következő levelet írta a város polgármesterének:

„Adjátok inkább a szoborra szánt összeget a város szegényeinek, velem pedig rendelkezzetek: én a napnak általatok meghatározott órájában odaállok a talapzatra."

★

Tristan Bernard bement egy párizsi vendéglőbe, leült és türelmesen várakozott, hogy valaki kiszolgálja. Hosszú várakozás után asztala mellett elment a tulajdonos. Megszólította:

— Mikor nyílt meg ez a vendéglő?

— Két évvel ezelőtt — felelte a vendéglős.

— De kár, hogy nem tudtam előbb, mert ha ezt tudom, már régebben jöttem volna ide.

— Igazán? — kiáltott fel az örömtől a vendéglős.

— Igen, mert ha két évvel ezelőtt leültem volna ehhez az asztalhoz, mostanáig talán már kiszolgáltak volna ...

A szokás hatalma

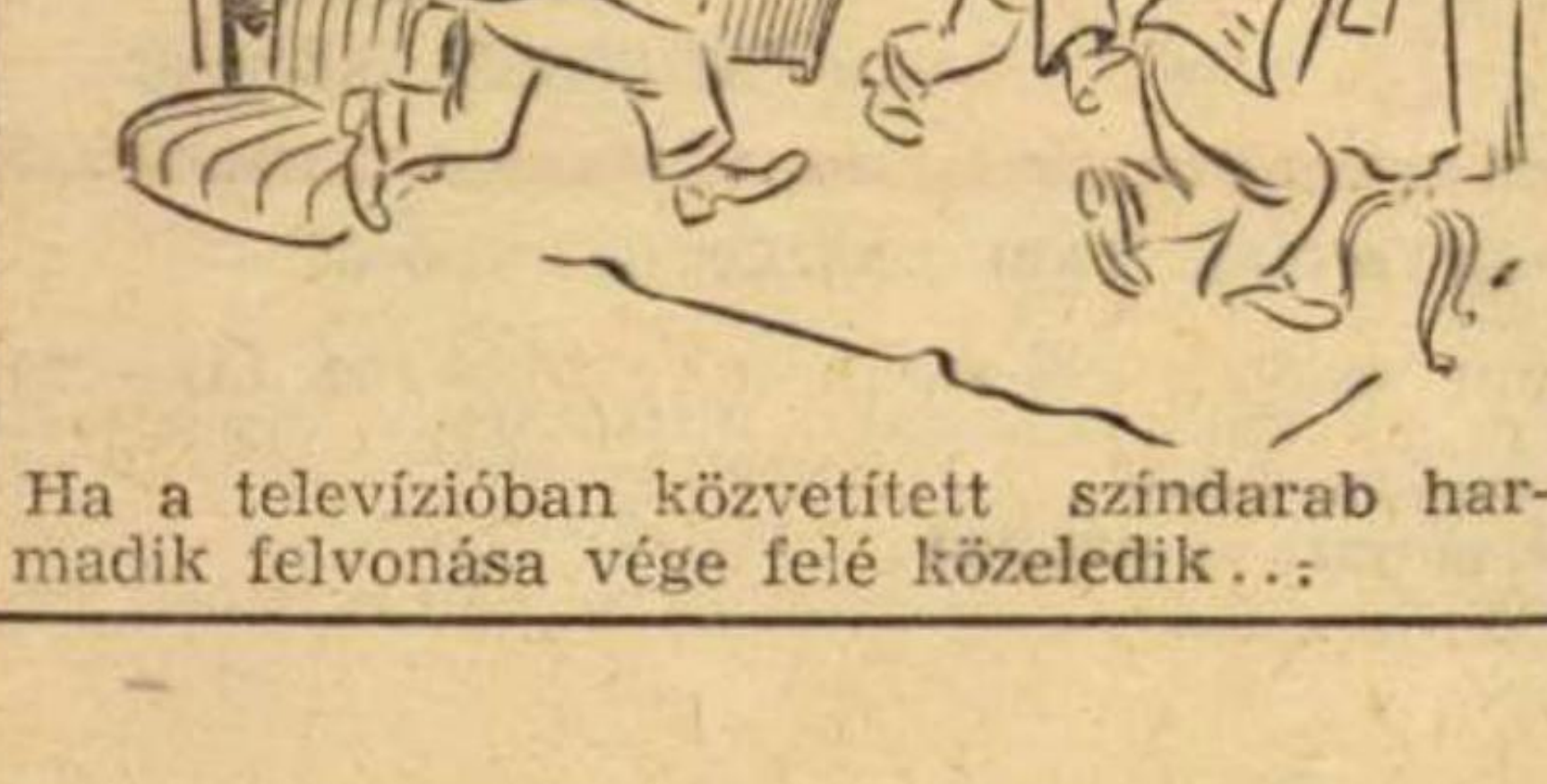

Ha a televízióban közvetített színdarab harmadik felvonása vége felé közeledik ...:

Felvonásköz

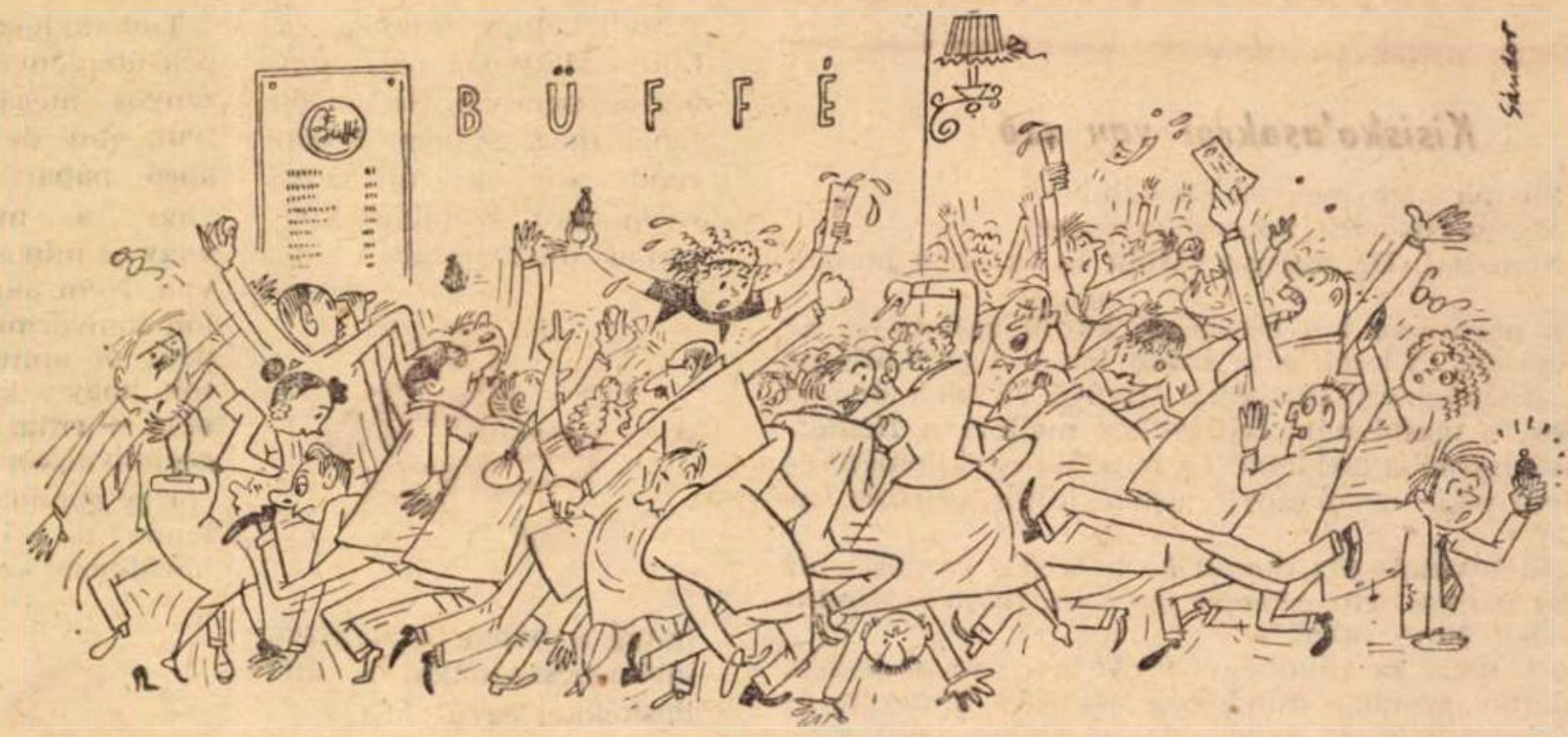

Aki nem dolgozik, ne is egyék!

Jól informált kultúrfelelős

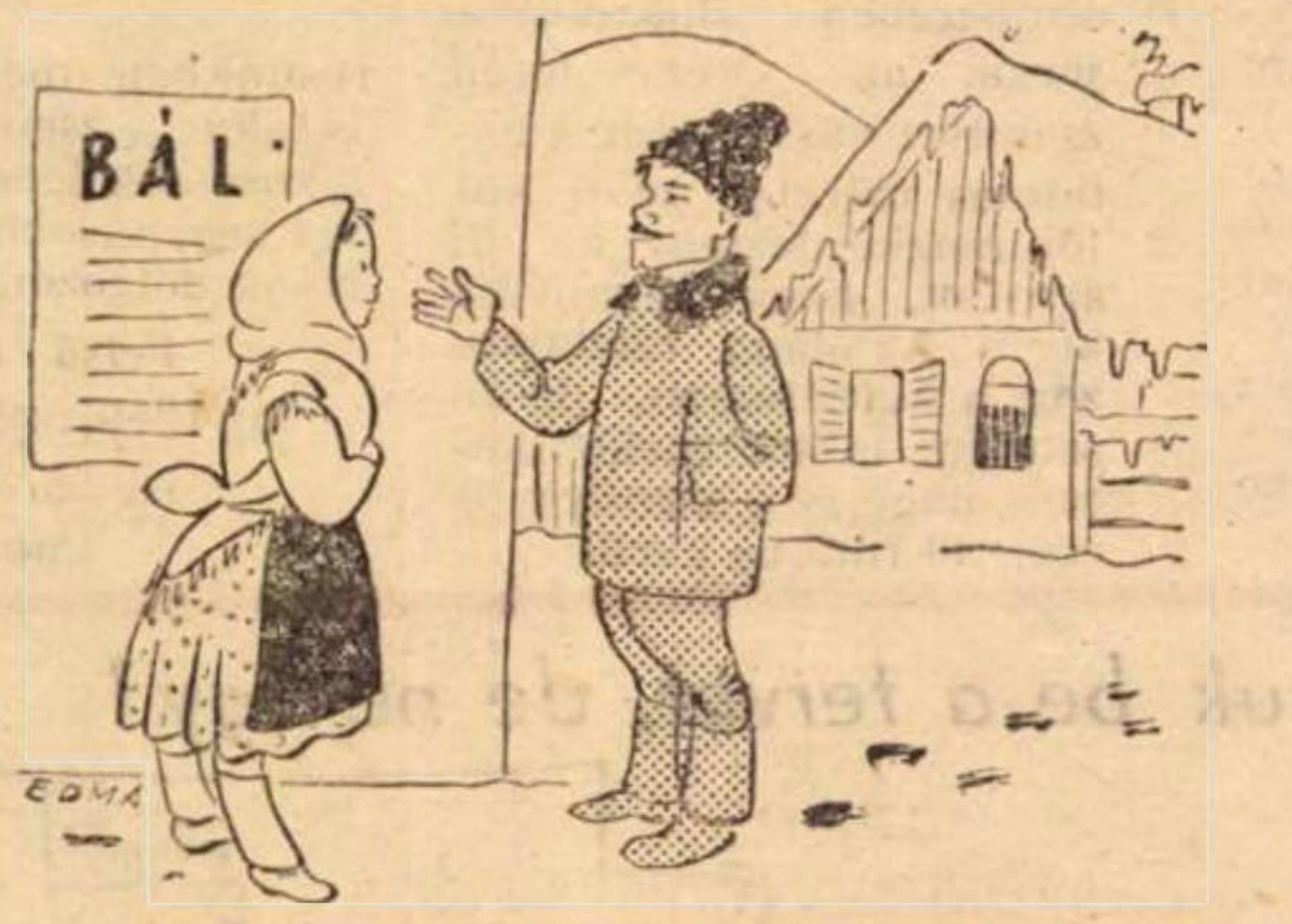

— Milyen lesz a műsor, Pista?

— Kitűnő! I. kategóriába sorolt művészeket küldött a Filharmónia.

Kihallatszik a zene...

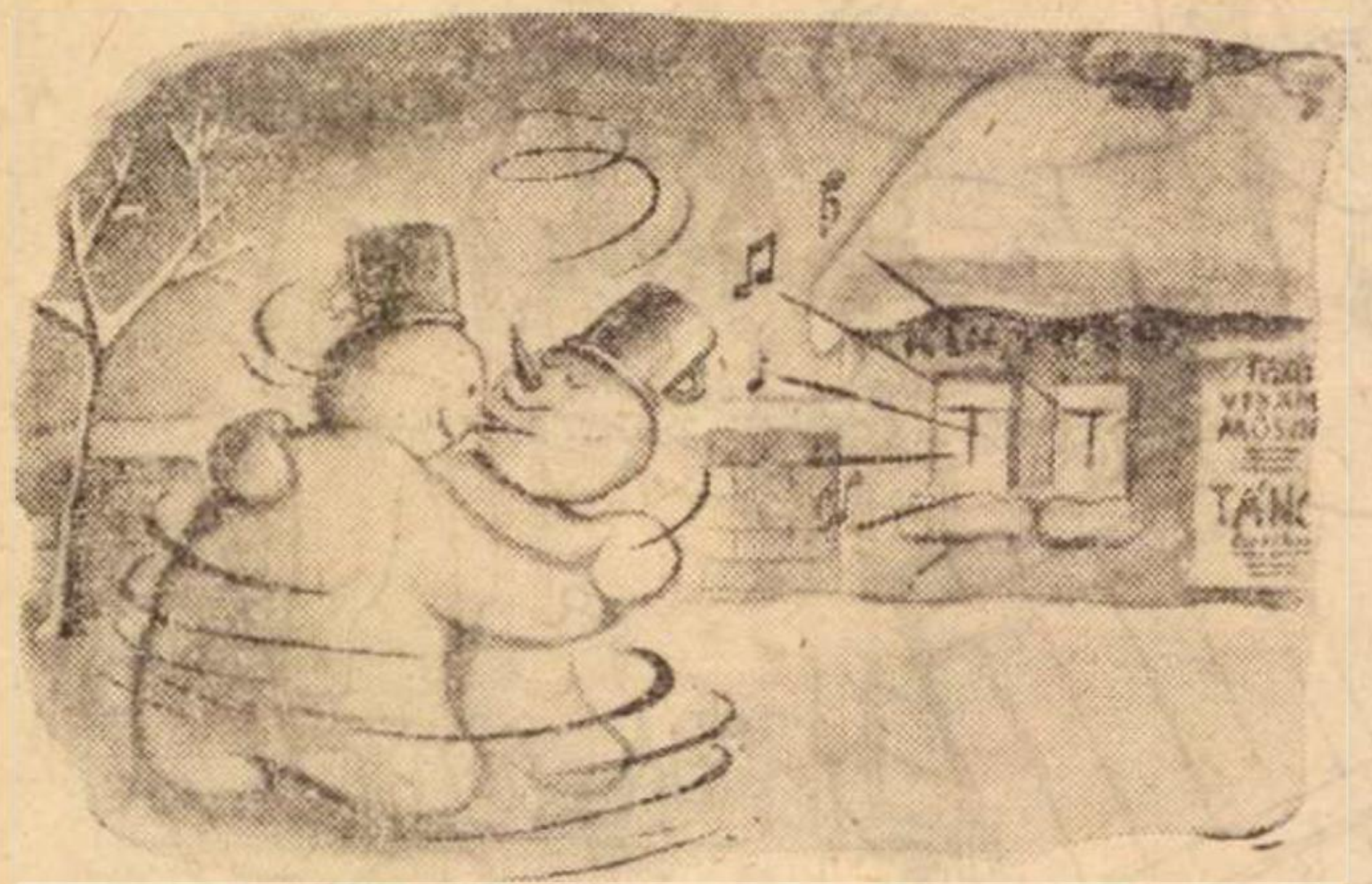

Ötletszegény humorista

(Önkritika a javából)

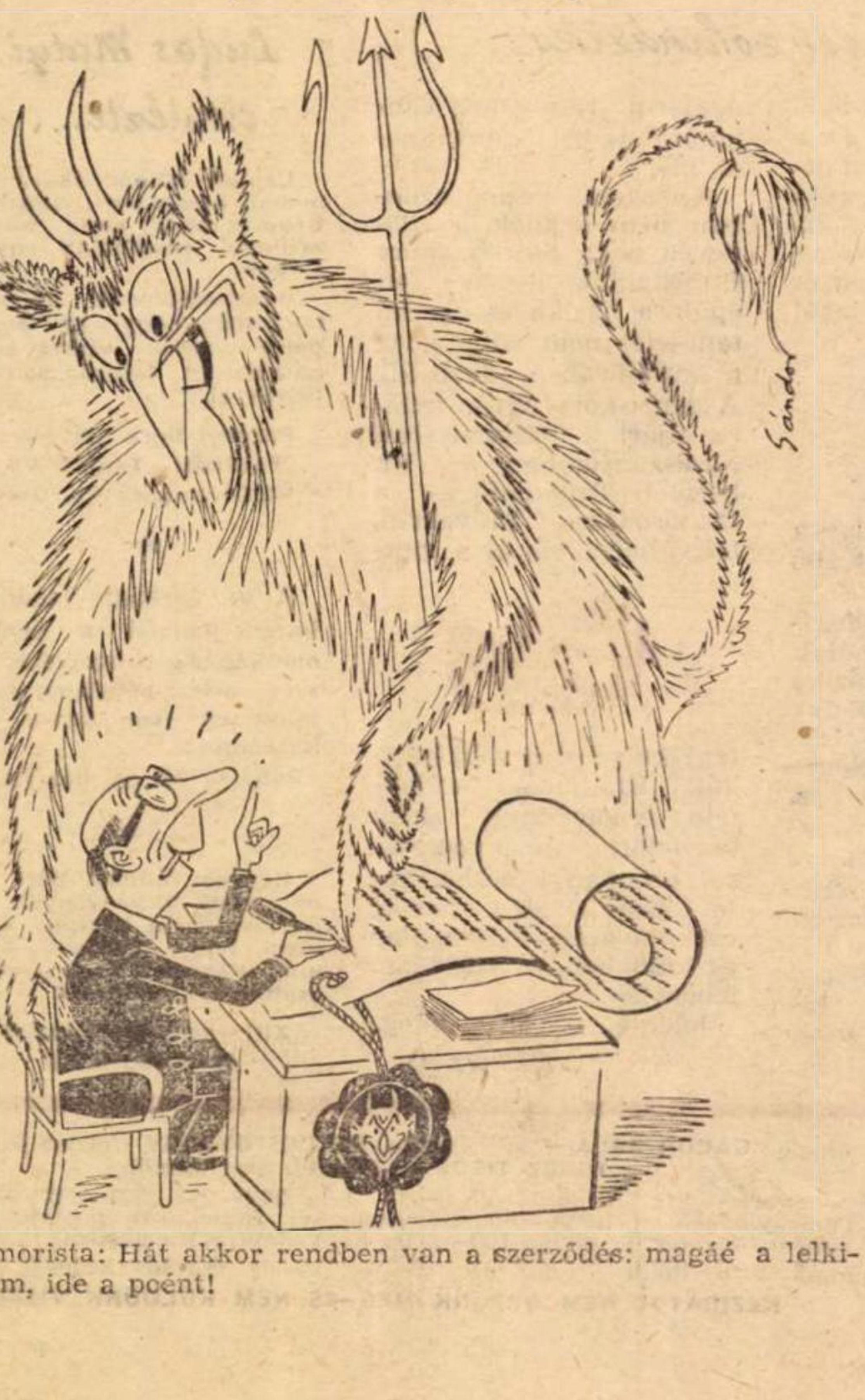

A humorista: Hát akkor rendben van a szerződés: magáé a lelki-üdvösségem, ide a poént!

KLASSZIKUS FESTMÉNYEK LEVELEZŐLAPON

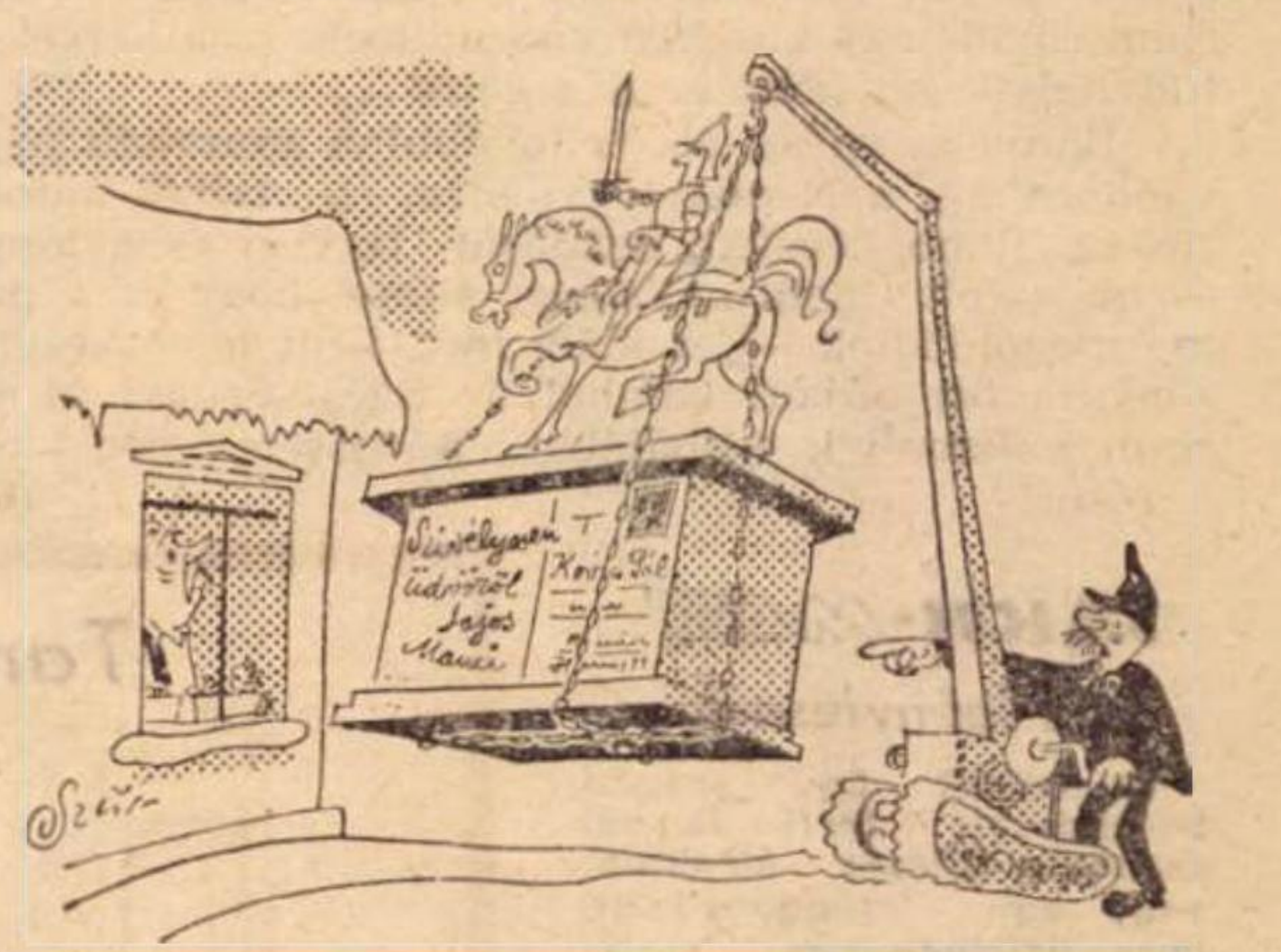

Rajzolónk ötlete, hogy a szobrászok se maradjanak ki a Képzőművészeti Alap akciójából.

Akiknek szívesen tapsolunk

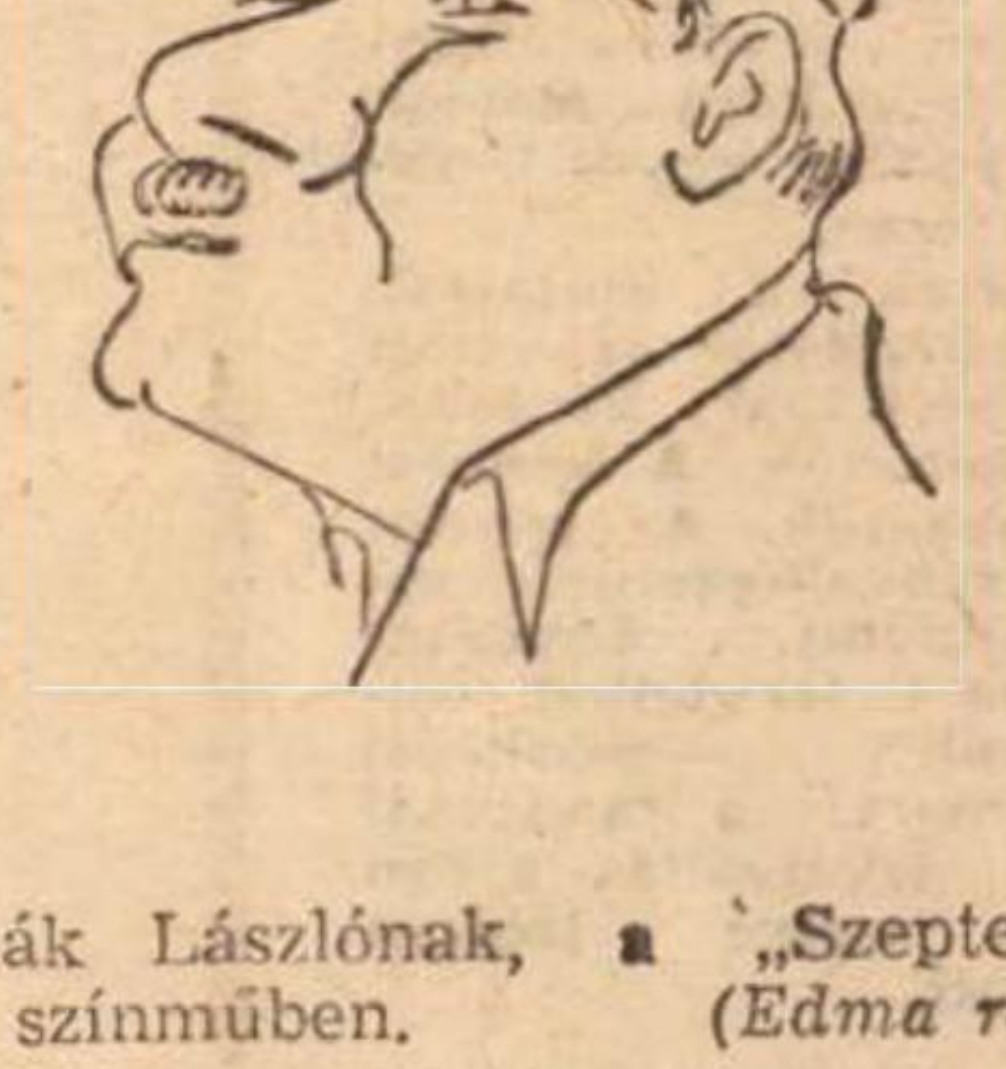

Kozák Lászlónak, a „Szeptember" című színműben. *(Edma rajza)*

A mi kis pályázatunk

Szent kötelességünknek érezzük, hogy a gomba módra elszaporodó pályázatok roppant épületéhez egy szerény téglácskával mi is hozzájáruljunk.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Bajuszipari Igazgatóság Kultúrosztálya, figyelembe véve a nagyközönség megnövekedett érdeklődését, kulturális ötletpályázatot hirdet, a bajuszpedrőkészítmények további népszerűsítésére.

A beküldött munkák tükrözzék a bajuszpedrő higiénikus és erkölcsnemesítő voltát, valamint hangsúlyozzák ki feltétlen gazdasági előnyeit, mindazok számára is, akik egyébként nem viselnek bajuszt.

Pályázni lehet:

regénnyel,
színdarabbal,
hőskölteménnyel,
hosszabb tanulmánnyal,
szimfonikus zenével,
bökverssel,
játékfilmmel,
festménnyel (lehetőleg olaj),
és bármilyen szoborral.

A bírálóbizottság elfogad:

újságban,
rádióban,
televíziós adásban,
vagy telefonon már megjelent műveket is.

I. díj: 1 csomag bajuszpedrő.

II. díj: 2 csomag bajuszpedrő.

III. díj: 3 csomag bajuszpedrő.

A beküldés időpontja: 1956. február 30, du. 10—12-ig.

Bajuszipari Igazgatóság Kultúrosztály. Budapest, XXXV. ker. földszint 4.

Dalmáth Ferenc

Le a bürokráciával!

Kisiskolásokról van szó

— Én ma nem megyek ebédelni.

— Ne csacsiskodj! Éhesen maradsz!

— Nem baj. De nagyon fázom és az ebéd messze van.

Ez a párbeszéd két iskolásfiú között zajlott le. Az Istenhegyi úti Állami Általános Iskola napközijébe járnak tizegynéhány társukkal együtt. Minden délben elmennek, a tanító néni felügyelete mellett, a Németvölgyi úti iskolába ebédelni. Ez naponta egykilométeres utat jelent oda, ugyanannyit vissza, lejtős, csúszós, sikos úton.

Az illetékesek azt mondják: helyiség kérdése az egész. Ez persze nem egészen így van. Inkább jóindulat kérdése. Hogy miért?

Azért, mert az Istenhegyi út 32-ben van az iskola. Az épületből azonban mindössze négy kis tanterem és egy szűk irodahelyiség az iskoláé. Az épület többi része az Egészségügyi Minisztérium védőnőképző-intézetéé.

A szülői munkaközösség kérelmére az Oktatásügyi Minisztérium érintkezésbe lépett az Egészségügyi Minisztériummal, hogy adjanak át egy helyiséget, ahol a napközisek ebédelhetnek. Az Egészségügyi Minisztérium röviden és kereken visszautasította a kérést. Nem tud helyiséget adni erre a célra...

Ennyi az egész. Nincs tovább! A gyerekek naponta vándorolnak a Németvölgyi útra, a szülői munkaközösség újabb kérelem beadását tervezi és a jóindulat — mely feltétlenül szükséges ahhoz, hogy ez a probléma megoldódjék — ez ideig még nem jelentkezett. Bizonyára ott bújkál valahol az Egészségügyi Minisztérium valamelyik szobájában. Sürgősen meg kellene keresni!

(b.)

SAKK-MATT

az igénylésnek

Mi szebb? Egy szépen berendezett férfi- és női szabóság ízléses kirakata, vagy egy lefüggönyözött, üres üzlethelyiség, melyben hetenként kétszer—háromszor négy-öt sakkozó méri össze tudását?

Azt hisszük, hogy erre még a legfanatikusabb sakkozók is azt válaszolnák, hogy a szépen berendezett szabóság mégis inkább illik fővárosunk forgalmas útvonalára, mint egy befüggönyözött kirakatú, üresen álló üzlethelyiség. Igy látta a II. kerületi Tanács is, amikor igénylésünk után több ízben helyszíni szemlét tartott a Mártírok útja 67. számú házban lévő helyiségben, ahol a Vörös Meteor Sport Egyesület egyik klubhelyisége van.

Megígérték a kiutalást, de az igényléstől számított fél év elmúltával kérésünket elutasították. A végzést megfellebbeztük. Az elmúlt évben szövetkezetünk sokat fejlődött. Egyrészt azért, mert tervünket túlteljesítettük, másrészt azért, mert a tanáccsal folytatott levélváltás során stílusunk egyre jobban csiszolódott.

A sikeres tervteljesítést jó munkánknak, az utóbbit pedig ennek a bizonyos üzlethelyiségnek köszönhetjük. Az üzlethelyiségnek, melyet mind a mai napig nem utaltak ki részünkre. Igaz, hogy decemberben megkérdezték: fenntartjuk-e fellebezésünket. Erre mi sürgős igennel válaszoltunk. Azóta egy szó sem esett az ügyről. Pedig a Minisztertanács 80/1954 sz. rendeletével nagyon helyes határozatot hozott az üzlethelyiségek rendeltetésszerű használatáról.

Harányi Andor
EKISZ Vegyesruházati KTSZ

Kicsit gyorsabban!

1955. január 23-án egyik olvasónk panaszos levelét elküldtük a Kiskőrösi Járási Tanács VB titkárságának. Választ nem kaptunk, ezért az elintézést többször megsürgettük. Végre 1956. február 6-i kelettel levelet kaptunk a Járási Tanácstól Bokros Lajos, a szervezési csoport vezetőjének aláírásával. A levélben értesíti szerkesztőségünket, hogy a panaszt 1956. január 14-én elintézték. Kilenc nap híján egy év alatt! Kicsit gyorsabban kellene kivizsgálni a dolgozók panaszait. Még a Kiskőrösi Járási Tanácsnál is!

Kis városnak — kis zsemlye!

Mellékelten küldök a Ludas Matyinak egy miniatűr zsemlyét. Ne lepődjenek meg, ez nem külön rendelésre készült. Az ilyen apró zsemlyék korlátlan mennyiségben kaphatók a pápai üzletekben, kishúgocskájukkal, a kiflicskékkel együtt.

Nem vagyok zsemlyeszakértő, de élénken emlékezetemben él még az az eset, mikor múlt év decemberében Budapesten járva, az Orczy téren zsemlyét vásároltam, s hatalmas mérete miatt külön megkérdeztem az elárusítót, hogy mennyibe kerül. Az eladó csodálkozott a kérdésemen, de én szintén, mikor meghallottam, hogy az a zsemlye is csak 40 fillérbe kerül.

Tudom, hogy általában a péksüteményeknek egy bizonyos megállapított súlyuk van, de ezeknek az apró pápai zsemlyéknek vagy a mennyiségével, vagy a minőségével hiba van. Nem akartam itt külön kenyérmintát is küldeni, de annyit elmondhatok, hogy a kenyér minősége — ritka kivétellel — csapnivalóan rossz.

Ugy gondolom, érdemes lenne az illetékeseknek körülnézni szerény kis városunkban, mely, ha kicsi is, akár a zsemlyéje, azért lakosainak igényei semmivel sem kisebbek más városok dolgozóinál.

Felső József
az Elektrothermax
dolgozója,
Pápa

Tartsuk be a tervet, de ne így!

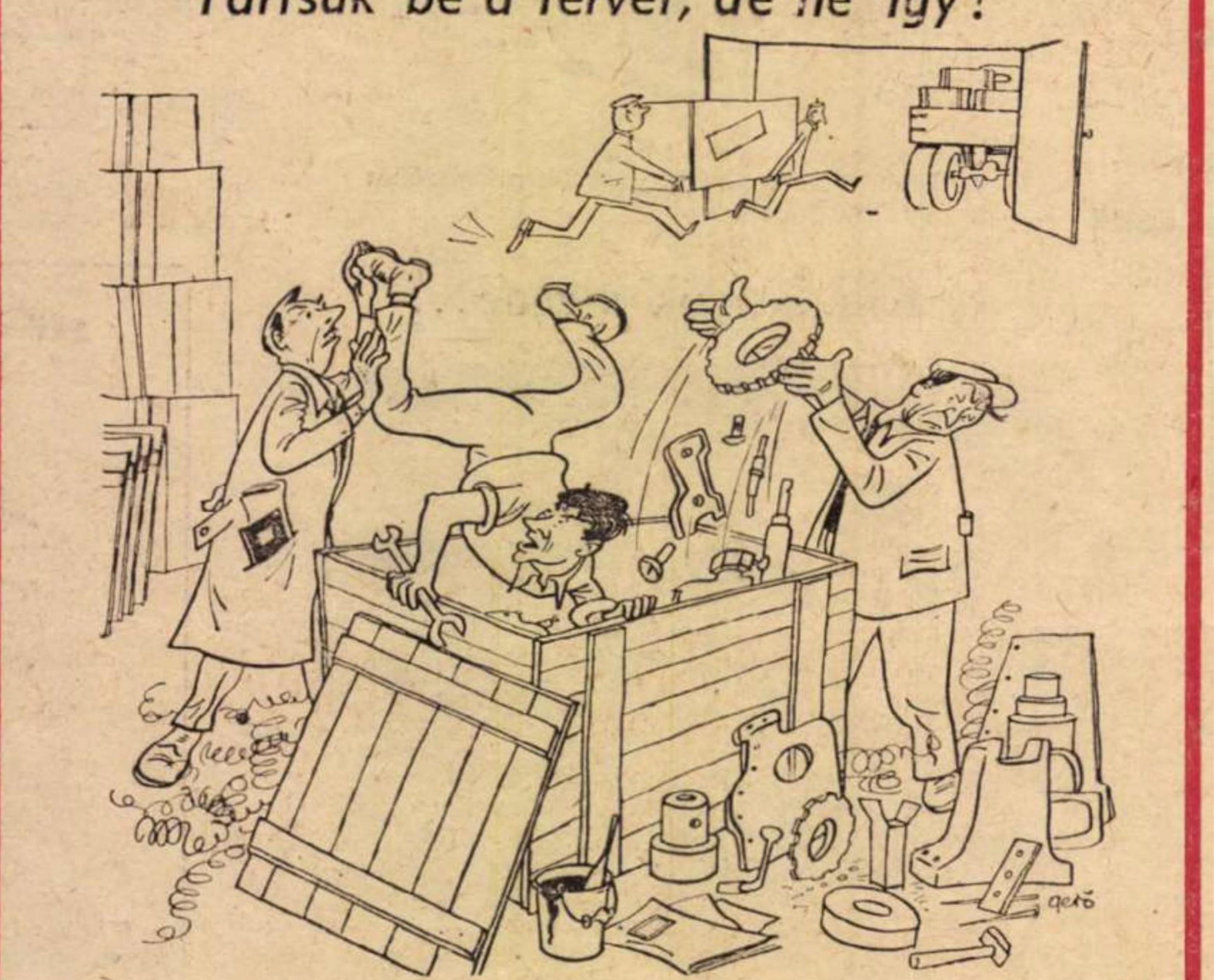

— Majd útközben szerelje össze a gépet, Kovács szaki, most az a fontos, hogy határidőre elmenjen!

A vándor zöldházikó

A történetben szereplő zöld házikó hosszú évek során át a Nagymező utca 11. előtt állt. Egy szép napon elérte végzete: áthelyezték. Előbb a Nagymező utca 3. elé akarták helyezni, de a ház lakói tiltakoztak ellene, s így a zöld házikónak tovább kellett vándorolnia.

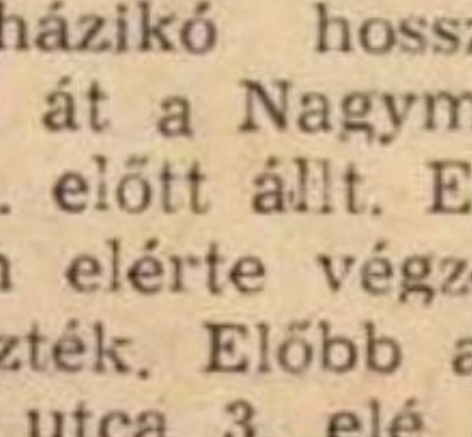

Az illetékesek valószínűleg sokáig tanakodtak azon, hogy a zöld házikó hova kerüljön. Végül úgy döntöttek, hogy a legmegfelelőbb hely a Nagymező utca 1. előtt lesz. Valóban festői látvány: háttérben az Ernst-múzeum, előtérben a zenei gimnázium és a Bartók Béla zenei szakiskola. Tavasszal, majd ha nyitva lesznek az ablakok, kihallatszik onnan a zene, egyszóval érdemes lesz odajárni. Talán még Cinkotáról is be fognak utazni ide.

Az iskolák vezetői azonban nem örültek a jövevénynek. Sajnos, mire észbekaptak, már felépült a házikó és semmi tanújelét nem adta, hogy a közeljövőben odébb áll. A zeneiskola egyik tanára eljárt a Népművelési Minisztériumban, a VI. kerületi Tanácsnál és a Csatornázási Műveknél, hogy helyezzék el a mostani helyéről a zöld házikót. Utánjárása semmiféle eredménnyel nem végződött, megnyugtatásul azonban közölték vele, hogy a zöld házikó csak nyáron kellemetlen és különben is, 1960-ban lebontják.

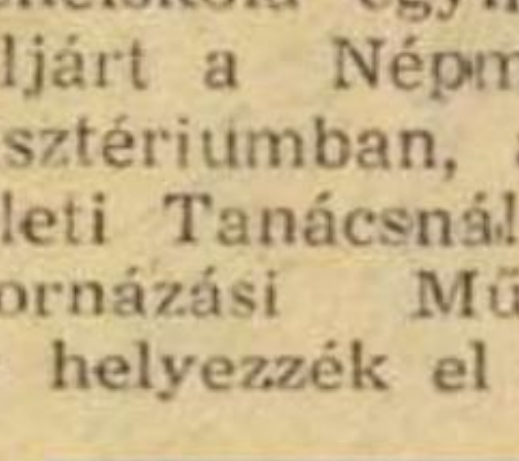

Jelenleg így áll a dolog.

Sz. D.

Ludas Matyi elintézte...

Lapjuk január 18-i számában megjelent „Vurstli a Rákóczi úton" című közleménnyel mindenben egyetértünk.

Intézkedtünk a kerületi tanácsnál, hogy az engedélyt vonják vissza és a halálkatlan lebontását rendeljék el.

Perényi Imre oszt. vez.
Fővárosi Tanács VB
Városrend. és Ép. Oszt.

★

A VI. kerületi Ingatlankezelő Vállalat a javítási munkálatok legnagyobb részét már befejezte, lakásaink már nem áznak be. Köszönjük!

Dobó u. 21. sz. ház lakói

★

Kedves Ludas! Hét hónap alatt a kérvények tömegével sem tudtuk elintézni, hogy telefont kapjunk. Közbenjárásodra megkaptuk a készüléket!

XIII. ker. Mértékutáni
Szabóság KTSZ

Anyakönyvi kivonat, vagy marhapasszus?

A Pest megyei váci járás Veresegyház—Erdővárosi Tanács VB kirendeltsége f. év január 14-én 212 717 szám alatt házassági anyakönyvi kivonatot állított ki a részemre. Nagyon örültem annak, hogy a számomra fontos okmányt kézhez kaptam, azonban nagy volt a meglepetésem, amikor azt láttam, hogy az okmányt a Tanács VB „marhalevél-kezelője" látta el körbélyegzővel. Az okmányt közhivatalok előtt kívánom felhasználni, éppen ezért nagyon kellemetlenül hat, hogy házasságomat — a pecsét tanúsága szerint — a marhalevél kezelője és így a szarvasmarhák nyilvántartója tartja nyilván. Ugy hiszem, hogy a közhivatalok tartoznak annyi megbecsüléssel a hozzájuk forduló dolgozók ügyes-bajos kérdéseinek, hogy azokat kellő komolysággal és nem az emberi önérzetet sértő módon intézzék el. *Pocza Jánosné, Veresegyháza*

Ez aztán valami!

Mire való a reklám? Nyilván arra, hogy érdeklődést keltsen, bizalmat ébresszen, vásárlásra serkentsen. A VI. kerület kisipari szövetkezetei nyilván ilyen meggondolással állították fel a Vörös Csillag Mozi dohányzójában a tetszetős négyoldalas kirakatot. Topogás helyett „serkenjen" a mozilátogató, ha már úgyis várakozik. Mit tagadjam, magam is csaknem serkentem, amikor az Órajavító Ksz kis kirakatára esett a pillantásom.

„Ilyen volt" — hívta fel a figyelmemet egy kis táblácska, amely mögött ütött-kopott zsebóratokok, mutató nélküli számtáblák idézik emlékezetembe, hogy otthon a kacatok között nekem is van olyanom, amiből órám lehetne.

„Ilyen lesz" — csábítja az érdeklődőt a következő tábla. Először azt hittem, hogy tévedés történt, hogy a MÉH cserélte el a táblácskát. A kecsegtető új órákat ugyanis vastagon lepi a por, és uram fia, ha jól megnézem, hiányzik róluk a mutató is, illetve nem olyan tragikus az eset, mert a két „minta órán" van két mutató, minde niken egy-egy.

No de kérem! Ócskából vacakot nem érdemes csináltatni!

Ny. Á.

Megjegyzés egy plakáthoz

Február 4-én üzemünk megkapta az Országos Filharmónia hangversenynaptárát. Ennek a plakátszerű naptárnak az lenne a feladata, hogy ismertesse a dolgozókkal a szórakozási lehetőségeket, és ki-ki érdeklődése szerint válogathasson a műsorok között. Kiváncsian tanulmányoztuk a műsort, és lelki füleinkkel hallottuk Bach egy fugáját, Hollós Ilona egy énekszámát...

De most jött a meglepetés!

Kiderült, hogy harmónikus naptárunk a február 1—5 közötti időre szól. Mi 4-én kaptuk meg, s így már a leglelkesebb zenebarát sem tudott volna elmenni például egy 2-i hangversenyre.

Az Országos Filharmónia azonban megnyugtatott minket, mert a plakáton azt is tudatta velünk, hogy a felsorolt tíz műsor közül hatra már minden jegy elkelt.

A hangverseny-naptár tehát, csak azt közölte, hogy mit hallhattunk volna meg néhány nappal előbb, ha nem kelt volna el minden jegy.

Azt hiszem, sok pénzt és papirt (3000 példányban jelent meg a plakát) megtakaríthattak volna, ha ki sem adták volna.

Csorba Tibor,
az Óbudai Hajógyár dolgozója

Panasz a könyvre...

Megvásároltam az üzemi könyvterjesztőnél Petőfi összes költeményeit a Szépirodalmi kiadásában. Olvasás közben ismeretlen verset találtam benne. Például:

Hírös város az aafődön Kecskemét
Ott születtem, annak öszöm könyerét.
A búzáját magyar embör vetötte
Kakastéjjee szép mönyecske sütötte.

De segít a meszelő nyele,
Mellyel a derék családanya
Nagy vitézül nekirohana.

Mi ez? Egyszerre abbamaradt a kecskeméti tájszólás? Csakhamar rájöttem, hogy a könyvben a 82. oldal után a 95. következik. Átolvastam a két könyvet és három hibát találtam.

A könyvterjesztő kicserélte a könyvet, örültem az új példánynak, amíg át nem lapoztam. Akkor nyolc hibát fedeztem fel benne. Ismét újat kaptam, ismét végig-meóztam az 1400 oldalt, a könyvkötészet jóvoltából itt teljes nyolc oldal hiányzott, illetve találtam helyette ugyanannyi ismétlődő oldalt.

Rengeteg nevet találtam a könyv utolsó oldalán: ezek mind felelősként tetszelegtek. Egyetlen példányból sem hiányzott a nevük! Kérem a sok felelőst, feleljenek, hogyan lehet ilyen kevés tisztelettel bánni a legnagyobb magyar költő műveivel?

Kun László,
a VERTESZ dolgozója

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő). FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő). GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V. József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.